

ЗМІСТ • CONTENT

ДИПЛОМАТІЯ БЕЗ КОРДОНІВ • DIPLOMACY WITHOUT BORDERS

ПОДІЇ • EVENTS

БЛАГОДІЙНИЙ ЯРМАРОК «CHARITY FAIR 2025» Charity Fair 2025	3
ПРЕЗЕНТАЦІЯ XXVI ВИПУСКУ НАУКОВОГО ЩОРІЧНИКА «УКРАЇНА ДИПЛОМАТИЧНА» Presentation of the 26 th issue of the <i>Diplomatic Ukraine</i> scientific yearbook	27
ДЖЕРЕЛА УКРАЇНСЬКОЇ ОСВІТИ: V МІЖНАРОДНИЙ ДИПЛОМАТИЧНИЙ ФОРУМ В ОСТРОЗЬКІЙ АКАДЕМІЇ At the Origin of Ukrainian Education: The Ostroh Academy Hosted the Fifth International Diplomatic Forum	41
VII МІЖНАРОДНИЙ ФЕСТИВАЛЬ РЕТРО-МУЗИКИ ІМЕНІ БОГДАНА ВЕСОЛОВСЬКОГО Seventh Bohdan Wesolowsky International Festival of Retro Music	57

МЕДІАЦЕНТР ГДІП • GDIP MEDIA CENTER

МЕДІАЦЕНТР — ВІДКРИТА ПЛАТФОРМА ДЛЯ ФАХОВИХ ДИСКУСІЙ Media Center: An Open Platform for Expert discussions	73
ВИСТАВКИ ТВОРЧИХ ПРАЦЬ КАМІЛЛИ КРИСТЕНСЕН РАЙ Exhibition of Creative Works by Kamilla Kristensen Rai	91
ДИПЛОМАТИЧНІ МАНДРИ СТОЛИЦЕЮ ТА КИЇВЩИНОЮ: ІСТОРІЯ І СУЧАСНІСТЬ Diplomatic Journeys through the Capital and the Kyiv Region: History and the Present Day	101

ЗА ЛАШТУНКАМИ ПРОФЕСІЇ • BEHIND THE PROFESSION

КАЗЕМ ТАРЕК АДІЛ КАЗЕМ. 33-ТЯ РІЧНИЦЯ ВСТАНОВЛЕННЯ ДИПЛОМАТИЧНИХ ВІДНОСИН МІЖ РЕСПУБЛІКОЮ ІРАК ТА УКРАЇНОЮ <i>Kazem Tarek Adil Kazem. The 33rd Anniversary of Diplomatic Relations between the Republic of Iraq and Ukraine</i>	116
ЮРІЙ ВОЛОШИН. УКРАЇНА ТА ЄВРОПЕЙСЬКА ОРГАНІЗАЦІЯ ПУБЛІЧНОГО ПРАВА: ПАРТНЕРСТВО, ЩО ФОРМУЄ МАЙБУТНЄ ЄВРОПИ <i>Yurii Voloshyn. Ukraine and the European Public Law Organization: A Partnership Shaping Europe's Future</i>	122
СЕРГІЙ БОРЩЕВСЬКИЙ. ПЛЮС ПРИНЦИПОВІСТЬ: ШКІЦИ ДО ПОРТРЕТА ВИДАТНОГО ДИПЛОМАТА <i>Serhii Borshchevskiy. Plus, Principle: The Drafts for the Portrait of an Outstanding Diplomat</i>	132
ЄВГЕН БЕРШЕДА. МАЛЕНЬКА ВЕЛИКА КРАЇНА: ВИПРОБУВАННЯ ШВЕЙЦАРІЄЮ <i>Yevhen Bersheda. A Small Great Nation: A Trial by Switzerland</i>	140
МИКОЛА КУЛІНІЧ. МОЇ РОКИ В ДИПЛОМАТИЧНІЙ АКАДЕМІЇ УКРАЇНИ <i>Mykola Kulinich. My Years at the Diplomatic Academy of Ukraine</i>	168
ЮРІЙ БОГАЄВСЬКИЙ. ЖИТТЄДАЙНЕ ДЖЕРЕЛО НАШОГО НАРОДУ <i>Yuri Bohayevsky. The Life-Support Root of Our Nation</i>	182

БЛАГОДІЙНИЙ ЯРМАРОК «CHARITY FAIR 2025»

CHARITY FAIR 2025

Міжнародний дипломатичний благодійний ярмарок «Charity Fair 2025» відбувся 29 листопада 2025 року на території Національного комплексу «Експоцентр України». Ця різдвяна доброчинна ініціатива вже третій рік поспіль об'єднує небайдужі серця разом для України, створюючи простір добра, взаємопідтримки та єдності.

Проект «Charity Fair 2025» реалізує Асоціація подружжів українських дипломатів за підтримки Міністерства закордонних справ України. Партнерами заходу є Клуб подружжів послів Києва, Міжнародний жіночий клуб Києва (IWCK), ДП «Генеральна дирекція з обслуговування іноземних представництв», БФ «Ініціативне покоління», Національний комплекс «Експоцентр України».

Оn 29 November 2025, the international diplomatic Charity Fair 2025 took place at the National Complex Expocenter of Ukraine. For the third year in a row, this Christmas charitable initiative has been bringing compassionate hearts together for Ukraine, creating a space of kindness, mutual support, and unity.

The Charity Fair 2025 project is organized by the Ukrainian Diplomatic Spouses Association with the support of the Ministry of Foreign Affairs of Ukraine. The partners of the event include Ambassadors' Spouses Club of Kyiv, the International Women's Club of Kyiv (IWCK), the State Enterprise 'Directorate-General for Rendering Services to Diplomatic Missions', the Proactive Generation charity fund, and the National Complex Expocenter of Ukraine.

Традиційно напередодні Різдва метою проведення цієї благодійної ініціативи є збір коштів на підтримку добровільних проєктів для гуманітарних потреб військових і допомоги тим людям, котрі найбільше потребують підтримки. Виручені кошти буде спрямовано на закупівлю хімічних грілок для наших військовослужбовців у межах проєкту Асоціації подружжів українських дипломатів «Поділись теплом із Захисниками», допомогу дітям ВПО, дітям і людям з інвалідністю, літнім людям, притулкам для тварин, а також спільні ініціативи Асоціації подружжів українських дипломатів, Клубу подружжів послів Києва та Міжнародного жіночого клубу Києва.

У події взяли участь посольства 28 країн: Австрії, Азербайджану, Албанії, Аргентини, Бельгії, Бразилії, В'єтнаму, Вірменії, Грузії, Іраку, Іспанії, Італії, Китаю, Латвії, Литви, Мальтійського Ордену, Мексики, Пакистану, Польщі, Португалії, Сербії, Словаччини, Туреччини, Угорщини, Франції, Хорватії, Чехії, Чорногорії.

Вітальними промовами благодійний ярмарок відкрили співзасновниця та лідерка Асоціації подружжів українських дипломатів Тетяна Сибіга, президентка Клубу подружжів послів Києва, дружина Посла Італії в Україні Моніка Бартолі-Формоза, президентка Міжнародного жіночого клубу Києва Мері Кей Леонард.

Traditionally, in the run-up to Christmas, the purpose of this charitable initiative is to raise funds in support of humanitarian projects for the needs of service members and for those who require assistance most. The proceeds will be directed towards purchasing chemical warmers for Ukrainian service personnel as part of the Ukrainian Diplomatic Spouses Association's project Share Warmth with the Defenders, as well as supporting internally displaced children, children and adults with disabilities, elderly people, animal shelters, and joint initiatives of the Ukrainian Diplomatic Spouses Association, Ambassadors' Spouses Club of Kyiv and IWCK.

Embassies of 28 countries took part in the event: Albania, Argentina, Armenia, Austria, Azerbaijan, Belgium, Brazil, China, Croatia, Czech Republic, France, Georgia, Hungary, Iraq, Italy, Latvia, Lithuania, Order of Malta, Mexico, Montenegro, Pakistan, Poland, Portugal, Serbia, Slovakia, Spain, Türkiye, Vietnam.

The Charity Fair 2025 opened with welcome speeches from Tetiana Sybiha, co-founder and leader of the Ukrainian Diplomatic Spouses Association; Monica Bartoli Formosa, President of the Ambassadors' Spouses Club of Kyiv, spouse of the Ambassador of Italy to Ukraine; and Mary Kay Leonard, President of the International Women's Club of Kyiv.

*Ця різдвяна добровільна ініціатива
об'єднує небайдужі серця разом для
України, створюючи простір добра,
взаємопідтримки та єдності.*

*This Christmas charitable initiative has been
bringing compassionate hearts together
for Ukraine, creating a space of kindness,
mutual support and unity.*

У своєму вітальному слові пані Сибіга подякувала партнерам та учасникам дипломатичного благодійного ярмарку за можливість його проведення, розповіла про історію та традиції доброчинної місії, подальше спрямування виручених коштів на допомогу українським військовим і тим людям, які найбільше потребують підтримки, та додала: «Кожен стенд є символічним, адже уособлює наших добрих друзів, із якими ми втілюємо добрі справи. Серед них — майстри, крафтарі, громадські діячі, благодійники. І ми дякуємо також Асоціації подружжів українських дипломатів, Клубу подружжів послів Києва, Міжнародному жіночому клубу Києва, посольствам, усім, хто доєднався до цієї чудової події».

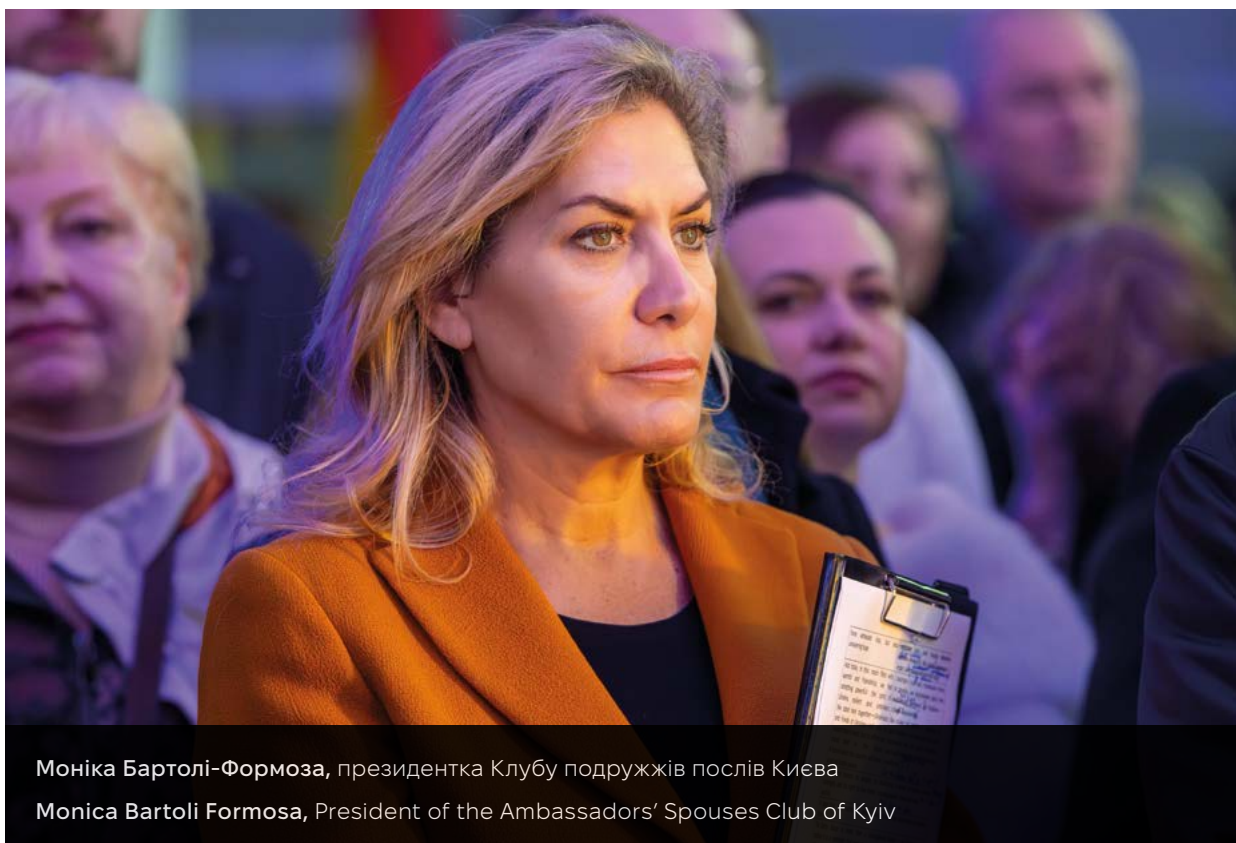
In her opening remarks, Ms Sybiha expressed gratitude to the partners and participants of the Charity Fair 2025 for their support. She outlined the origins and traditions of the charitable mission, emphasized that the proceeds will be used to assist Ukrainian defenders and those most vulnerable, and noted: 'Every stand carries symbolic meaning, as it represents our good friends with whom we implement good causes. Among them are artisans, local producers, civil society leaders and benefactors. We also extend our thanks to the Ukrainian Diplomatic Spouses Association, Ambassadors' Spouses Club of Kyiv, the International Women's Club of Kyiv, the embassies, and everyone who has joined this wonderful event.'

«Кожен стенд є символічним, адже уособлює наших добрих друзів, із якими ми втілюємо добрі справи».

'Every stand carries symbolic meaning, as it represents our good friends with whom we implement good causes.'

Пані Бартолі-Формоза наголосила, що для неї є великою честю вітати гостей на цьогорічному благодійному ярмарку — події, що стала символом солідарності та єдності. Вона висловила щиру вдячність Тетяні Сибізі за її наснажливе лідерство, подякувала команді МЗС України за незмінну підтримку, а також підкреслила стійкість українців, які вже четвертий рік живуть у реаліях повномасштабної війни, але продовжують демонструвати силу, відвагу та надію. «Благодійний дипломатичний ярмарок — це більше, ніж традиція. Це нагадування, що навіть у складні часи життя й далі сяє. Сьогодні ми святкуємо життя — його красу, його

Ms Bartoli Formosa emphasized that it was a great honour for her to welcome guests to this year's charity fair — an event that has become a symbol of solidarity and unity. She expressed heartfelt gratitude to Ms Tetiana Sybiha for her inspiring leadership, thanked the team of the Ministry of Foreign Affairs of Ukraine for their continuous support, and highlighted the resilience of Ukrainians, who, now in the fourth year of full-scale war, continue to demonstrate strength, courage, and hope. She added: 'The charity diplomatic fair is more than a tradition. It is a reminder that even in difficult times, life continues to shine. Today, we

Моніка Бартолі-Формоза, президентка Клубу подружжів послів Києва
 Monica Bartoli Formosa, President of the Ambassadors' Spouses Club of Kyiv

крихкість і його силу. І ми збираємося разом, щоби допомогти тим, хто цього потребує, адже співчуття — це те, що робить нас людьми, а солідарність — це те, що робить нас сильними. Те, що ми переживаємо сьогодні, — це акт любові. Дякую вам за вашу щедрість, вашу доброту, вашу віру в те, що разом ми можемо змінити ситуацію».

Пані Леонард наголосила, що навіть у найважчі часи спільні переживання тільки сильніше єднують людей: «Міжнародний жіночий клуб Києва — це група іноземок, які приїхали в Україну підтримувати. І коли мене питають, чому я тут залишаюся, то відповідаю: власне, тому що я повністю вірю, що найпрекрасніші місця у світі варті того, щоб за них боротися і їх зберігати. Робота клубу полягає у сприянні жінкам і дітям, які перебувають у дуже складних ситуаціях, мають інвалідність і найбільше потребують підтримки. І всі ваші внески сьогодні допоможуть нам продовжувати цю боротьбу та дуже важливу роботу всіх наших волонтерів».

celebrate life — its beauty, its fragility and its strength. And we come together to help those who need it most because compassion is what makes us human, and solidarity is what makes us strong. What we are doing today is an act of love. Thank you for your generosity, your kindness, and your belief that together we can make a difference.'

Ms Leonard stressed that even in the most difficult times, shared experiences bring people closer together: 'The International Women's Club of Kyiv is a community of foreign women who have come to Ukraine to support. And when people ask me why I stay, my answer is simple: I truly believe that the most beautiful places in the world are worth fighting for and preserving. The work of IWCK focuses on supporting women and children in extremely challenging situations, people with disabilities, and those who need help the most. Your contributions today will allow us to continue this work and support the efforts of all our volunteers.'

Почесним гостем ярмарку став Міністр закордонних справ України Андрій Сибіга, який у коментарі журналістам наголосив: «Сьогоднішній захід не про розвагу, а про нашу традицію, силу духу. Тут присутні дуже багато дипломатичних місій. Для мене особисто, як міністра, це дуже важливо. Саме тому я сьогодні тут, адже так інші країни демонструють свою солідарність із нами. І сьогодні ті вироби, які представляє кожна країна й особисто посли, а також ці продукти підуть на збір коштів, донатів для нашої армії. Це дуже важливо, і ми не маємо права на втому. Ми зараз у надзвичайно відповідальному моменті та використовуємо всі можливості, щоб пришвидшити зусилля і наблизити справедливий мир для нашої країни».

The fair was honoured by the presence of Minister for Foreign Affairs of Ukraine Andrii Sybiha, who commented to the media: 'Today's gathering is not about entertainment but about our tradition and our strength of spirit. Many diplomatic missions are present here today, and for me, as minister, this carries great significance. That is why I am here today — because this is how other countries demonstrate their solidarity with us. The items presented by each country and by the ambassadors themselves, as well as the products offered here, will help raise funds and donations for our army. This is of utmost importance, and we have no right to feel fatigue. We are living through an extremely responsible moment and will use every possible means to accelerate our efforts and bring a just peace closer for Ukraine.'

*«Сьогоднішній захід не про розвагу,
а про нашу традицію, силу духу».*

*'Today's gathering is not about
entertainment but about our tradition and
our strength of spirit.'*

Благодійний ярмарок «Charity Fair 2025» проходив водночас на декількох тематичних локаціях.

У Міжнародній залі представники дипломатичних місій презентували продукцію своїх країн, зокрема сувеніри та традиційні страви й ласощі, а гості події мали можливість придбати подарунки на власний смак для своїх рідних і близьких.

Charity Fair 2025 took place simultaneously across several themed locations.

In the International Hall, representatives of diplomatic missions presented products from their countries, including souvenirs as well as traditional dishes and sweets, while guests had the opportunity to purchase gifts of their choice for family members and loved ones.

Моніка Бартолі-Формоза, президентка Клубу подружжів послів Києва; Гаель Вєсьєр, Посол Франції
Monica Bartoli Formosa, President of the Ambassadors' Spouses Club of Kyiv, and Gaël Veysièrè,
Ambassador of France

Елена Летісія Мікусінські, Амбасадорка
Аргентини
Elena Leticia Mikusinski, Ambassador
of Argentina

Ауденсіо Контрєрас Гонсалєс, Посол Мексики
Audencio Contreras Gonzalez, Ambassador of
Mexico

Зліва направо: заступник очільника дирекції «Дипсервіс» **Віктор Фіалковський**, Міністр закордонних справ України **Андрій Сибіга**, співзасновниця Асоціація подружжів українських дипломатів **Тетяна Сибіга**, генеральний директор ДП «ГДП» **Павло Кривонос**

Left to right: **Viktor Fialkovskiy**, Deputy Head of the Dypservis Directorate; **Andrii Sybiha**, Minister for Foreign Affairs of Ukraine; **Tetiana Sybiha**, Co-Founder of the Ukrainian Diplomatic Spouses Association; **Pavlo Kryvonos**, Director-General of the GDIP

Кассем Кхедер, співробітник Посольства Іраку
Qassim Khedher, employee of the Embassy of Iraq

Венсан Гуяр, співробітник Посольства Франції
Vincent Guyard, employee of the Embassy of France

В Українській залі гості ярмарку знайомилися з понад 35 українськими митцями та виробниками, майстрами традиційних ремесел, крафтярами та дизайнерами, зокрема працями українських майстрів Ірини Островської, Наталії Артюхової, Зої Сташук, Лесі Турукіної, Надії Кириченко, Євгена Клопотенка, Олесі Львівської, Альбіни Баланди, Рустема Скибіна, Валентини Ткач, Родин Азову, а також продукцією знаних українських брендів та українських проєктів, серед яких: «Koza Dereza», «Juliya Kros», «BeArt», «ВидимоНевидимо», «Dovgan-Art», «Ляльки сестер Катриченко», «SVITLO», «Диво Мотанка», «OLIZ», «TAMIRLUX», «Витач», «Good Bread from Good People», «Sunshine Cafe», ВБО «Даун Синдром», ТМ «ПеЧе», «Виноробня Бейкуш», «Brave Honey», «Асоціація кулінарів України», «Кримський фронт», «Kalinina art», «Shyshka», «VKmosaic», «Fedosenko.Art», «Olga Nova Jewelry», «Союз українок», «Науковий ліцей Кліма Чурюмова», «Авторська Кухня Українська», а також мали змогу придбати їхні авторські праці та виробничу продукцію.

At the Ukrainian Hall, visitors to the fair discovered the work of over 35 Ukrainian artists and producers, including masters of traditional crafts, artisans, and designers. The exhibition featured works by renowned Ukrainian creators such as Iryna Ostrovska, Nataliia Artiukhova, Zoia Stashuk, Lesia Turukina, Nadiia Kyrychenko, Yevhen Klopotenko, Olesia Lvivska, Albina Balanda, Rustem Skybin, Valentyna Tkach, and the Families of Azov initiative, among others. The Hall also presented products by well-known Ukrainian brands and projects, including Koza Dereza, Juliya Kros, BeArt, VydymoNevydymo, Dovgan-Art, Dolls by Sisters Katrychenko, SVITLO, Dyvo Motanka, OLIZ, TAMIRLUX, Vytach, Good Bread from Good People, Sunshine Cafe, the All-Ukrainian Charity Organization Down Syndrome, PeChe, Beykush Winery, Brave Honey, the Ukrainian Chefs Association, Crimean Front, Kalinina Art, Shyshka, VKmosaic, Fedosenko. Art, Olga Nova Jewelry, the Union of Ukrainian Women, the Klym Churyumov Scientific Lyceum, and Author's Ukrainian Cuisine. Guests had the opportunity to purchase original artworks and products created by the participants.

У Дитячій залі для наймолодших відвідувачів було організовано майстер-класи з виготовлення різдвяних листівок українським військовим, створення солом'яних святкових прикрас, ляльок-мотанок, листівок із використанням кримськотатарського орнаменту «Орьнек», оздоблення дерев'яних прикрас, а також облаштовано лабораторію з дослідження фізичних явищ і хімічних процесів. Крім того, гості заходу мали унікальну нагоду перевірити свої навички надання першої домедичної допомоги на майстер-класі від Посольства Мальтійського Ордену в Україні та придбати різножанрову англomовну літературу від «Book Haven — Used books».

The Children's Hall welcomed the youngest guests with workshops on creating Christmas cards for Ukrainian service members, making straw holiday decorations, crafting motanka dolls, designing cards using the Crimean Tatar Örnek ornament, embellishing wooden decorations, and experimenting in a science lab to study physical and chemical processes. Guests also had a unique opportunity to test their first-aid skills at a workshop delivered by the Embassy of the Sovereign Order of Malta in Ukraine, and to purchase English-language books of various genres from Book Haven — Used Books.

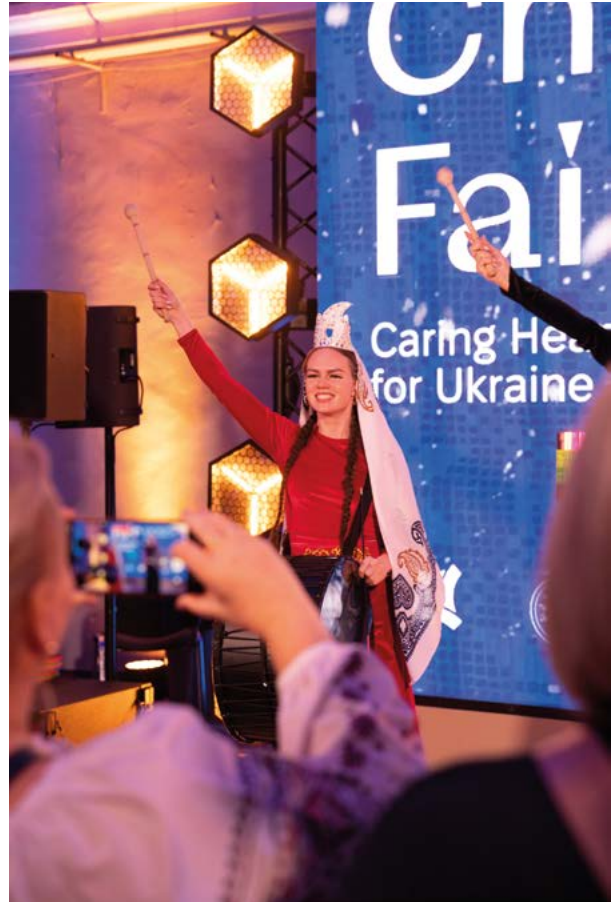

У межах події відбувся святковий концерт. У музичній програмі взяли участь солісти та музичні й хореографічні колективи, котрі презентували глядачам національні традиції культур Азербайджану, Аргентини, Бразилії, Вірменії. Музичну культурну спадщину України презентували фольклорні колективи «Правиця», «Орелі», співачка Анжеліка Рудницька з презентацією альбому «Дух Нескорених. 2025» та артисти Культурного десанту.

The event also featured a festive concert. The musical programme included soloists and musical and dance ensembles presenting the national cultural traditions of Argentina, Armenia, Azerbaijan, and Brazil. Ukraine's rich musical heritage was represented by the folklore ensembles Pravytsia and Oreli, singer Anzhelika Rudnytska who presented her album *Spirit of the Unbroken. 2025*, and the performers of the Cultural Forces.

Україна
ДИПЛОМАТИЧНА

Diplomatic Ukraine

Випуск XXVI Issue

2025

УКРАЇНА ДИПЛОМАТИЧНА
DIPLOMATIC UKRAINE

Україна
ДИПЛОМА

Diplomatic U

Випуск XXII

УКРАЇНА ДИПЛОМАТИЧНА
DIPLOMATIC UKRAINE
2019

ПРЕЗЕНТАЦІЯ ХХVІ ВИПУСКУ НАУКОВОГО ЩОРІЧНИКА «УКРАЇНА ДИПЛОМАТИЧНА»

PRESENTATION OF THE 26TH ISSUE OF THE DIPLOMATIC UKRAINE SCIENTIFIC YEARBOOK

У середу, 3 грудня 2025 року, в залі Медіацентру ДП «Генеральна дирекція з обслуговування іноземних представництв» відбулася презентація двадцять шостого випуску наукового щорічника «Україна дипломатична» та низки фірмових видань ДП «ГДІП».

До відзначення знаменної події в дипломатичній і науковій сферах держави прилучилися представники посольств Азербайджану, Албанії, Аргентини, Бельгії, Казахстану, Киргизстану, Лівії, Мальтійського Ордену, Пакистану, Палестини, Словаччини, Туркменістану, Узбекистану, Хорватії, Чорногорії, українські дипломати, науковці з різних країн світу, представники громадськості, студентства та преси.

On Wednesday, 3 December 2025, the Media Center of the State Enterprise 'Directorate-General for Rendering Services to Diplomatic Missions' hosted the presentation of the twenty-sixth issue of the *Diplomatic Ukraine* scientific yearbook along with GDIP's branded publications.

This remarkable diplomatic and academic event brought together representatives of the embassies of Albania, Argentina, Azerbaijan, Belgium, Croatia, Kazakhstan, Kyrgyzstan, Libya, the Order of Malta, Montenegro, Pakistan, Palestine, Slovakia, Turkmenistan, and Uzbekistan, as well as Ukrainian diplomats, scholars from various countries, civil society activists, students, and the press.

Модерувала захід кандидатка філологічних наук, очільниця дирекції «Медіацентр» Інна Хоменська, яка привітала гостей події та подякувала українським воїнам, котрі тримають українське небо, за можливість провести презентацію.

Захід вітальними промовами відкрили заступник Міністра закордонних справ України Євген Перебийніс і генеральний директор ДП «ГДІП», Надзвичайний і Повноважний Посланник другого класу Павло Кривонос.

Від імені Міністерства закордонних справ України Євген Перебийніс привітав колектив Генеральної дирекції з успішним виданням нового випуску наукового щорічника «Україна дипломатична» та наголосив на добрій усталеній традиції презентувати важливе джерело дипломатичних знань на початку грудня: «Міністерство закордонних справ України дуже пишається тим, що ми є партнерами цього видання, яке є літописом української дипломатії та своєрідною

Inna Khomenska, PhD in Philology and Head of the Media Center Directorate, moderated the event. She welcomed the guests and expressed her gratitude to the Ukrainian warriors defending Ukraine's skies, thanks to whom this presentation could take place.

The event commenced with welcoming remarks from Yevhen Perebyinis, Deputy Minister for Foreign Affairs of Ukraine, and Pavlo Kryvonos, GDIP Director-General, second-class Envoy Extraordinary and Plenipotentiary.

Speaking on behalf of the Ministry of Foreign Affairs of Ukraine, Yevhen Perebyinis congratulated the Directorate-General's team on the successful publication of the new issue of *Diplomatic Ukraine*, highlighting the well-established tradition of presenting this important source of diplomatic knowledge in early December: 'The Ministry of Foreign Affairs of Ukraine is very proud to be a partner in this publication, which serves as a chronicle of Ukrainian diplomacy and a kind

лабораторією дипломатичної думки. Науковий щорічник — це концентрація досвіду, тому що тут презентують свій доробок ветерани дипломатичної служби, дипломати, які несуть інституційну пам'ять того, як взагалі створювалася та розвивалася дипломатична служба незалежної України; крім того, тут представлений досвід українського дипломатичного ноу-хау сучасності, адже Україна сьогодні є інновативною державою з поглядом дипломатії, оскільки ми змушені реалізувати її в умовах воєнного часу».

Зі свого боку у вітальному слові Павло Кривонос подякував військовослужбовцям за можливість продовжувати роботу попри війну та вшанував пам'ять загиблих, згадавши також натхненника, автора ідеї та багаторічного головного редактора щорічника Анатолія Денисенка, а також підкреслив важливість наукового видання «Україна дипломатична» як простору для фахових дискусій і міжнародної співпраці.

of laboratory of diplomatic thought. The scientific yearbook represents an aggregation of experiences, as it features contributions from veterans of the diplomatic service, diplomats who carry the institutional memory of how Ukraine's diplomacy was established and developed; and it also captures the contemporary Ukrainian diplomatic know-how, as Ukraine today is an innovative state in terms of diplomacy and is compelled to conduct it in wartime conditions.'

In his welcome address, Pavlo Kryvonos expressed gratitude to the Ukrainian service members for the opportunity to continue this work despite the ongoing war and honoured the memory of those who had fallen. He also paid tribute to Anatolii Denysenko, the inspirer, founder of the idea, and long-standing editor-in-chief of the yearbook, and underlined the importance of *Diplomatic Ukraine* as a platform for professional debate and international cooperation.

«Для нас особливо почесно, що 26-й випуск наукового щорічника “Україна дипломатична” розпочинається зі статті Міністра закордонних справ України Андрія Сибіги “Від сили дипломатії — до дипломатії сили”. До видання також доєдналися 30 авторів. Візитівкою “України дипломатичної” були, є і будуть статті й інтерв’ю з представниками українського та іноземного дипломатичного корпусу. Цьогоріч до видання прилучилися 20 дипломатів. [...] Принагідно висловлюю вдячність усім авторам, які роблять внесок у розвиток наукових дискусій щодо геополітики в сучасному світі, війни росії проти України, історії міжнародних відносин і дипломатії». Генеральний директор ДП «ГДІП» представив фірмові видання підприємства, зокрема календар «Квадратні кілометри життя», діловий щоденник і довідник «Дипломатичний корпус», а також зауважив активну роботу Медіацентру протягом року.

‘It is a particular honour for us that the 26th issue of the *Diplomatic Ukraine* scientific yearbook opens with an article by the Minister for Foreign Affairs of Ukraine, Andrii Sybiha, titled “From the Strength of Diplomacy to the Diplomacy of Strength”. The publication also features contributions from 30 authors. The hallmark of *Diplomatic Ukraine* has always been, and will remain, the articles and interviews with representatives of the Ukrainian and foreign diplomatic corps. This year, 20 diplomats contributed to the publication. [...] I would also like to take this opportunity to express my gratitude to all the authors who help advance scholarly discussions on geopolitics in the modern world, russia’s war against Ukraine, and the history of international relations and diplomacy.’ GDIP Director-General also presented the enterprise’s branded publications, including the Square Kilometers of Life calendar, the corporate diary, and the Diplomatic Corps directory, and highlighted the active work of the Media Center throughout the year.

*Візитівкою “України дипломатичної”
були, є і будуть статті й інтерв’ю
з представниками українського та
іноземного дипломатичного корпусу.*

*The hallmark of Diplomatic Ukraine has
always been, and will remain, the articles
and interviews with representatives of the
Ukrainian and foreign diplomatic corps.*

З нагоди важливої події науково-дипломатичного життя України та на позначення потужної міжнародної підтримки нашої держави врочисті промови також виголосили представники іноземного дипломатичного корпусу, зокрема Надзвичайні й Повноважні Посли Суверенного Мальтійського

To mark this significant occasion for Ukraine’s academic and diplomatic community, and as a testament to the strong international support for our country, formal remarks were also delivered by representatives of the foreign diplomatic corps, namely Antonio Gazzanti Pugliese di Cotrone, Ambassador of

Ордену Антоніо Газзанті Пульезе ді Котроне (дуаен дипломатичного корпусу), Азербайджану Сеймур Мардалієв, Албанії Ернал Філо, Бельгії Люк Якобс, Казахстану Толезжан Барлибаєв, Амбасадорки Аргентини Елена Летісія Мікусінскі та Чорногорії Борьянка Сими́чевич.

Про важливість, професіоналізм і компетентність ДП «ГДІП» у своєму слові зазначив Антоніо Газзанті Пульезе ді Котроне, який наголосив на вагомості наукового видання як майданчика для обміну досвідом: «Для нас, дипломатів, особливо в такий складний і тривалий період, надзвичайно цінно мати в цій країні настільки значущий орієнтир. Публікація дипломатичного щорічника є важливим моментом нашої співпраці, оскільки вона відображає безперервний обмін інформацією та досвідом. Завдяки виданню “Україна дипломатична” ми можемо краще пізнати одне одного, розширити наші погляди та створити ширші синергії».

the Sovereign Order of Malta and Dean of the Diplomatic Corps; Ernal Filo, Ambassador of Albania; Elena Leticia Mikusinski, Ambassador of Argentina; Seymur Mardaliyev, Ambassador of Azerbaijan; Luc Jacobs, Ambassador of Belgium; Tolezhan Barlybayev, Ambassador of Kazakhstan; and Boryanka Simićević, Ambassador of Montenegro.

In his speech, Antonio Gazzanti Pugliese di Cotrone highlighted the importance, professionalism, and competence of the GDIP, emphasizing the significance of the scientific yearbook as a platform for the exchange of experience: ‘For us, diplomats, especially in such a difficult and prolonged period, it is crucial to have such an important point of reference in this country. The publication of this diplomatic yearbook represents a key moment in this collaboration, as it reflects the continuous exchange of information and experience. Thanks to *Diplomatic Ukraine*, we can get to know each other better, broaden our perspectives, and create wider synergies.’

«Науковий щорічник “Україна дипломатична” вже давно став авторитетним майданчиком для фіксації важливих міжнародних процесів, який знайомить читачів із дипломатичним життям і України, і всієї світової спільноти. Я був радий дати інтерв’ю для цього випуску, так само як і для попереднього. Хочу висловити щиру подяку ДП “ГДІП” і його співробітникам за кропітку роботу, відданість своїй професії та всі зусилля, яких вони доклали для створення цього видання. Щиросердно бажаю щорічнику й іншим проектам Генеральної дирекції подальшого розвитку, нових цікавих ідей та успішної їх реалізації», — зазначив у вітальному слові Сеймур Мардалиєв.

‘Diplomatic Ukraine scientific yearbook has long been an authoritative platform for recording significant international processes, introducing its readers to the diplomatic life of Ukraine and the international community. I appreciated the opportunity to give an interview for this issue, as I did for the previous one. My deepest gratitude goes to the GDIP and its staff for their tireless work, dedication to their profession, and all the efforts they have put into creating this publication. I sincerely wish the yearbook and other GDIP projects further prosperity, new exciting ideas and their successful implementation,’ noted Seymur Mardaliyev in his welcoming speech.

Ernal Filo підкреслив історичне значення відкриття Посольства Албанії в Києві та вручення Вірчих грамот Президенту України, наголосивши на непохитній солідарності Албанії з Україною під час російської агресії та важливій ролі презентованого видання: «Албанія стоїть разом з Україною не лише в солідарності, а й у спільній меті, спільних цінностях і спільному баченні мирної та безпечної Європи. У цьому контексті такі видання, як "Україна дипломатична", є незамінними. Вони документують історію в момент її творення, підіймають рівень аналітичної думки та допомагають спрямовувати наші спільні зусилля в час, коли дипломатія потрібна як ніколи».

Ernal Filo emphasized the historical significance of the opening of the Albanian Embassy in Kyiv and the presentation of letters of credence to the President of Ukraine, stressing Albania's unwavering solidarity with Ukraine during the Russian aggression and the important role of the presented publication: 'Albania stands with Ukraine not only in solidarity, but in shared purpose, shared values and shared vision for a peaceful and secure Europe. In this context, publications such as *Diplomatic Ukraine* are indispensable. They document history as it unfolds, they elevate thoughtful analysis, and they help guide our collective efforts at a time when diplomacy is more needed than ever.

У своєму виступі Люк Якобс зосередився на важливості української дипломатії в умовах війни та підкреслив стійкість українських дипломатів, які продовжують боротьбу в міжнародному вимірі. Посол також зауважив підтримку України з боку Бельгії в ООН, ЄС та інших міжнародних організаціях, а також виділив значення презентованого видання як платформи для зміцнення міжнародних зв'язків: «Щиро дякую ГДІП за надану посольствам і дипломатам можливість публікацій у виданні "Україна дипломатична", яке дає змогу висловлювати свою відданість, зміцнювати зв'язки з Україною, показувати, як ми віримо в цю країну та щодня розвиваємо наші відносини».

Толежан Барлибаєв привітав усіх із презентацією 26-го випуску наукового щорічника «Україна дипломатична» та висловив подяку ДП «ГДІП» за багаторічну професійну підтримку дипломатичного корпусу

In his address, Luc Jacobs focused on the importance of Ukrainian diplomacy in times of war and highlighted the resilience of Ukrainian diplomats who continue to fight on the international stage. The ambassador also noted Belgium's support for Ukraine in the UN, EU and other international organizations, and emphasized the importance of the publication as a platform for strengthening international relations: 'I sincerely thank the GDIP for offering embassies and diplomats the opportunity to publish in *Diplomatic Ukraine*, which allows us to voice our commitment, strengthen ties with Ukraine, show how much we believe in this country, and develop our relations every day.'

Tolezhan Barlybayev congratulated everyone on the presentation of the 26th issue of the *Diplomatic Ukraine* scientific yearbook and expressed his gratitude to the GDIP for its many years of professional support to the diplomatic corps in Ukraine: 'Today, in these

в Україні: «Сьогодні, у дуже складні дні героїчної боротьби українського народу в умовах воєнного стану, ГДІП продовжує гідно виконувати свою місію та підтримує на високому рівні дипломатичні представництва іноземних держав. Ми щиро вдячні за це».

Елена Летісія Мікусінські наголосила на плідності співпраці між дипломатичною установою та ДП «ГДІП», анонсувала свої публікації про давність і символічність дипломатичних відносин між Аргентиною й Україною, які увійшли до презентованого видання, та додала: «Це видання стало справжнім орієнтиром завдяки своїм науковим, інтелектуальним і дипломатичним цінностям».

Борянка Симічевич подякувала організаторам за можливість прилучитися до презентації 26-го випуску щорічника «Україна дипломатична», наголосила на важливості цього видання та підкреслила значення дружніх відносин між країнами, спільних історичних цінностей і їх ролі у формуванні спільного майбутнього: «Я хочу висловити свій великий захват професіоналізмом і відданістю команди у створенні цього щорічника, який за роки існування став не тільки надзвичайно важливим джерелом інформації, а й справжнім історичним архівом, що фіксує важливі етапи розвитку міжнародних відносин, дипломатії та культурних зв'язків».

challenging times of heroic struggle for the Ukrainian people under martial law, the GDIP continues to fulfil its mission with dignity and maintains a high level of support for the diplomatic missions of foreign states. We are sincerely appreciate this.'

Elena Leticia Mikusinski pointed out how productive the cooperation between the diplomatic institution and the GDIP has been, announced her publications on the long history and symbolism of diplomatic relations between Argentina and Ukraine, which are included in the presented edition, and added: 'This publication has become a reference for its scientific, intellectual, and diplomatic value.'

Borjanka Simićević thanked the organizers for the opportunity to participate in the presentation of the 26th edition of *Diplomatic Ukraine*, emphasized the importance of this publication, and highlighted the significance of friendly relations between countries, shared historical values, and their role in shaping a common future: 'I would like to express my great admiration for the professionalism and dedication of the team in creating this yearbook, which over the years has become not only an invaluable source of information, but also a veritable historical archive recording important stages in the development of international relations, diplomacy and cultural ties.'

«Завдяки таким працям ми маємо можливість зберегти та передати наступним поколінням ці надважливі моменти в історії».

'Thanks to such works, we have the opportunity to preserve and pass on these crucial moments in history to future generations.'

Олена Ялова, директорка Департаменту державного протоколу МЗС України
Olena Yalova, Director of the State Protocol Department of the MFA of Ukraine

Софія Мигаль, асистентка Посла Суверенного Мальтійського Ордену
Sofia Myhal, assistant to the Ambassador of the Sovereign Order of Malta

Фарасат Заррін Сіял, заступниця голови місії Пакистану
Farasat Zarreen Syal, Deputy Head of Mission of Pakistan

Драгоміра Трновцова, перший секретар Посольства Словаччини
Drahomíra Trnovcová, First Secretary of the Embassy of Slovakia

Про роль та авторитетність наукового щорічника «Україна дипломатична» у вітальних словах зазначили українські дипломати й науковці, зокрема Надзвичайні та Повноважні Посли Володимир Огризко, Олександр Моцик, Борис Гуменюк, директорка Департаменту Африки та регіональних африканських організацій МЗС, Надзвичайна й Повноважна Амбасадорка України в Південно-Африканській Республіці (2020–2025 рр.) Любов Абравітова, ректори Київського національного університету імені Тараса Шевченка Володимир Бугров і Національного університету «Острозька академія» Едуард Балашов.

Володимир Огризко подякував головному упоряднику багатотомного видання в особі Павла Кривоноса, назвавши його «літописцем сучасності», й наголосив на цінності наукового видання як важливого підручника для всіх майбутніх поколінь дипломатів: «Кожний том наукового щорічника — це підручник, за яким ми всі чогось вчимося. [...] Хочу побажати, щоб наступні випуски цього унікального збірника були ще цікавішими й об'єднували тих авторів, які по-новому дивляться на сучасну дипломатичну ситуацію».

Борис Гуменюк висловив велику повагу та захват виданням «Україна дипломатична», підкресливши його унікальність, цінність і роль як навчального посібника й аналітичного джерела з історії української зовнішньої політики за останні десятиліття: «Щорічник “Україна дипломатична” є в нашій бібліотеці, у наших студентів хорошим настільним посібником для розуміння того, що відбувається, і того, що відбувалось. [...] Це видання — місток у майбутнє, який відкриває наукові, політичні, духовні, моральні, патріотичні горизонти для нашої молоді».

Про вагомість презентованого видання під час російсько-української війни та виклики сьогодення в роботі дипломатів говорила Любов Абравітова, котра підкреслила, що українська дипломатія активно працює в усьому світі, зокрема й в Африці, щоб захищати права та інтереси громадян України: «Я

The role and reputation of the *Diplomatic Ukraine* scientific yearbook were emphasized in the welcoming remarks delivered by Ukrainian diplomats and scholars, namely Ambassadors Extraordinary and Plenipotentiary Volodymyr Ohryzko, Oleksandr Motsyk, Borys Humeniuk; Liubov Abravitova, Director of the Department of Africa and Regional African Organizations at the MFA of Ukraine and Ambassador Extraordinary and Plenipotentiary of Ukraine to the Republic of South Africa (2020–25); Volodymyr Buhrov, Rector of Taras Shevchenko National University of Kyiv; and Eduard Balashov, Rector of the National University of Ostroh Academy.

Volodymyr Ohryzko congratulated the chief editor of the publication Mr Kryvonos, describing him as a ‘chronicle writer of our times’, and emphasized the value of the publication as an important textbook for all future generations of diplomats: ‘Each issue of the scientific yearbook is a textbook from which we can all learn something. [...] I would like to wish that the next issues of this unique collection will be even more interesting and will bring together authors who take a fresh look at the current diplomatic situation.’

Borys Humeniuk expressed deep respect for and admiration of the publication *Diplomatic Ukraine*, emphasizing its uniqueness, value, and role as both a teaching aid and an analytical source on the history of Ukraine’s foreign policy over recent decades: ‘The *Diplomatic Ukraine* yearbook stands in our library and serves our students as a reliable desk reference for understanding what is happening now and what has taken place in the past. [...] This publication acts as a bridge to the future, opening scholarly, political, spiritual, moral, and patriotic horizons for our young people.’

Speaking about the significance of the publication during the Russian-Ukrainian war and the challenges diplomats are facing today, Liubov Abravitova stressed that Ukrainian diplomacy is actively working across the globe, including in Africa, to defend the rights

сподіваюся, що це видання й надалі розкриватиме потенціал нашої дипломатії, слугуватиме платформою для дружби, яка є не тільки між країнами, а й установами, що працюють заради цієї дружби».

Володимир Бугров у своєму виступі наголосив на зміні змісту сучасної дипломатії та зростанні ролі публічної дипломатії, подякував дипломатам за активну участь у житті університету, а також підкреслив важливість 26-го випуску щорічника «Україна дипломатична» як підручника з публічної дипломатії та додав, що спільна робота освіти, науки й дипломатії сприяє розвитку України та наближає її до перемоги: «Це видання — справжній підручник із глибоким науковим змістом і високим рівнем авторів. Я прошу робити більше примірників, адже ми формуємо українські книжкові полиці за кордоном: кожен представник університету, хто їде на академічну мобільність чи стажування, отримує свою “валізу книжок”».

«“Україна дипломатична” — це не просто збірник наукових праць або книга, яку ми використовуємо під час занять і щоденної академічної роботи. Вона також містить статті й матеріали, що представляють стратегічне бачення України щодо міжнародних процесів. У час, коли наша держава бореться за свободу та суверенітет, такі аналітичні матеріали стають неоціненними», — зазначив Едуард Балашов.

Після офіційних промов відбулося дипломатичне прийняття, де гості мали змогу обмінятися отриманими враженнями. А на завершення урочистостей учасники заходу традиційно отримали в подарунок фірмовий календар ДП «ГДІП» і діловий щоденник, у якому зібрано важливу довідкову інформацію про дипломатичний корпус.

and interests of Ukrainian citizens: ‘I hope this publication will continue to reveal the potential of our diplomacy and serve as a platform for friendship that exists not only between states but also between the institutions that work to uphold it.’

In his address, Volodymyr Buhrov emphasized the changing substance of contemporary diplomacy and the growing role of public diplomacy. He thanked diplomats for their active engagement in the life of the university and highlighted the importance of the 26th issue of the *Diplomatic Ukraine* yearbook as a textbook on public diplomacy. He added that the joint efforts of education, scholarship, and diplomacy foster Ukraine’s development and bring the country closer to victory: ‘This publication constitutes a genuine textbook with profound scholarly content and an outstanding level of authorship. I will ask for a larger print run, as we are building Ukrainian book collections abroad: every university representative travelling for academic mobility or training receives their own “suitcase of books”.’

‘*Diplomatic Ukraine* is not merely a collection of scholarly papers or a book we use in teaching and in our daily academic work. It also includes articles and materials that articulate Ukraine’s strategic vision of international processes. At a time when our state is fighting for freedom and sovereignty, such analytical contributions become invaluable,’ noted Eduard Balashov.

Following the official remarks, a diplomatic reception took place, offering guests an opportunity to exchange impressions. To conclude the ceremony, the event’s participants traditionally received a complimentary GDIP-branded calendar and a business diary compiling essential reference information on the diplomatic corps.

Аніца Джамич, Амбасадорка Хорватії
Anica Djamić, Ambassador of Croatia

Осама М.А. Аблгасем, Посол Лівії
Osama M.A. Ablgasem, Ambassador of Libya

**Тарас Тарасенко, керівник Управління
протокольного та господарського забезпечення
заходів Державного управління справами**
**Taras Tarasenko, Head of the Protocol and
Events Administrative Support Department of
the State Affairs Department**

**Тетяна Нагорняк, деканка Києво-Могилянської
школи професійної та неперервної освіти**
**Tetiana Nahorniak, Dean of the Kyiv-Mohyla
School of Professional and Continuing
Education**

ВІРНІСТЬ

ЗНАННЯ

ГАРМОНІЯ

ДЖЕРЕЛА УКРАЇНСЬКОЇ ОСВІТИ: V МІЖНАРОДНИЙ ДИПЛОМАТИЧНИЙ ФОРУМ В ОСТРОЗЬКІЙ АКАДЕМІЇ

AT THE ORIGIN OF UKRAINIAN EDUCATION: THE OSTROH ACADEMY HOSTED THE FIFTH INTERNATIONAL DIPLOMATIC FORUM

Уже в'яте Державне підприємство «Генеральна дирекція з обслуговування іноземних представництв» і Національний університет «Острозька академія» організують Міжнародний дипломатичний форум, який традиційно об'єднує академічну спільноту та представників іноземних посольств, акредитованих в Україні.

For the fifth time, the State Enterprise 'Directorate-General for Rendering Services to Diplomatic Missions' and the National University of Ostroh Academy organized the International Diplomatic Forum, which traditionally brings together the academic community and representatives of foreign embassies accredited in Ukraine.

30 квітня 2025 року до університету в місті Острозі на V ювілейний Міжнародний дипломатичний форум завітали представники іноземного та вітчизняного дипломатичного корпусу. Серед учасників заходу — Міністр закордонних справ України, Надзвичайні та Повноважні Посли й дипломати з Бельгії, Бразилії, Грузії, Єгипту, Індії, Індонезії, Мексики, Пакистану, Палестини та Словаччини, почесні консули Казахстану, Конго та Сенегалу в Україні, представники органів державної влади, українські дипломати, а також професорсько-викладацький склад і студенти академії.

Після прибуття до Острога дипломатичну спільноту радо зустріли президент Національного університету «Острозька академія», Герой України Ігор Пасічник і ректор академії Едуард Балашов, які провели для гостей ексклюзивну екскурсію новим навчальним корпусом. Гості ознайомилися з історією створення приміщення, що символізує нові підходи до навчального процесу.

On 30 April 2025, the University in the city of Ostroh welcomed representatives of the Ukrainian and foreign diplomatic corps for the Fifth International Diplomatic Forum. The participants included the Minister for Foreign Affairs of Ukraine, Ambassadors Extraordinary and Plenipotentiary and diplomats from Belgium, Brazil, Egypt, Georgia, India, Indonesia, Mexico, Pakistan, Palestine, and Slovakia, Honorary Consuls of Congo, Kazakhstan, and Senegal in Ukraine, government officials, Ukrainian diplomats, and the academy's faculty and students.

Upon arrival in Ostroh, the diplomats received a warm welcome from the President of the National University of Ostroh Academy, Hero of Ukraine Ihor Pasichnyk and Rector of the Academy Eduard Balashov, who gave the guests an exclusive tour of the new academic campus. The guests learned about the history of the new building's construction, which reflects new approaches to the educational process.

Відтак дипломати завітали до арткластеру академії «OstArt», де постійно відбуваються творчі виставки українських митців, що сприяє ширшому культурному розвитку студентів академії, оглянули копії одягу та символів влади — трону, корони та булави князів Острозьких, картини й інші творчі досягнення сучасних митців, продегустували княжий трав'яний напій «Aqua Vita», відтворений відповідно до рецептури XV століття, відвідали сучасні аудиторії, оснащені найкращим технічним обладнанням, і помилувалися панорамним виглядом на Острог із холу корпусу.

Згодом дипломати завітали до одного з найстаріших корпусів Острозької академії, де одразу відчули дух епохи відомих князів, адже їх зустріли студенти в костюмах Гальшки й Костянтина Острозьких.

The diplomats visited the academy's Ost-Art cluster, which constantly features exhibitions of Ukrainian artists, allowing for the students' broader cultural growth, viewed the replicas of the attire and regalia (throne, crown, and mace) of the princes of Ostroh and paintings and other works of modern artists, tasted Aqua Vita, a princely plant-based tincture recreated according to a 15th-century recipe, entered modern classrooms fitted with the best technical equipment, and enjoyed a panoramic view of Ostroh from the building's lobby.

Eventually, the diplomats visited one of the oldest buildings of the Ostroh Academy, where they instantly experienced the spirit of the eras of famous princes, as they were greeted by students wearing costumes of Halshka and Kostiantyn of Ostroh.

Від імені іноземної делегації генеральний директор ДП «ГДІП» Павло Кривonos вручив особливий подарунок — подарунковий тубус, присвячений 33-річчю ДП «ГДІП», і панно з логотипом організації.

У межах подорожі поважні гості ознайомилися з давніми корпусами академії, у стінах яких назавжди закарбувались історія та легенди, дізналися про зусилля князя Костянтина Острозького для розвитку освіти не лише в Україні, а й у всій Східній Європі, почули розповіді про особливості підготовки студентів академії за часів навчання майбутнього гетьмана Петра Конашевича-Сагайдачного та жартівливі вірування сучасної університетської молоді.

On behalf of the foreign delegation, GDIP Director-General Pavlo Kryvonos presented the academy with a special gift: a gift tube dedicated to the GDIP's 33rd anniversary and a panel painting with the organization's logo.

During the visit, distinguished guests got acquainted with the academy's ancient buildings, where history and legends are forever imprinted in the walls, learned about the efforts of Prince Kostiantyn of Ostroh to develop education in Ukraine and the whole of Eastern Europe, listened about the training of the academy's students at the time of the studies of the would-be Hetman Petro Konashevych-Sahaidachnyi, and heard about the humorous beliefs of the university's current students.

Зліва направо: Ігор Пасічник, президент Острозької академії; Павло Кривonos, генеральний директор ДП «ГДІП»; Едуард Балашов, ректор Острозької академії

From left to right: Ihor Pasichnyk, President of the Ostroh Academy; Pavlo Kryvonos, GDIP Director-General; Eduard Balashov, Rector of the Ostroh Academy

Дипломати оглянули Студентсько-викладацький храм преподобного Федора Острозького, де зібрані давні ікони, що їх відреставрували українські митці, а також унікальний хрест, виконаний з одного металевого прутика; відвідали Музей історії Острозької академії, наукову бібліотеку, до фонду якої входять цінні стародруки, зокрема й примірник Острозької Біблії; спустилися до оповитих легендами підземель монастирського костелу, який використовували для поховання видатних осіб — фундаторів і меценатів, членів їхніх родин. Спеціально для поховань були призначені кімнатки в підземеллях — крипти. За час існування монастиря тут було поховано 19 осіб, переважно представників волинської католицької знаті. У підземеллі гості ознайомилися з вшануванням пам'яті сучасних видатних українців — героїв Збройних сил України, які поклали свої життя в боях за незалежність нашої держави.

The diplomats viewed Saint Fedir's Church, which contains antique icons restored by Ukrainian artists and a unique cross crafted from a single metal rod. They visited the Museum of History of the Ostroh Academy and the scientific library, whose collection includes precious old prints, such as a copy of the Ostroh Bible. They went down to the church's dungeons, shrouded in legend, which once served as burial sites for prolific individuals: patrons, philanthropists and members of their families. The dungeons have small rooms that were specially designated as crypts for burials. Nineteen individuals were buried in the monastery throughout its existence, mostly from among Volhynian Catholic nobility. In the dungeons, the guests learned about the practices of memorialisation of modern outstanding Ukrainians: heroes of the Armed Forces of Ukraine who sacrificed their lives in the battles for Ukraine's independence.

Після ознайомлення делегації з історією академії було розпочато V ювілейний Міжнародний дипломатичний форум, присвячений обговоренню ролі дипломатії в сучасних умовах невизначеності, що проходив у змішаному форматі: онлайн та офлайн.

Відкрили захід вітальними промовами президент Національного університету «Острозька академія», доктор психологічних наук, професор Ігор Пасічник, ректор Острозької академії, доктор психологічних наук, професор Едуард Балашов, Міністр закордонних справ України Андрій Сибіга, Міністр закордонних справ України (2007–2009 рр.) Володимир Огризко, голова Рівненської обласної військової адміністрації Олександр Коваль, генеральний директор ДП «ГДІП», почесний професор НаУОА Павло Кривонос, дваєн дипломатичного корпусу, Надзвичайний і Повноважний Посол Суверенного Мальтійського Ордену Антоніо Газзанті Пульєзе ді Котроне.

Once the delegation had been introduced to the academy's history, the Fifth International Diplomatic Forum began. The forum was dedicated to the discussion of diplomacy's role amidst current uncertainty and ran in a hybrid mode, combining online and offline participation.

The event began with welcome speeches of Professor Ihor Pasichnyk, President of the National University of Ostroh Academy and Doctor of Psychology; Professor Eduard Balashov, Rector of the Ostroh Academy and Doctor of Psychology; Minister for Foreign Affairs of Ukraine Andrii Sybiha; Minister for Foreign Affairs of Ukraine (2007–9) Volodymyr Ohryzko; Head of Rivne Regional Military Administration Oleksandr Koval; GDIP Director-General and honorary professor of the Ostroh Academy Pavlo Kryvonos; dean of the diplomatic corps and Ambassador Extraordinary and Plenipotentiary of the Sovereign Order of Malta Antonio Gazzanti Pugliese di Cotrone.

Ігор Пасічник, президент Острозької академії
Ihor Pasichnyk, President of the Ostroh Academy

Едуард Балашов, ректор Острозької академії
Eduard Balashov, Rector of the Ostroh Academy

«Острозька академія й Генеральна дирекція з обслуговування іноземних представництв уже п'ять років реалізують дипломатичний форум. За цей час ми переконалися, наскільки ефективними є такі заходи, що дають потужний практичний потенціал для України та представлених держав. Дипломатичний форум має відіграти значущу роль і сприяти зміцненню економічних, політичних і культурних зв'язків між нашими країнами. Це буде хоч і невеликий, але важливий внесок в українську перемогу!» — зазначив Ігор Пасічник.

Зі свого боку Едуард Балашов наголосив, що головною місією університету є надання якісної освіти та формування успішного і справедливого суспільства, додавши, що академія завжди відкрита до співпраці, партнерства й обміну досвідом: «Місія

Ihor Pasichnyk said that 'the Ostroh Academy and the Directorate-General for Rendering Services to Diplomatic Missions have already been implementing the Diplomatic Forum for five years. During this time, we have seen the effectiveness of such events and the strong practical potential they give to Ukraine and the represented countries. The Diplomatic Forum needs to play a meaningful role in strengthening the economic, political, and cultural ties of our countries. It will be a small, yet important contribution to Ukraine's victory!'

Eduard Balashov emphasized that the university's main mission is to provide high-quality education and foster the formation of a successful and just society, adding that the academy is always open for cooperation, partnership, and the exchange of experience.

Національного університету “Острозька академія” як одного з провідних закладів вищої освіти в країні — це виховання лідерів нової епохи, фахівців із глибокими знаннями, сильними цінностями та готовністю діяти в ім'я миру, розвитку, справедливості та людської гідності. Наша альма-матер — це центр міжкультурного діалогу та академічної мобільності, де цінують кожен голос, кожен ідею і кожне прагнення до розвитку. Сьогоднішній форум є яскравим прикладом ефективного партнерства між наукою й дипломатією. Ми переконані, що саме завдяки таким ініціативам, як сьогоднішній захід, ми зможемо спільно творити мирне, справедливе й гармонійне суспільство».

У вітальному слові Андрій Сибіга підкреслив інноваційність навчального процесу в академії, запросив її студентів і випускників до співпраці з Міністерством закордонних справ України: «Острозька академія відома своїми традиціями. Це дійсно той заклад освіти України, який славиться особливим світоглядом. Я хочу, щоб ви пишалися не лише своїм минулим, а й своїми майбутніми випускниками. Я, зокрема, сповідаю політику максимального залучення нового покоління до роботи в Міністерстві закордонних справ України. Найголовніше — це мотивація. Я вже зустрівся з випускниками академії і буду радий, якщо ви посилите нашу команду. Від того, як закінчиться ця війна, залежить безпека не лише європейська, а й євроатлантична. Зараз ми маємо шанс зміцнити наші мирні зусилля. І я хотів би подякувати представникам іноземного дипломатичного корпусу, а також Павлові Кривоносу, Володимирові Огрязку та всім учасникам форуму. Це чудовий захід, тому що тут завжди можна почути свіжі думки, а в дискусіях — отримати нові бачення ситуації».

Пан Сибіга також окреслив поточну роботу відомства, спрямовану на посилення позицій України в питаннях обороноздатності та підтримки з боку іноземних партнерів для спільного зупинення російської агресії.

‘The National University of Ostroh Academy is among the leading universities in Ukraine, and as such, its mission is to educate the leaders of a new age, professionals equipped with extensive knowledge, strong values, and a commitment to act for peace, development, justice, and human dignity. Our alma mater is a hub for intercultural dialogue and academic mobility, a place where each voice, idea, and aspiration to develop counts. Today’s forum is a striking example of an effective partnership between science and diplomacy. We believe that initiatives such as this event will enable us to shape a peaceful, fair, and harmonious society together.’

Andrii Sybiha stressed the innovativeness of the academy’s educational process and invited its students and alumni to cooperate with the Ministry of Foreign Affairs of Ukraine. ‘The Ostroh Academy is known for its traditions. Indeed, this Ukrainian university is particularly famous for its special worldview. I want you to be proud not only of your history but of your future alumni. Personally, I adhere to the policy of maximizing the involvement of the young generation in the work of the Ministry of Foreign Affairs of Ukraine. The most significant thing is motivation. I have already had meetings with the academy’s graduates, and I will be pleased if you join and reinforce our team. The outcome of the full-scale war will decide European and Euro-Atlantic security. Right now, we have a chance to strengthen our peace efforts. I would like to thank the representatives of the foreign diplomatic corps, as well as Pavlo Kryvonos, Volodymyr Ohryzko, and the rest of the forum’s participants. It is a wonderful event because it always brings in fresh ideas, while its discussions lead to new perspectives on situations.’

Andrii Sybiha also outlined the Ministry’s current agenda, aimed at bolstering Ukraine’s defence capability and achieving increased support from foreign partners in the efforts to stop Russian aggression.

Павло Кривонос, генеральний директор
ДП «ГДІП»

Pavlo Kryvonos, GDIP Director-General

Олександр Коваль, голова Рівненської ОВА

Oleksandr Koval, Head of the Rivne RMA

Володимир Огризко, Міністр закордонних
справ України (2007–2009 рр.)

Volodymyr Ohryzko, Minister for Foreign Affairs
of Ukraine (2007–9)

Дмитро Шевчук, проректор Острозької
академії, модератор форуму

Dmytro Shevchuk, Vice-Rector of the Ostroh
Academy, moderator

Павло Кривонос звернувся зі словами подяки до президента, викладачів і студентів Острозької академії: «Я дякую Ігореві Демидовичу за те, що з його ініціативи з руїн відновлено колыску української освіти — величну академію. Я також хотів би подякувати всьому професорсько-викладацькому складу за те, що ви вкладаєте в нашу молодь неоціненний скарб знань та іскру надії на процвітання нашої держави».

Pavlo Kryvonos expressed his gratitude to the president, faculty, and students of the Ostroh Academy. 'I am grateful to Mr Pasichnyk because the cradle of Ukrainian education, this majestic academy, was restored from the ruins thanks to his initiative. I would also like to thank the entire faculty because you are imbuing our youth with the invaluable treasure of knowledge and the spark of hope for the prosperity of Ukraine.'

«Організовуючи такі заходи, ми показуємо дипломатам не лише красу України, а й її найголовніший скарб — людей, нашу талановиту молодь».

'We organize events like this one not only to show the diplomats Ukraine's beauty but also its main treasure: the people, especially our talented youth.'

Пан Кривонос додав, що пишається тим, що вчорашні випускники академії сьогодні є чудовими фахівцями Генеральної дирекції з обслуговування іноземних представництв.

Антоніо Газзанті Пульезе ді Котроне закликав студентів використовувати всі можливості на шляху до здобуття якісних знань: «Навчання — це виклик нашій допитливості та нам самим. Це найпотужніша зброя, щоб змінити світ і прожити життя повноцінно. І ніхто ніколи не зможе відібрати в нас усвідомлення та культуру, які ми здобули завдяки навчанню. Якщо ми навчимося любити навчання, воно ніколи не залишить нас і ми продовжуватимемо вчитися навіть у старості. Але ми ніколи не станемо старими, якщо будемо продовжувати навчатися».

Mr Kryvonos also added that he is proud that some of the academy's alumni have become brilliant employees of the Directorate-General for Rendering Services to Diplomatic Missions.

Antonio Gazzanti Pugliese di Cotrone encouraged the students to take all opportunities on the path to obtaining quality knowledge. 'Studying is something that challenges us and our curiosity. It is the most powerful weapon we have to change the world and live our lives fully. And no one can ever take away the awareness and culture that comes from studying. If we learn to love studying, studying will never leave us, and we will continue to study, even when we are old. But we will never become old if we continue to study.'

До вітальних слів прилучилися віцепрем'єр-міністр, Міністр закордонних справ Люксембургу Ксав'є Беттель і засновниця Асоціації подружжів українських дипломатів, очільниця Центру публічної дипломатії Дипломатичної академії України імені Геннадія Удовенка при МЗС Тетяна Сибіга.

Під час виступу пан Беттель поділився враженнями щодо професії дипломата та думками про важливість реформування міжнародного права, а також дав слушну рекомендацію студентам: «Світ зараз трохи божевільний: усе стрімко змінюється. Моя порада для вас така: незалежно від того, з великої ви країни чи з малої, якої ви релігії, традицій або переконань, — ставтеся до інших із повагою, і це найважливіше».

Xavier Bettel, Deputy Prime Minister and Minister for Foreign Affairs of Luxembourg, and Tetiana Sybiha, founder of the Ukrainian Diplomatic Spouses Association and Head of the Centre for Public Diplomacy of the Hennadii Udoenko Diplomatic Academy of Ukraine at the MFA, also gave welcome speeches.

Xavier Bettel shared his thoughts about his experience as a diplomat and the importance of reforming international law, and gave a practical piece of advice to the students: 'The world is a bit crazy for the moment: everything is changing. The advice I would like to give you is that no matter if you come from a big country or a small one, no matter what your religion, traditions, or beliefs are, the most important thing is to treat others with respect.'

«Дослухайтеся до людей і переконуйте їх аргументами. [...] Адже, зрештою, спільні проблеми потребують спільного розв'язання».

'Listen to people and convince them by arguments. [...] After all, ultimately, common problems need common solutions.'

На завершення дипломатичного форуму представники академії вручили пам'ятні подарунки високоповажним гостям на знак поваги та вдячності за цікаве спілкування. Зі свого боку дипломати з посольств Індонезії та Мексики, а також почесна консулка Сенегалу в Україні Ірина Івашук вручили дарунки президентів Острозької академії Ігорю Пасічнику.

Після плідного нетворкінгу дипломатична спільнота завітала до сучасних інтелектуальних центрів університету, зокрема Лабораторії робототехніки та Центру креативних індустрій, а пізніше — помилувалася ландшафтним парком на території академії, де квітують прекрасні сакури.

At the end of the diplomatic forum, the academy's representatives presented memorable gifts to distinguished guests as a sign of respect and gratitude for the interesting discussion. In return, diplomats from Indonesia and Mexico, as well as the Honorary Consul of Senegal, presented gifts to the President of the Ostroh Academy, Ihor Pasichnyk.

After productive networking, the diplomats visited the university's modern intellectual centres, including the Robotics Laboratory and the Centre of Creative Industries, and then enjoyed the beauty of the landscape park and blossoming Japanese cherry trees on the academy's territory.

Ауденсіо Контрерас Гонсалес, Посол Мексики
Audencio Contreras Gonzalez, Ambassador
of Mexico

Надір Хан, Посол Пакистану
Nadir Khan, Ambassador of Pakistan

Робен Ерреро, заступник Посла Бельгії
Robin Herrero, Deputy Head of Mission of
Belgium

Аріф Мухаммед Басалама, Посол Індонезії
Arief Muhammad Basalamah, Ambassador
of Indonesia

VII МІЖНАРОДНИЙ ФЕСТИВАЛЬ РЕТРО- МУЗИКИ ІМЕНІ БОГДАНА ВЕСОЛОВСЬКОГО

SEVENTH BOHDAN WESOLOWSKY INTERNATIONAL FESTIVAL OF RETRO MUSIC

Богдан Весоловський — композитор із когорти визначних українців, котрі були змушені залишити Україну та стали важливими постатями української культури за кордоном, а також яскравими представниками української культурної дипломатії. 2025 року в межах VII Міжнародного фестивалю ретро-музики імені Богдана Весоловського до 110-річчя від дня народження видатного українського композитора та культурного діяча відбулася низка тематичних заходів у містах України, зокрема Львові, Стрию, Полтаві та Києві, задля уславлення та популяризації творчої спадщини відомого композитора. Про найбільші події фестивалю — далі в матеріалі.

The composer Bohdan Wesolowsky belongs to the generation of prominent Ukrainians who were compelled to leave their homeland and became pivotal figures of Ukrainian culture abroad — outstanding representatives of Ukrainian cultural diplomacy. In 2025, the Seventh Bohdan Wesolowsky International Festival of Retro Music brought together a series of themed events held in cities across Ukraine — including Lviv, Stryi, Poltava, and Kyiv — to honour and celebrate the creative legacy of the outstanding Ukrainian composer on the occasion of the 110th anniversary of his birth. Discover the highlights and most significant moments of the Festival below.

ГАЛА-КОНЦЕРТ «МУЗИКА, ОБПАЛЕНА ВІЙНОЮ»

У четвер, 5 червня 2025 року, у Львівському національному академічному театрі опери та балету імені Соломії Крушельницької відбувся гала-концерт «Музика, обпалена війною» VII Міжнародного фестивалю ретро-музики імені Богдана Весоловського.

Ідейним засновником, фундатором і нахненником фестивалю є посол Ігор Осташ. Упродовж усіх років творення фестивалю незмінним режисером події є Станіслав Литвинов, який цього року створив унікальне візуальне доповнення: увазі глядачів були представлені архівні світлини композитора. Сценарій гала-концерту «Музика, обпалена війною», який занурив аудиторію в життєвий і творчий шлях композитора Б. Весоловського, став можливим завдяки Андріані Білій. Спеціально до фестивалю також вийшло друком друге доповнене видання книги Ігоря Осташа «Бонді, або повернення Богдана Весоловського». Напередодні події вийшла також ретрогазета «РетроМузФест. Музика, обпалена війною», яку створила Андріана Біла. Зі сторінок ретрогазети глядачі могли детальніше дізнатися про всі події фестивалю та його концепцію. Видання книги та випуск газети стали можливими завдяки підтримці ДП «ГДІП», зокрема макет і верстку газети здійснила співробітниця дирекції «Медіацентр» Марина Боголій.

Гостями гала-концерту були іноземні дипломати, почесні консули, представники міжнародних організацій і культурної

GA LA CONCERT MUSIC CHARRED BY WAR

On 5 June 2025, the Solomiya Krushelnyska Lviv National Academic Theatre of Opera and Ballet hosted the Music Charred by War concert under the Seventh Bohdan Wesolowsky International Festival of Retro Music.

Ambassador Ihor Ostash is the Festival's founder, visionary, and inspirator. Throughout all the years of the Festival's development, Stanislav Lytvynov has been its constant director, and this year, he created a unique visual addition, thanks to which the audience viewed the composer's archival photographs. The programme for the Music Charred by War gala concert, which immersed the audience in the life and work of composer Bohdan Wesolowsky, was produced by Andriana Bila. The second expanded edition of Ihor Ostash's book *Bondi or Returning of Bohdan Wesolowsky* was also published to coincide with the festival. The run-up to the event also saw the release of the retro newspaper *RetroMuzFest: Music Charred by War* by Andriana Bila. The audience could learn more about all the events of the festival and its concept from the pages of the retro newspaper. The book and the newspaper were released thanks to the support of the GDIP. The layout and design of the newspaper were handled by Maryna Boholii, an employee of the Media Center Directorate.

The gala concert was attended by foreign diplomats, honorary consuls, representatives of international organizations, the Ukrainian cultural community, Ukrainian

Зліва направо гості фестивалю: **Павло Кривонос**, генеральний директор ДП «ГДІП»; **Галина Маслюк**, почесна консулка Казахстану у Львові; **Роман Мегела**, почесний консул Конго в Україні; **Хашем Даджані**, Надзвичайний і Повноважний Посол Палестини; **Ігор Осташ**, Надзвичайний і Повноважний Посол; **Самір Абу Харуб**, співробітник Посольства Палестини

Guests of the Festival, from left to right: **Pavlo Kryvonos**, GDIP Director-General; **Halyna Masliuk**, Honorary Consul of Kazakhstan in Lviv; **Roman Mehela**, Honorary Consul of Congo in Ukraine; **Hashem Dajani**, Ambassador Extraordinary and Plenipotentiary of Palestine; **Ihor Ostash**, Ambassador Extraordinary and Plenipotentiary; **Samir Abu-Kharoub**, employee at the Embassy of Palestine

спільноти України, українські герої, воїни, захисники Маріуполя, зокрема разом із побратимами на подію завітав прикордонник Павло Матіяш, який раніше працював у Посольстві України в Лівані. Від імені ДП «ГДІП» подію відвідав генеральний директор Павло Кривонос.

Ведучими заходу, своєрідними провідниками в минуле української музичної історії були знана українська кіноакторка, театральна діячка Римма Зюбіна та засновник фестивалю, дослідник і популяризатор творчості Богдана Весоловського Ігор Осташ.

Захід символічно почали з Гімну України, пісні «Ой у лузі червона калина» та хвилини мовчання в пам'ять про загиблих захисників. Учасники події також віддали шану оборонцві України Михайлу Шелесту, який є головним оператором Міжнародного фестивалю ретро-музики, а зараз служить у лавах Збройних сил України.

heroes, warriors, and defenders of Mariupol, including Pavlo Matiash — a border guard who used to work at the Embassy of Ukraine in Lebanon — with his brothers-in-arms. Director-General Pavlo Kryvonos attended the event on behalf of the GDIP.

The role of the event's presenters and guides to the past of Ukrainian music history were played by Rymma Ziubina, a reknown Ukrainian film and theatre actress, and Ihor Ostash, the founder of the Festival, a researcher and promoter of Bohdan Wesolowsky's work.

The event symbolically began with the Anthem of Ukraine, the song 'Oi u luzi chervona kalyna' ['Oh, the Red Viburnum in the Meadow'], and a minute of silence honouring the memory of the fallen defenders. The guests also paid their respects to Mykhailo Shelest, who is the chief operator of the International Festival of Retro Music and currently serves in the Armed Forces of Ukraine.

© Соломія Козак
© Solomiia Kozak

© Євген Кравс
© Yevhen Kravs

Спеціально для гостей гала-концерту Надзвичайна й Повноважна Амбасадорка Аргентини в Україні Елена Летісія Мікусінські зробила подарунок: запросила танцювальну пару, котра виконала танго, та звернулася до всіх присутніх у посланні, яке зачитала ведуча Римма Зюбіна.

Глядачі культурної події насолодилися джазовими композиціями, танго, фокстротами, неповторними шлягерами Богдана Весоловського, що їх на сцені Львівської опери виконували: переможниця конкурсу «Євробачення», титулована українська зірка Джамала; «душа української музичної культури», переможниця шоу «Голос країни» Оксана Муха; солістка Віденської опери, народна артистка України Вікторія Лук'янець; народний артист України Олег Лихач; колектив «Пікардійська Терція»; музикант-віртуоз Тимофій Ілюхін; бандурист, засновник гурту «Шпильясті кобзарі» Ярослав Джусь; співак Орест Цимбала; акторка Національного драматичного театру імені Марії Заньковецької Наталія Ревкевич; співачки Аурелія Блажіте, Марія Онещак, Ліліана Раврух, Вікторія Сивоус.

Музичний супровід здійснювали ансамбль «Високий Замок» на чолі з художнім керівником, лауреатом премії «Греммі» Андрієм Яцківим і колектив «Kyiv Tango Orchestra». Танцювальні номери виконували: Ганна Козицька, Володимир Грінер, а також Соломія Кудин і Віктор Сокрута.

Справжньою родзинкою ретроподії став виступ «Дипломатичного бенду», до складу якого ввійшли Посол Канади в Україні (2014–2019 рр.), член журі конкурсу РетроМузФесту Роман Ващук, бельгійський дипломат українського походження, один із перших виконавців творів Б. Весоловського в Західній Європі (у 80-х рр. виступав у складі гурту «Амор-2» у Парижі), голова журі конкурсу Зенон Коваль, а також фундатор фестивалю, Надзвичайний і Повноважний Посол Ігор Осташ.

Ambassador Extraordinary and Plenipotentiary of Argentina to Ukraine, Elena Leticia Mikusinski, made a special gift for the gala concert guests: she invited a pair of dancers to perform a tango and sent her message, which was read out by the presenter, Rymma Ziubina.

The audience of the cultural event enjoyed jazz pieces, tangos, foxtrots, and Bohdan Wesolowsky's unique hits performed on the stage of the Lviv Opera by a Eurovision winner and decorated Ukrainian star Jamala; the 'soul of Ukrainian musical culture' and winner of the Holos Krainy contest Oksana Mukha; a soloist of the Vienna Opera and People's Artist of Ukraine Victoria Loukianetz; People's Artist of Ukraine Oleh Lykhach; the Pikkardiyska Tertsia band; virtuoso musician Tymofii Iliukhin; a bandura player and founder of the Shpyliasti Kobzari band Yaroslav Dzhus; singer Orest Tymbala; an actress of the Mariia Zankovetska Theatre Nataliia Revkevych; and singers Aurelija Blažytė, Mariia Oneshchak, Liliana Ravruk, and Victoria Syvous.

The Vysokyi Zamok Ensemble, led by Grammy Award-winning music director Andrii Yatskiv, and the Kyiv Tango Orchestra provided musical accompaniment. Hanna Kozytska, Volodymyr Griner, Solomiia Kudyn, and Viktor Sokruta performed dances.

The true highlight of the Festival was the performance of the Diplomatic Band, which included Roman Waschuk, Ambassador of Canada to Ukraine (2014–19) and jury member for the RetroMuzFest contest; Zenon Koval, a Belgian diplomat of Ukrainian descent, one of the first performers of Bohdan Wesolowsky's music in Western Europe (in the 1980s, he performed with Amor-2 band in Paris), and head of the contest's jury panel; and Ihor Ostash, Ambassador Extraordinary and Plenipotentiary and the Festival's founder.

ПРЕЗЕНТАЦІЯ КНИГИ «БОНДІ, АБО ПОВЕРНЕННЯ БОГДАНА ВЕСОЛОВСЬКОГО»

У п'ятницю, 13 червня 2025 року, в Медіацентрі ДП «Генеральна дирекція з обслуговування іноземних представництв» відбулася презентація другого видання книги Ігоря Осташа «Бонді, або повернення Богдана Весоловського». Ознайомлення з епізодами біографії Богдана Весоловського, відомого також під псевдонімом «Бонді», занурює читача в атмосферу українського ретро, міжвоєнного Львова та Стрия, Ді-Пі-еміграції й українського життя в Австрії та Канаді.

У презентації другого видання взяли участь українські й іноземні дипломати, культурознавці та молодь. Вступним словом захід відкрила модераторка презентації, пресаташе Міжнародного фестивалю

PRESENTATION OF THE BOOK *BONDI OR RETURNING OF BOHDAN WESOLOWSKY*

On 13 June 2025, GDIP Media Center hosted the presentation of the second edition of the book *Bondi or Returning of Bohdan Wesolowsky* by Ihor Ostash. The book tells the story of life and creative work of Bohdan Wesolowsky, known also as Bondi. Its readers can immerse themselves in the atmosphere of Ukrainian retro, interwar Lviv and Stryi, DP immigration, and the life of Ukrainians in Austria and Canada.

The second edition's presentation involved Ukrainian and foreign diplomats, culturalologists, and youth. The event began with the introductory speech by the moderator, Andriana Bila, press attaché of the Bohdan Wesolowsky International Festival of Retro Music. She told the audience about the series

ретро-музики імені Богдана Весоловського Андріана Біла, котра розповіла про низку подій і заходів, пов'язаних із вшануванням пам'яті великого композитора, а також популяризацією його творчості в Україні.

З вітальним словом до автора та гостей події звернувся генеральний директор ДП «ГДІП», Надзвичайний і Повноважний Посланник другого класу Павло Кривонос: «Велика честь вітати всіх вас у приміщенні нашого Медіацентру на презентації справді особливої книжки. Презентоване видання є не просто дослідженням, а поверненням імені, пам'яті та мелодії. Автор та його команда здійснили кропітку роботу, написавши не лише біографію композитора Богдана Весоловського, а цілісне полотно епохи, долі, культури та боротьби. У вступному слові до книги є такі слова: "Ми відновлюємо історичну справедливість, адже Богдан Весоловський належить цій землі, належить Україні". Я думаю, що ця теза є своєрідним епіграфом всієї книги».

of events dedicated to commemorating the great composer and popularising his legacy in Ukraine.

Director-General of the GDIP and second-class Envoy Extraordinary and Plenipotentiary Pavlo Kryvonos addressed the author and the guests: 'I'm honoured to welcome you to our Media Center for the presentation of a truly unique book. This publication is more than just research; it's a reclamation of a name, memory, and melody. The author and his team carried out painstaking work, having compiled not only the biography of composer Bohdan Wesolowsky but also a complete picture of an era, fate, culture, and struggle. The foreword to the book includes these words: "We are restoring the historical justice, as Bohdan Wesolowsky belongs to this land; he belongs to Ukraine." I think this statement may as well be an epigraph to the whole book.'

Павло Кривонос, генеральний директор
ДП «ГДІП»

Pavlo Kryvonos, GDIP Director-General

Андріана Біла, пресаташе фестивалю

Andriana Bila, press attaché of the Festival

Пан Кривонос також розповів гостям презентації про плідну співпрацю з Ігорем Осташем під час створення фірмового календаря «Століття української музики» та журналу «Дипломатія без кордонів», до якого ввійшла публікація посла про композитора.

Про тотожні шляхи їхніх доль, натхнення до написання книги та популяризацію спадщини Богдана Весоловського в Україні розповів Ігор Осташ: «Я розпочну з того, що композитор останні 22 роки життя проживав у Канаді, де отримав своє перше громадянство 1956 року. Він ніколи не мав українського паспорта. Народивсь у Відні 1915 року, куди його батьки тікали від російської окупації. Та попри всі перипетії, свою юність і молодість він провів в Україні. Богдан Весоловський мріяв бути українським дипломатом, але доля розпорядилася так, що він став культурним амбасадором України в Канаді».

Mr Kryvonos also told the guests about the fruitful cooperation with Ihor Ostash during the creation of the Century of Ukrainian Music branded calendar and the *Diplomacy without Borders* magazine, which included the ambassador's article about the composer.

Ihor Ostash spoke about the parallels in the lifepaths and the inspiration that helped him write the book and promote the legacy of Bohdan Wesolowsky in Ukraine: 'To begin, I should mention that the composer spent the last 22 years of his life in Canada, where he obtained his first citizenship in 1956. He never had a Ukrainian passport. He was born in 1915 in Vienna, where his parents had fled from russian occupation. Yet despite those twists of fate, he ended up spending his entire childhood and youth in Ukraine. Bohdan Wesolowsky dreamt of becoming a Ukrainian diplomat, but fate decreed it so he became Ukraine's cultural ambassador in Canada.'

Igor Ostash, автор книжки

Ihor Ostash, the book's author

У розповіді пан Осташ провів паралелі між життям композитора та власним, зокрема щодо роботи у Стрию, де було розпочато справу вшанування пам'яті композитора, навчання у Львові, а також діяльності на посаді Надзвичайного та Повноважного Посла України в Канаді, що, власне, і стало предметом до детальнішого дослідження творчої спадщини Б. Весоловського.

Igor Ostash детально розповів гостям презентації про віденський період життя українського композитора та його дипломатичну освіту, відновлення традиції дипломатичного джаз-бенду, історію створення фільму «Перший джаз» (2025 р.), а також про однойменну екранізацію презентованого видання «Бонді, або повернення Богдана Весоловського», що її виконав режисер Міжнародного фестивалю ретро-музики імені Богдана Весоловського С. Литвинов, для якого кінострічка стала режисерським дебютом 2013 року.

Ihor Ostash drew parallels between the composer's life and his own, mentioning his work in Stryi, where he began his work on preserving the composer's memory, his studies in Lviv, and work as Ambassador Extraordinary and Plenipotentiary of Ukraine to Canada, which was the prelude to his subsequent research of Bohdan Wesolowsky's musical legacy.

Ihor Ostash elaborated on the Viennese period of the Ukrainian composer's life, his diplomatic education, the restoration of the diplomatic jazz band tradition, the story behind the creation of the *First Jazz* film (2025), and the eponymous film adaptation of the *Bondi or Returning of Bohdan Wesolowsky* book, created by Stanislav Lytvynov, the director of the Bohdan Wesolowsky International Festival of Retro Music, who originally debuted as a director with this film in 2013.

Станіслав Литвинов, режисер Міжнародного фестивалю ретро-музики імені Б. Весоловського
Stanislav Lytvynov, director of the Bohdan Wesolowsky International Festival of Retro Music

Режисер розповів детальніше про знімальні процеси, а також авторську технологію використання програм штучного інтелекту для реставрації світлин та «оживлення» постаті Б. Весоловського, що дало змогу відчувати дух епохи композитора, споглядаючи дивовижний відеоряд.

Розповідь про постать композитора було підкріплено музичним супроводом, який забезпечив студент Національної музичної академії України Тимофій Ілюхін, виконавши на акордеоні 1930-х років популярні танго Б. Весоловського «Ти і твої чорні очі», «Усміх», «Прийде ще час», «Тихо без слів».

Кошти від продажу другого видання «Бонді, або повернення Богдана Весоловського» також буде передано для забезпечення підрозділу Михайла Шелеста.

The director spoke in more detail about the filming processes and his original method of using artificial intelligence software to restore the photographs and 'reanimate' Bohdan Wesolowsky, allowing the audience to immerse themselves in the atmosphere of the composer's era while watching the amazing footage.

The story about the composer's life was enhanced by the musical accompaniment provided by Tymofii Iliukhin, a student of the Ukrainian National Academy of Music, who performed Wesolowsky's popular tangos 'Ty i tvoi chorni ochi' [You and Your Black Eyes], 'Usmikh' [Smile], 'Pryide shche chas' [The Time Will Yet Come], and 'Tykho bez sliv' [Quietly Without Words] on a 1930s accordion.

The proceeds from the sale of the second edition of *Bondi or Returning of Bohdan Wesolowskyi* will be donated to Mykhailo Shelest's unit.

КОНЦЕРТ «МУЗИКА РЕТРО. УКРАЇНСЬКІ ВІЗЕРУНКИ»

Ввечері того ж дня в Будинку звукозапису Українського радіо відбувся концерт «Музика ретро. Українські візерунки». Захід вели музикознавиця, ведуча Українського радіо Галина Бабій та Ігор Осташ.

Вітальними промовами концерт відкрили Надзвичайні й Повноважні Амбасадорки Канади Наталка Цмоць та Аргентини Елена Летісія Мікусінські.

«Богдан Весоловський працював в українській редакції Міжнародного радіо Канади. Всі канадці українського походження знають його й шанують його творчість. Ця прекрасна музика грала і в моєму будинку. Він випустив дуже славний альбом "Зірка". Його любили в Канаді, Аргентині, Австралії, США та й в інших країнах також», — поділилася спогадами пані Цмоць.

CONCERT RETRO MUSIC: UKRAINIAN ORNAMENTS

On the evening of the same day, the Recording House of Radio Ukraine hosted a concert entitled Retro Music: Ukrainian Ornaments. The evening of music was presented by Halyna Babii, a musicologist and Radio Ukraine presenter, and Ihor Ostash.

The concert began with opening speeches by Ambassadors Extraordinary and Plenipotentiary of Canada, Natalka Cmoc, and of Argentina, Elena Leticia Mikusinski.

'Bohdan Wesolowsky worked at the Ukrainian editorial office of Radio Canada International. All Ukrainian Canadians know about him and respect his creative legacy. His wonderful music played at my home as well. He released an excellent album, Zirka. He was beloved in Canada, Argentina, Australia, the US, and other countries, too,' shared Natalka Cmoc.

Надзвичайні та Повноважні Амбасадорки **Елена Л. Мікусінські** (Аргентина) та **Наталка Цмоць** (Канада)
 Ambassadors Extraordinary and Plenipotentiary **Elena Leticia Mikusinski** (Argentina) and **Natalka Smoc** (Canada)

«Це справжня честь прилучитися до вшанування пам'яті легендарної постаті української музики ХХ століття Богдана Весоловського, якого цілком заслужено називають королем українського танго. Народжене у кварталах Буенос-Айреса, танго було виплекане культурним розмаїттям і мандрівками тих, хто прагнув нових обріїв. З плином часу воно стало універсальним уособленням стилю, елегантності та самобутності. Те, що танго знайшло такий глибокий відгук в Україні й що композитор Богдан Весоловський зміг так майстерно зробити його по-справжньому своїм, є свідченням того, що музика є незримим полотном між народами та культурами. Композитор уловив ностальгичний, пристрасний і витончений дух танго — жанру, що глибоко вкорінений в аргентинську ідентичність, і надав йому нового звучання крізь призму власного культурного мовлення», — зазначила пані Мікусінські.

'It is a true honour to take part in this tribute to Bohdan Wesolowsky, an iconic figure of 20th-century Ukrainian music, rightly recognized as the king of Ukrainian tango. Tango was born in the neighbourhoods of the city of Buenos Aires, shaped by cultural features and the journeys of those in search of new horizons. Over the course of time, it became a universal symbol of nostalgia, elegance, and identity. The fact that tango resonated so deeply in Ukraine and that a composer like Wesolowsky for make of his own with such of tendency is a testament to the invisible threads that music waves between peoples and cultures. Wesolowsky captured the nostalgic, passionate, and refined spirit of tango, a genre deeply rooted in Argentine identity, and remaged it through his own cultural language,' pointed out Elena Leticia Mikusinski.

У концертній програмі, де пролунали 16 композицій Б. Весоловського, взяли участь Академічний оркестр народної та популярної музики Українського радіо (художній керівник і головний диригент Михайло Пікульський); тріо бандуристок Українського радіо: Тетяна Маломуж, Катерина Коврик, Ольга Нищота; вокальний ансамбль солістів «Благовість» (художня керівниця — заслужена артистка України Тетяна Кумановська); солісти: заслужена артистка України Олена Кумановська, Влада Чайка, Іван Макаров, Ярослав Джусь (бандура), Тимофій Ілюхін (акордеон); «Дипломатичний бенд»: Посол Бельгії в Україні Люк Якобс, Посол Канади в Україні (2014–2019 рр.) Роман Ващук, бельгійський дипломат українського походження Зенон Коваль, а також Ігор Осташ.

Для гостей концерту пані Мікусінські зробила подарунок, запросивши танцювальну пару — Оксану Дрозд і Дмитра Куюна, котрі виконали танго під супровід попури «Три львівські танго».

У межах події глядачі також переглянули фільм-портрет «Василь Бокоч. Ти танго заспівай мені» режисера Станіслава Литвинова. Василь Бокоч упродовж багатьох років працював солістом Українського радіо. Саме він був першим виконавцем композицій Б. Весоловського в Києві разом з оркестром, який тепер має назву «Академічний оркестр народної та популярної музики Українського радіо». Упродовж багатьох років Василь Бокоч був незмінним членом журі конкурсу РетроМузФесту й учасником гала-концертів фестивалю.

Насамкінець прозвучало танго «Прийде ще час» у виконанні всіх учасників, солістів і музикантів концерту.

The concert featured 16 pieces written by Bohdan Wesolowsky and involved the Academic Orchestra of Folk and Pop Music of Radio Ukraine (artistic director and principal conductor: Mykhailo Pikulskyi); the Radio Ukraine bandura trio: Tetiana Malomuzh, Kateryna Kovryk, Olha Nyshchota; the Blahovist ensemble of soloists (artistic director: Merited Artist of Ukraine Tetiana Kumanovska); soloists: Merited Artist of Ukraine Olena Kumanovska, Vlada Chaika, Ivan Makarov, Yaroslav Dzhus (bandura), Tymofii Iliukhin (accordion); and the Diplomatic Band: Ambassador of Belgium to Ukraine Luc Jacobs, Ambassador of Canada to Ukraine (2014–19) Roman Waschuk, Belgian diplomat of Ukrainian descent Zenon Koval, and Ihor Ostash.

Elena Leticia Mikusinski made a gift for the guests of the concert, having invited a pair of dancers, Oksana Drozd and Dmytro Kuiun, who performed tango during the medley 'Try Lvivski tanho' [Three Lviv Tangos].

The event also featured a screening of the biographical film *Vasyl Bokoch: Sing Me a Tango*, directed by Stanislav Lytvynov. For many years, Vasyl Bokoch worked as a soloist at Radio Ukraine. He was the first to perform Bohdan Wesolowski's songs in Kyiv with the orchestra now known as the Academic Orchestra of Folk and Pop Music of Radio Ukraine. For many years, Vasyl Bokoch was a permanent member of the RetroMuzFest jury panel and participated in the festival's gala concerts.

At the end of the concert, all the performers, soloists, and musicians played the tango 'Pryide shche chas' [The Time Will Yet Come].

«Дипломатичний бенд» зліва направо: **Зенон Коваль, Ігор Осташ, Люк Якобс, Роман Ващук**
The Diplomatic Band, from left to right: **Zenon Koval, Ihor Ostash, Luc Jacobs, Roman Waschuk**

МЕДІАЦЕНТР — ВІДКРИТА ПЛАТФОРМА ДЛЯ ФАХОВИХ ДИСКУСІЙ

GDIP MEDIA CENTER: AN OPEN PLATFORM FOR EXPERT DISCUSSIONS

Дирекція «Медіацентр» Генеральної дирекції з обслуговування іноземних представництв від дня свого відкриття залишається сучасною, технічно оснащеною платформою для комунікації представників іноземних держав із громадськістю та медіа. Тут регулярно збираються фахівці у сфері міжнародної політики, щоб обговорювати найактуальніші теми — від зовнішньої політики України та міжнародних відносин до викликів, які спричинила російсько-українська війна.

В умовах нових глобальних реалій експерти із зовнішньої політики та лідери думок дедалі активніше об'єднуються, щоб надати громадськості глибокий аналіз ситуації та можливих сценаріїв розвитку геополітичних подій.

Упродовж 2025 року в Медіацентрі відбулося 13 круглих столів у комбінованому форматі: онлайн та офлайн. Це дало змогу долучити до дискусій експертів, які перебували поза межами столиці чи навіть країни, та почути їхні фахові оцінки в реальному часі.

Since its opening, the Media Center of the Directorate-General for Rendering Services to Diplomatic Missions has served as a modern, well-equipped platform for communication between representatives of foreign states, the public, and the media. Experts in international politics regularly gather here to discuss the most pressing issues, ranging from Ukraine's foreign policy and international relations to the challenges posed by the russian-Ukrainian war.

Amid new global realities, foreign policy experts and opinion leaders are working together more and more to provide the public with in-depth analysis of current affairs and potential scenarios for geopolitical developments.

Throughout 2025, the Media Center hosted 13 roundtable discussions in a hybrid online and offline format, enabling experts based outside Kyiv or even outside Ukraine to join the discussions and allowing participants to hear their professional assessments in real time.

Інститут зовнішньополітичних досліджень за підтримки ДП «Генеральна дирекція з обслуговування іноземних представництв» провів 6 круглих столів, які модерував капітан 1-го рангу, конфліктолог-міжнародник, директор Інституту зовнішньополітичних досліджень, доктор політичних наук, професор Григорій Перепелиця.

The Foreign Policy Research Institute, with the support of the Directorate-General for Rendering Services to Diplomatic Missions, held 6 roundtable discussions moderated by Captain 1st Rank, international conflict studies expert, Director of the Foreign Policy Research Institute, Doctor of Political Science, and full professor Hryhorii Perepelytsia.

«УКРАЇНА 2025: МИР ЧЕРЕЗ СИЛУ ЧИ КАПІТУЛЯЦІЯ ЧЕРЕЗ СЛАБКІСТЬ»

UKRAINE 2025: PEACE THROUGH STRENGTH OR CAPITULATION THROUGH WEAKNESS

25 лютого відбувся круглий стіл «УКРАЇНА 2025: мир через силу чи капітуляція через слабкість», під час якого учасники обговорили актуальні питання, зокрема чи можливий справедливий мир без перемоги та який сценарій для України є більш реалістичним — продовження війни до виснаження росії, перемир'я без гарантій безпеки чи мир через капітуляцію.

On 25 February, a roundtable discussion entitled UKRAINE 2025: Peace through Strength or Capitulation through Weakness was held. Participants addressed pressing issues, including whether a just peace is possible without victory and which scenario for Ukraine appears more realistic — a continued war of attrition against Russia, a ceasefire without security guarantees, or peace through capitulation.

Григорій Перепелиця наголосив: «Замість оголошених трьох днів і впродовж трьох років очевидно, що ворог не здатен нас здолати. А втім, 2025 року ми вступили в найважчий і, ймовірно, фінальний період після штурму Києва 24 лютого 2022 року, оскільки дедалі частіше замість “перемога” ми чуємо поняття “мир”. [...] Питання в тому, якого миру ми можемо досягнути і яких наслідків очікувати».

За круглим столом зібралися: Міністр закордонних справ України (2007–2009 рр.), Надзвичайний і Повноважний Посол, керівник Центру дослідження росії Володимир Огризко; керівник Центру військово-правових досліджень, військовослужбовець Сил ТрО ЗСУ Олександр Мусієнко; керівник безпекових програм Центру глобалістики «Стратегія XXI» Павло Лакійчук; співдиректор програм зовнішньої політики та міжнародної безпеки Центру Разумкова Михайло Пашков; виконавчий директор Центру оборонних стратегій Олександр Хара.

Hryhorii Perepelytsia emphasized: 'It is obvious that, instead of the announced three days, the enemy is still unable to defeat us within three years. Nevertheless, in 2025, we have entered the most difficult and probably final period after the Kyiv offensive of 24 February 2022, as we more and more often hear “peace” instead of “victory”. [...] The question is what kind of peace we can achieve and what consequences we should expect.'

The roundtable discussion gathered Volodymyr Ohryzko, Minister for Foreign Affairs of Ukraine (2007–9), Ambassador Extraordinary and Plenipotentiary, Head of the Centre for Russian Studies; Oleksandr Musiienko, Head of the Centre for Military and Legal Studies, service member of the Territorial Defence Forces of the Armed Forces of Ukraine; Pavlo Lakiichuk, Head of Security Programmes at the Strategy XXI Centre for Global Studies; Mykhailo Pashkov, Co-Director of Foreign Policy and International Security Programmes at the Razumkov Centre; Oleksandr Khara, Executive Director of the Centre for Defence Strategies.

«СХІДНИЙ ЩИТ ЄВРОПИ БЕЗ НАТО, США ТА УКРАЇНИ: ЙМОВІРНІ МОДЕЛІ ЄВРОПЕЙСЬКОЇ БЕЗПЕКИ»

EASTERN SHIELD OF EUROPE WITHOUT NATO, US, AND UKRAINE: PROBABLE MODELS OF EUROPEAN SECURITY

28 березня провели круглий стіл «Східний щит Європи без НАТО, США та України: ймовірні моделі європейської безпеки». У межах події спікери надали фахову оцінку геополітичній ситуації, в якій перебуває Україна, обговорили сучасний контекст змін у Центрально-Східній Європі та майбутні моделі європейської безпеки в разі кардинальної зміни світового ладу.

У події взяли участь: голова правління Центру стратегічних досліджень Павло Жовніренко; заступник Міністра оборони України (2022–2023 рр.), аташе з питань оборони України у США (2015–2018 рр.), генерал-майор запасу ЗСУ Володимир Гаврилов; директор воєнних програм Центру Разумкова Микола Сунгуровський; доцент кафедри міжнародних відносин та стратегічних студій Київського авіаційного інституту Єгор Браїлян; військовий експерт, підполковник британської армії (у відставці) Глен Грант.

On 28 March, a roundtable discussion entitled Eastern Shield of Europe without NATO, US, and Ukraine: Probable Models of European Security was held. During the event, speakers provided expert assessments of the geopolitical situation facing Ukraine, discussed the current context of changes in Central and Eastern Europe, and examined future models of European security in the event of a dramatic transformation of the global order.

Participants included: Pavlo Zhovnirenko, Chairman of the Board of the Center for Strategic Studies; Volodymyr Havrylov, Deputy Minister of Defence of Ukraine (2022–23), Defence Attaché of Ukraine to the United States (2015–18), Major General (Ret.); Mykola Sunhurovskiy, Military Programmes Director at the Razumkov Centre; Yehor Brailian, associate professor at the Department of International Relations and Strategic Studies of the Kyiv Aviation Institute; Glen Grant, military expert and Lieutenant Colonel of the British Army (Ret.).

«САМІТ НАТО ІМЕНІ ДОНАЛЬДА ТРАМПА: ЩО В ПІДСУМКУ ДЛЯ БЕЗПЕКИ ЄВРОПИ»

THE DONALD TRUMP NATO SUMMIT: BOTTOM LINE FOR EUROPE'S SECURITY

7 липня відбувся круглий стіл «Саміт НАТО імені Дональда Трампа: що в підсумку для безпеки Європи». Упродовж заходу провідні експерти з питань безпеки, оборони та міжнародної політики проаналізували результати саміту НАТО в Гаазі та їхній вплив на Україну та європейську безпеку загалом.

За круглим столом зібралися: директор Центру досліджень національної стійкості Олег Белоколюс; заступник Міністра оборони України (2022–2023 рр.), аташе з питань оборони України у США (2015–2018 рр.), генерал-майор запасу ЗСУ Володимир Гаврилов;

On 7 July, a roundtable discussion entitled The Donald Trump NATO Summit: Bottom Line for Europe's Security was held. During the event, leading experts in security, defence, and international politics analyzed the outcomes of the NATO summit in The Hague and assessed their impact on Ukraine and European security.

Participants in the roundtable included: Oleh Bielokolos, Director of the Center for National Resilience Studies; Volodymyr Havrylov, Deputy Minister of Defence of Ukraine (2022–23), Defence Attaché of Ukraine to the US (2015–18), Major General (Ret.); Oleksandr Khara,

директор Центру оборонних стратегій Олександр Хара; директор Центру досліджень армії, конверсії та роззброєння Валентин Бадрак і директор воєнних програм Центру Разумкова Микола Сунгуровський.

Експерти зауважили, що нинішня стратегічна невизначеність Північноатлантичного альянсу створює ризики для безпеки не лише України, а й усієї Європи. Натомість Україна має амбітну й потенційно вирішальну роль у формуванні нової системи європейської безпеки, яка могла б відповідати сучасним загрозам і викликам. Під час дискусії також обговорили можливість появи альтернативних форматів оборонної співпраці на континенті та потребу більшої самостійності європейських країн у питаннях безпеки.

Director of the Centre for Defence Strategies; Valentyn Badrak, Director of the Centre for Army Research, Conversion and Disarmament Studies; Mykola Sunhurovskyi, Military Programmes Director at the Razumkov Centre.

The experts noted that the current strategic uncertainty within NATO poses security risks not only to Ukraine but to the whole of Europe. At the same time, Ukraine has an ambitious and potentially decisive role to play in shaping a new European security system capable of responding to contemporary threats and challenges. The discussion also addressed the possibility of alternative formats of defence cooperation on the continent and the need for greater autonomy of European countries in security matters.

Баракат Алі Еллейсі, Посол Єгипту
Barakat Ali Elleithy, Ambassador of Egypt

Елена Летісія Мікусінські, Амбасадорка Аргентини

Elena Leticia Mikusinski, Ambassador of Argentina

«ГАРАНТІЇ БЕЗПЕКИ ДЛЯ УКРАЇНИ В УМОВАХ ФОРМУВАННЯ НОВОГО СВІТОВОГО ПОРЯДКУ»

SECURITY GUARANTEES FOR UKRAINE IN THE CONTEXT OF A NEW WORLD ORDER

23 вересня провели круглий стіл «Гарантії безпеки для України в умовах формування нового світового порядку», у межах якого експерти проаналізували, що для України означає концепт «перемога»; які безпекові гарантії західноєвропейські партнери можуть запропонувати Україні та чи справді ці гарантії є актуальними.

On 23 September, a roundtable discussion entitled Security Guarantees for Ukraine in the Context of a New World Order was held. During the event, experts analyzed what the concept of victory means for Ukraine, what security guarantees Western European partners may offer Ukraine, and whether such guarantees are indeed relevant.

Спікерами круглого столу були: доцент кафедри міжнародних відносин та зовнішньої політики Навчально-наукового інституту міжнародних відносин Київського національного університету імені Тараса Шевченка, кандидат політичних наук Микола Капітоненко; доцент кафедри політичних наук філософського факультету Київського національного університету імені Тараса

The panel of speakers consisted of: Mykola Kapitonenko, associate professor at the Department of International Relations and Foreign Policy of the Educational and Scientific Institute of International Relations of the Taras Shevchenko National University of Kyiv, PhD in Political Science; Petro Oleshchuk, associate professor at the Department of Political Science of the Faculty of Philosophy of the Taras

Шевченка, доктор політичних наук Петро Олещук; заступник Міністра оборони України (2022–2023 рр.), аташе з питань оборони України у США (2015–2018 рр.), генерал-майор запасу ЗСУ Володимир Гаврилов; директор Центру оборонних стратегій Олександр Хара; директор воєнних програм Центру Разумкова Микола Сунгуровський.

Олександр Хара наголосив: «Україна не має відмовлятися від перспектив членства в організації колективної безпеки, оскільки це єдиний спосіб для нас забезпечити можливість колективної відповіді. [...] Розв'язання конфлікту через замороження чи компроміси неможливе, ця війна є екзистенційною як для України, так і для путінського режиму. Її зупинення можливе лише тоді, коли росія не здатна буде продовжувати бойові дії: чи то через політичні або соціальні проблеми, чи то через нездатність фінансувати свою воєнну машину».

Shevchenko National University of Kyiv, Doctor of Political Science; Volodymyr Havrylov, Deputy Minister of Defence of Ukraine (2022–23), Defence Attaché of Ukraine to the US (2015–18), Major General (Ret.); Oleksandr Khara, Director of the Centre for Defence Strategies; Mykola Sunhurovskyi, Military Programmes Director at the Razumkov Centre.

Oleksandr Khara emphasized: 'Ukraine must not abandon its prospects of membership in a collective security organization, since this is the only way for us to ensure the possibility of a collective response. [...] Resolving the conflict through freezing it or through compromises is impossible; this war is existential both for Ukraine and for the putin regime. It can be stopped only when russia is no longer able to continue military operations — whether due to political or social problems, or because it lacks the capacity to finance its war machine.'

Олександр Хара, директор Центру оборонних стратегій

Oleksandr Khara, Director of the Centre for Defence Strategies

Володимир Гаврилов, заступник Міністра оборони України (2022–2023 рр.)

Volodymyr Havrylov, Deputy Minister of Defence of Ukraine (2022–23)

«РУХ УКРАЇНИ ДО ЧЛЕНСТВА В ЄС 2025 РОКУ: УСПІХИ, ПРОБЛЕМИ ТА ПЕРСПЕКТИВИ»

UKRAINE'S PATH TOWARDS EU MEMBERSHIP IN 2025: ACHIEVEMENTS, CHALLENGES, AND PROSPECTS

25 листопада відбувся круглий стіл «Рух України до членства в ЄС 2025 року: успіхи, проблеми та перспективи». Спікерами заходу стали: радник Центру економічного відновлення, партнер компанії «CIVITTA» Іван Нагорняк; виконавча директорка Українського центру європейської політики Любов Акуленко; глава правління Ресурсно-аналітичного центру «Суспільство і довкілля» Наталія Андрусевич; заступник Міністра оборони України (2022–2023 рр.) Володимир Гаврилов.

Експерти наголосили, що подальший поступ України до членства в ЄС залежить від збереження темпів реформ, ефективного виконання зобов'язань і послідовної підтримки з боку європейських партнерів, водночас євроінтеграція залишається основним чинником зміцнення стійкості держави та її інституційного розвитку в умовах війни.

On 25 November, a roundtable discussion entitled Ukraine's Path Towards EU Membership in 2025: Achievements, Challenges, and Prospects was held. The speakers at the event included: Ivan Nahorniak, Adviser at the Economic Recovery Center, CIVITTA partner; Liubov Akulenko, Executive Director of the Ukrainian Centre for European Policy; Nataliia Andrusевич, Chair of the Board of the Society and Environment Resource and Analysis Center; Volodymyr Havrylov, Deputy Minister of Defence of Ukraine (2022–23).

The experts emphasized that Ukraine's further progress towards EU membership depends on maintaining the pace of reforms, effectively fulfilling its commitments, and ensuring consistent support from European partners. At the same time, European integration remains a key factor in strengthening the country's resilience and institutional development amid wartime conditions.

Упродовж 2025 року ДП «Генеральна дирекція з обслуговування іноземних представництв» і Центр дослідження росії провели 2 круглі столи, які модерував керівник центру — Міністр закордонних справ України (2007–2009 рр.), Надзвичайний і Повноважний Посол Володимир Огризко.

Throughout 2025, the Directorate-General for Rendering Services to Diplomatic Missions and the Centre for Russian Studies held 2 roundtable discussions moderated by the Head of the Center — former Minister for Foreign Affairs of Ukraine (2007–9) and Ambassador Extraordinary and Plenipotentiary Volodymyr Ohryzko.

«ТРИ ГОЛОВНІ ЧИННИКИ ПОДОЛАННЯ РОСІЇ: САНКЦІЇ, ОЗБРОЄННЯ ТА ПУТІНСЬКИЙ РЕЖИМ»

THREE MAIN FACTORS IN DEFEATING RUSSIA: SANCTIONS, WEAPONS, AND THE PUTIN REGIME

25 березня відбувся круглий стіл «Три головні чинники подолання росії: санкції, озброєння та путінський режим», під час якого учасники обговорили ефективність і вплив міжнародних санкцій на російську економіку та її дестабілізацію, перспективи України щодо отримання озброєнь від США та Європи, а також реалізацію різних сценаріїв, що можуть призвести до занепаду росії.

On 25 March, a roundtable discussion entitled Three Main Factors in Defeating Russia: Sanctions, Weapons, and the Putin Regime was held. During the event, participants discussed the effectiveness and impact of international sanctions on the Russian economy and its destabilization, Ukraine's prospects for receiving military assistance from the US and Europe, as well as the implementation of various scenarios that could lead to Russia's decline.

Спікерами заходу стали: керівниця санкційного напрямку KSE Institute Юлія Павицька; кандидат економічних наук, голова правління Інституту розвитку національної економіки Володимир Власюк; директор інформаційно-консалтингової компанії «Defense Express», член правління Ліги оборонних підприємств України Сергій Згурець; учасник Ліги вільних націй Сиресь Боляєнь.

Під час виступу Сергій Згурець зазначив: «Зараз україно важливо забезпечити єднання можливостей і наших військовиків на фронті, а також усіх рішень, що підвищують обороноздатність України; забезпечити симбіоз, який має спиратися на єдність нашого суспільства і розуміння того, що цілі ворога — знищення України як держави — не змінюються. У нас немає іншого вибору, крім як вистояти в цій боротьбі».

The speakers at the event included: Yuliia Pavytska, Manager of Sanctions Programme at KSE Institute; Volodymyr Vlasiuk, PhD in Economics, Chairman of the Board of the Institute for National Economic Development; Serhii Zghurets, Director of the Defense Express media and consulting company, Board Member of the League of Defense Companies of Ukraine; Syres Boläeń, member of the Free Nations League.

During his remarks, Serhii Zghurets emphasized: 'At this moment, it is crucial to ensure unity between our capabilities and our servicemembers on the front line, as well as all decisions that enhance Ukraine's defence capacity; to create a synergy grounded in the unity of our society and the understanding that the enemy's objectives — the destruction of Ukraine as a state — remain unchanged. We have no choice but to withstand this struggle.'

«“П'ЯТА КОЛОНА” КРЕМЛЯ В ЄВРОПІ: ФОРМИ РОБОТИ ТА ЗАСОБИ ПРОТИДІЇ»

'FIFTH COLUMN' IN EUROPE: WORKING METHODS AND COUNTERMEASURES

30 вересня організували круглий стіл «“П'ята колона” кремля в Європі: форми роботи та засоби протидії». У межах події експерти розкрили низку концептуальних питань, серед яких: дезінтеграція ЄС і НАТО як головна зовнішньополітична мета росії, основні інструменти впливу росії на західні суспільства, засоби протидії російським проксі.

Володимир Огризко наголосив: «Однією з російських скрип є ненависть до всього західного, яка базується на переконанні, що все іноземне — чуже, страшне, погане, а отже, має бути знищене. Московія завжди хотіла знищувати своїх європейських ворогів. [...] Сьогодні ми бачимо, що однією з головних тем, які стоять перед зовнішньою політикою росії, є, власне, роз'єднання ЄС і НАТО. І для цього росія не шкодує грошей на підживлення сепаратистських тенденцій».

On 30 September, a roundtable discussion entitled The Kremlin's 'Fifth Column' in Europe: Working Methods and Countermeasures was organized. Experts addressed a range of conceptual issues: the disintegration of the EU and NATO as russia's main foreign policy goal, the principal instruments of russia's influence on Western societies, and means of countering russian proxies.

Volodymyr Ohryzko emphasized: 'One of russia's "spiritual bonds" is its hatred of everything Western. It stems from the conviction that everything foreign is alien, frightening, and evil — therefore, it must be destroyed. Muscovy has always sought to destroy its European adversaries. [...] Today, we see that one of the main objectives of russia's foreign policy is precisely the disintegration of the EU and NATO. To this end, russia spares no money in fuelling separatist tendencies.'

Спікерами заходу стали: Надзвичайний і Повноважний Посол Олександр Моцик; голова Українського інституту національної пам'яті Олександр Алфьоров; заступник виконавчого директора аналітичного центру «Українська призма» Сергій Герасимчук; аналітик Інституту центральноєвропейської стратегії та проекту «Re:Open Ukraine» Віталій Дячук; президент Українсько-словацької бізнес-агенції, експерт Посольства України у Словаччині Дмитро Конишев.

Під час виступу Сергій Герасимчук зауважив: «Зараз ми маємо справу із загальноєвропейським трендом, який особливо помітний у країнах Центральної Європи. Треба говорити про регіон загалом, про поляризацію правих і лівих, міста й села. Усі ці лінії розподілу та поляризація суспільства вочевидь грає на користь росії, яка й раніше була зацікавлена, щоб мати в усіх цих державах проросійський уряд, але росія завжди має план Б. І якщо уряд не буде проросійським, то хай він буде слабким».

Among the speakers were: Oleksandr Motsyk, Ambassador Extraordinary and Plenipotentiary; Oleksandr Alforov, Head of the Ukrainian Institute of National Memory; Serhii Herasymchuk, Deputy Executive Director of the Ukrainian Prism think tank; Vitalii Diachuk, analyst at the Institute of Central European Strategy and the Re:Open Ukraine project; Dmytro Konyshev, President of the Ukrainian-Slovak Business Agency, former adviser to the Embassy of Ukraine in Slovakia.

During his remarks, Serhii Herasymchuk noted: 'We are dealing with a pan-European trend, especially noticeable in Central Europe. We must speak of the region as a whole, of the polarization between right and left, cities and villages. All these dividing lines and the polarization of societies obviously benefit russia, which has long sought to secure pro-russian governments in these countries. Yet russia always keeps a Plan B: if a government is not pro-russian, then let it at least be weak.'

Олександр Алфьоров, голова Українського інституту національної пам'яті
Oleksandr Alforov, Head of the Ukrainian Institute of National Memory

У Медіацентрі ГДІП 2025 року відбувалися дискусії й з іншими активістами та співорганізаторами.

In 2025, the GDIP Media Center also hosted discussions involving other public figures and co-organizers.

«ШЛЯХ ДО ВОЛІ: ІСТОРІЯ ВИЗВОЛЬНОЇ БОРОТЬБИ НАРОДІВ»

THE PATH TO FREEDOM: A HISTORY OF LIBERATION STRUGGLES OF NATIONS

6 серпня за сприяння ДП «ГДІП» Недержавний аналітичний центр «Українські студії стратегічних досліджень» (УССД) провів круглий стіл на тему: «Шлях до волі: історія визвольної боротьби народів». У межах події відбулася презентація англomовного видання книжки «Недобровільне приєднання: історія визвольної боротьби поневолених росією народів». На заході було обговорено низку питань, зокрема й сучасний етап визвольної боротьби колонізованих народів, перспективи самовизначення народів, які поневолила росія, та розвалу російської імперії, а також розвиток нових незалежних держав у контексті глобальної безпеки.

On 6 August, with the support of the GDIP, the non-governmental analytical center Ukrainian Studies of Strategic Disquisition (USSD) organized a roundtable discussion entitled The Path to Freedom: A History of Liberation Struggles of Nations. As part of the event, the English-language edition of the book *Involuntary Integration: Chronicles of Resistance in Nations Subjugated by Russia* was presented. The discussion addressed a range of issues, including the current stage of liberation movements among colonized peoples, the prospects for self-determination of nations subjugated by Russia, the possible collapse of the Russian empire, and the development of new independent states in the context of global security.

Юрій Сиротюк, директор УССД, старший сержант 5 окремої штурмової Київської бригади ЗСУ

Yurii Syrotiuk, Director of the USSD, Senior Sergeant of the 5th Separate Assault Brigade of the Armed Forces of Ukraine

Спікерами круглого столу були директор УССД, народний депутат України VII скликання, старший сержант 5 окремої штурмової Київської бригади ЗСУ Юрій Сиротюк; кандидат політичних наук, керівник дослідницьких програм УССД Юрій Олійник; керівник економічних програм УССД, перекладач книги Олександр Чупак; дослідник Північно-Західного Кавказу, засновник і керівник агенції політконсалтингу «POLITCONSULTANT.org», учасник моніторингової групи УССД Микола Волгов і віцепрезидентка Антиімперського Блоку Народів, заступниця Голови Уряду Незалежного Татарстану у вигнанні Аїда Абдрахманова.

У вступному слові Юрій Сиротюк зазначив: «Сьогодні ми хотіли б привернути увагу світу до того, що росія залишається імперією, яка має бути деколонізована. Ми підготували англomовне видання книжки, де мовою фактів довели, що жоден народ не приєднувався до росії добровільно. І коли в представників цих народів виникала найменша можливість здобути незалежність, то кожен намагався нею скористатися. Росія це завжди жорстоко давила, знищувала прагнення до боротьби за незалежність. Росія неминуче повинна зазнати краху й перетворитися на простір для природних національних держав».

The speakers at the roundtable included: Yurii Syrotiuk, Director of the USSD, member of Parliament of Ukraine (7th convocation), Senior Sergeant of the 5th Separate Assault Brigade of the Armed Forces of Ukraine; Yurii Oliinyk, PhD in Political Science, Head of Research Programmes at the USSD; Oleksandr Chupak, Head of Economic Programmes at the USSD and translator of the book; Mykola Volhov, researcher on the Northwestern Caucasus, founder and head of the agency POLITCONSULTANT.org, and member of the monitoring group of the USSD; Aida Abdrakhmanova, Vice President of the Anti-Imperial Bloc of Nations and Deputy Head of the Government of Independent Tatarstan in exile.

In his opening remarks, Yurii Syrotiuk stated: 'Today, we seek to draw the world's attention to the fact that Russia remains an empire that must be decolonized. We have prepared an English-language edition of the book in which, through factual evidence, we show that no nation ever joined Russia voluntarily. Whenever those peoples had even the slightest opportunity to gain independence, each of them tried to seize it. Russia has always brutally suppressed such attempts, destroying aspirations for independence. Russia must inevitably collapse and turn into a space of natural nation-states.'

«ПАРЛАМЕНТСЬКІ ВИБОРИ В РЕСПУБЛІЦІ МОЛДОВА — УКРАЇНСЬКИЙ КОНТЕКСТ...»

PARLIAMENTARY ELECTIONS IN THE REPUBLIC OF MOLDOVA — THE UKRAINIAN CONTEXT...

16 вересня відбувся круглий стіл «Парламентські вибори в Республіці Молдова — український контекст...», спікерами якого були Надзвичайний і Повноважний Посол Молдови Валеріу Ківерь; Посол з особливих доручень МЗС, відповідальний за придністровське врегулювання Марко Шевченко; перший заступник голови Комітету ВРУ з питань інтеграції України до Європейського Союзу Вадим Галайчук; заступник голови Комітету ВРУ з питань зовнішньої політики та міжпарламентського співробітництва Арсеній Пушкарєнко; політична аналітикиня Фонду «Демократичні ініціативи» імені Ілька Кучеріва Маріанна Присяжнюк; головний редактор «Karadeniz Press», журналіст «TVR Moldova» Михай Ісак; голова Інституту демократизації та розвитку Дмитро Сав'юк; голова Національного конгресу українців Молдови Дмитро Лекарцев; президент Ліберально-демократичної ліги України Артур Харитонов; кандидат політичних наук Станіслав Желіховський.

On 16 September, a roundtable discussion entitled Parliamentary Elections in the Republic of Moldova — the Ukrainian Context... was held. Among the speakers were: Valeriu Chiveri, Ambassador Extraordinary and Plenipotentiary of Moldova; Marko Shevchenko, Ambassador-at-Large of the MFA of Ukraine, representative in the Transnistrian settlement process; Vadym Halaichuk, First Deputy Chair of the Verkhovna Rada Committee on Ukraine's Integration into the European Union; Arsenii Pushkarenko, Deputy Chair of the Verkhovna Rada Committee on Foreign Policy and Interparliamentary Cooperation; Mariana Prysiashniuk, political analyst at the Ilko Kucheriv Democratic Initiatives Foundation; Mihai Isac, editor-in-chief of the Karadeniz Press and journalist at TVR Moldova; Dmytro Saviuk, Head of the Institute for Democratization and Development; Dmytro Lekartsev, Head of the National Congress of Ukrainians of Moldova; Artur Kharytonov, President of the Liberal Democratic League of Ukraine; Stanislav Zhelikhovskiy, PhD in Political Science.

У виступі Надзвичайний і Повноважний Посол Молдови в Україні Валеріу Ківерь зазначив, що парламентські вибори в Молдові 2025 року відбуватимуться в умовах безпрецедентного зовнішнього тиску. За його словами, серед методів російського впливу — масові фінансові вливання, використання криптовалют і телеграм-платежів для підкупу, а також поширення дезінформації за допомогою бот-мереж і штучного інтелекту. Пан Ківерь також наголосив: «Стабільна Молдова підтримуватиме Україну ще сильніше, ніж ми робимо це зараз».

In his remarks, Ambassador Extraordinary and Plenipotentiary Valeriu Chiveri noted that 2025 parliamentary elections in Moldova would take place under unprecedented external pressure. According to him, the methods of russian influence include large-scale financial injections, the use of cryptocurrencies and Telegram-based payments for bribery, and the dissemination of disinformation through bot networks and artificial intelligence. Mr Ambassador also stressed: 'A stable Moldova will support Ukraine even more strongly than we do today.'

УКРАЇНА ТА МОЛДОВА — ПЕРСПЕКТИВИ ЄВРОПЕЙСЬКОГО МАЙБУТНЬОГО...»

UKRAINE AND MOLDOVA: PROSPECTS FOR A EUROPEAN FUTURE...

Задля оцінювання результатів парламентських виборів у Молдові 1 жовтня організували круглий стіл «Україна та Молдова — перспективи європейського майбутнього...».

To assess the results of the parliamentary elections in Moldova a roundtable discussion entitled Ukraine and Moldova: Prospects for a European Future... was organized on 1 October.

Участь у події взяли перший заступник голови Комітету ВРУ з питань інтеграції України до Європейського Союзу Вадим Галайчук; політична аналітикиня Фонду «Демократичні ініціативи» імені Ілька Кучеріва Маріанна Присяжнюк; головний редактор «Karadeniz Press», журналіст «TVR Moldova» Михайл Ісак; завідувач Навчально-наукової лабораторії протидії дезінформації Київського національного економічного університету імені Вадима Гетьмана Віталій Кулик; голова Національного конгресу українців Молдови Дмитро Лекарцев; експерт Асоціації реінтеграції Криму Борис Бабін; головний редактор тижневика «Сурма» Назар Мухачов.

Під час заходу обговорили результати парламентських виборів у Молдові та спроби росії втрутитися у виборчий процес. Учасники дискутували на тему безпекових викликів у регіоні Чорного моря, котрі після анексії Криму стали радикальною російською військовою загрозою для регіону. Було обговорено готовність України до продовження конструктивного діалогу та розвитку дружніх, партнерських відносин із Молдовою в контексті переговорного процесу щодо вступу в ЄС.

The roundtable brought together Vadym Halaichuk, First Deputy Chair of the Verkhovna Rada Committee on Ukraine's Integration into the European Union; Marianna Prysiazniuk, political analyst at the Ilko Kucheriv Democratic Initiatives Foundation; Mihai Isac, editor-in-chief of Karadeniz Press and journalist at TVR Moldova; Vitalii Kulyk, Head of the Educational and Research Laboratory for Countering Disinformation at the Vadym Hetman Kyiv National Economic University; Dmytro Lekartsev, Head of the National Congress of Ukrainians of Moldova; Borys Babin, expert of the Association for the Reintegration of Crimea; Nazar Mukhachov, editor-in-chief of *Surma* newspaper.

The event featured a discussion of the outcomes of Moldova's parliamentary elections and russia's attempts to interfere in the electoral process. Participants also addressed security challenges in the Black Sea region, which, since the annexation of Crimea, have become a fundamental russian military threat to the region. The discussion highlighted Ukraine's readiness to continue constructive dialogue and strengthen friendly, partnership-based relations with Moldova in the context of the negotiation on accession to the EU.

ВИСТАВКИ ТВОРЧИХ ПРАЦЬ КАМІЛЛИ КРІСТЕНСЕН РАЙ

EXHIBITIONS OF CREATIVE WORKS BY KAMILLA KRISTENSEN RAI

Дирекція «Медіацентр» є не лише професійно оснащеним майданчиком, де відбуваються різні публічні комунікації політичного, міжнародного та публічного спрямування, а й справжнім арткластером: митці презентують тут свої художні праці та творчі вироби, часто з благодійною метою. ДП «Генеральна дирекція з обслуговування іноземних представництв» радо підтримує такі заходи й усіляко організаційно сприяє їх реалізації.

2025 року в приміщенні Медіацентру відбулися дві відмінні за своїми сенсами творчі виставки Камілли Крістенсен Рай, радниці з питань води та довкілля Посольства Королівства Данія в Україні.

The Media Center Directorate is not only a professionally equipped venue for political, international, and public communications, but also a genuine art cluster, where artists present their artworks and creative pieces, often with a charitable purpose. The State Enterprise 'Directorate-General for Rendering Services to Diplomatic Missions' gladly supports such initiatives and provides comprehensive organizational assistance for their implementation.

In 2025, the Media Center hosted two conceptually distinct creative exhibitions by Kamilla Kristensen Rai, Counsellor on Water and Environment at the Embassy of the Kingdom of Denmark in Ukraine.

ВИСТАВКА «ПОМІЖ СВІТАМИ»

7 травня було відкрито артвиставку «Поміж світами», на яку завітали співробітники посольств Бельгії, Данії, Пакистану, Фінляндії, Швейцарії, представники органів державної влади, друзі та поціновувачі творчості авторки.

«Поміж світами» презентує твори, що відображають унікальне бачення художниці та передають настрій, створений завдяки глибокому відчуттю кольору, форми й композиції. Значна частина експонатів присвячена Україні — її духу, історичній пам'яті та незламності. Кожне полотно відкриває простір для особистісного прочитання, викликаючи емоційний відгук і спонукаючи до внутрішніх роздумів.

Вітальними промовама артвечір відкрили виконувачка обов'язків очільниці дирекції «Медіацентр» Романа Касіяничук і мисткиня Камілла Крістенсен Рай.

«"Поміж світами" — це більше, ніж просто зібрання творів мистецтва. Від імені всієї команди ГДІП щиро дякую пані Каміллі за те, що поділилася з нами своїм баченням, а також вам усім за те, що прийшли сьогодні», — зазначила Романа Касіяничук.

EXHIBITION *IN-BETWEEN*

On 7 May, the art exhibition *In-Between* was opened. The event was attended by staff from the embassies of Belgium, Denmark, Finland, Pakistan, and Switzerland, as well as representatives of state authorities, and friends and admirers of the artist's work.

In-Between presents artworks that reflect the artist's unique vision and convey an atmosphere shaped by a deep sense of colour, form, and composition. A significant part of the exhibited works is dedicated to Ukraine — its spirit, historical memory, and resilience. Each canvas opens space for personal interpretation, evoking an emotional response and encouraging inner reflection.

The art evening was opened with welcoming remarks by Romana Kasiiianchuk, Acting Head of the Media Center Directorate, and the artist, Kamilla Kristensen Rai.

Romana Kasiiianchuk said: '*In-Between* is more than a collection of paintings. On behalf of the entire GDIP team, I thank Ms Kamilla for sharing her vision with us, and all of you for being here tonight.'

«Це простір для роздумів, діалогу та спільної людяності, що нагадує нам про незмінну силу мистецтва об'єднувати людей через кордони та досвіди».

'It is a space for reflection, dialogue, and shared humanity, reminding us of the enduring power of art to connect people across borders and experiences.'

Під час свого виступу пані Камілла розповіла про назву мистецької виставки, до експозиції якої увійшли 16 картин, їхні сюжети та події, що лягли в основу ідейного задуму кожної праці, а також про емоційне навантаження, яке розкрито через поєднані символічні образи.

«Ця виставка називається "Поміж світами", адже я розумію слово "поміж" як стан душі, часу чи простору. І в цьому проміжку може відбуватися перехід від одного стану розуму до іншого, від одного часу до іншого. Або ж це може бути перехід між країнами чи світами. І в цьому проміжному просторі є своєрідний неспокій. Але це також і місце, де речі можуть рухатись або ти, як людина чи світ, можеш змінюватися», — пояснила мисткиня. На картинах відображено роздуми авторки про внутрішній світ героїв, що перебувають між війною і миром, стан природи після Чорнобильської трагедії, повільні, посилені емоції, сни та мрії людей про світ.

During her speech, Ms Kamilla spoke about the title of the art exhibition, which features 16 paintings, discussing their themes and events that inspired each work's concept, as well as the emotional depth conveyed through symbolic imagery.

'This exhibition is called *In-Between* because I understand the word "in-between" as a state of mind, time, or space. And in this in-between, a shift can happen from one state of mind to another, from one moment in time to another. Or it can be a shift between countries or worlds. And in this in-between space, there is a kind of restlessness. But it is also a place where things can move, or you as a person or the world can change,' the artist explained. The paintings reflect her meditations on the inner world of characters caught between war and peace, the condition of nature after the Chernobyl disaster, flooding, intensified emotions, and people's dreams and hopes for the world.

Гостей творчого вечора надзвичайно вразили яскраві сюжети картин і їхнє емоційне насичення. З вітальними словами про успіх виставки до авторки звернулися заступник голови місії Данії в Україні Єнс Альсбїрк і заступник Міністерки захисту довкілля та природних ресурсів України з питань цифрового розвитку, цифрових трансформацій і цифровізації Сергій Власенко.

Єнс Альсбїрк висловив захоплення тим, як мисткиня у своїх працях розкрила актуальні сюжети України в часи війни та художньо проілюструвала своє бачення поняття «поміж», і зазначив: «Ми перебуваємо між миром і війною, і, можливо, більше війною, ніж миром. Деякі з цих тем Ви висловили надзвичайно добре».

Зі свого боку Сергій Власенко зазначив, що Данія є дуже сильним партнером України, а надто в регіонах, зокрема в Миколаєві, а також запросив пані Камілу нарешті на власні очі побачити дивовижний світ природи Чорнобиля, який мисткиня чудово проілюструвала в одній із картин.

The guests of the exhibition were deeply moved by the vivid plots and emotional richness of the artworks. Jens Alsbirk, Deputy Head of the Danish Mission in Ukraine, and Serhii Vlasenko, Deputy Minister of Environmental Protection and Natural Resources of Ukraine for Digital Development, Digital Transformations and Digitalization, offered their congratulations on the success of the exhibition.

Jens Alsbirk expressed his admiration for the way the artist shed light on the current realities of wartime Ukraine and artistically illustrated her vision of the idea of 'in-between'. He remarked: 'We are between peace and war, and perhaps more in war than in peace. You have expressed some of these themes exceptionally well.'

In turn, Serhii Vlasenko noted that Denmark remains a firm partner of Ukraine, especially in the Mykolaiv region, and invited Ms Kamilla to finally see for herself the extraordinary natural world of Chernobyl, which she has beautifully captured in one of her paintings.

ВИСТАВКА «ТЕПЛО»

EXHIBITION WARMNESS

2 жовтня у приміщенні Медіацентру було відкрито вже другу мистецьку виставку «Тепло» благодійного проекту Камілли Крістенсен Рай «Ведмедики, що дарують надію Україні». На мистецьку зустріч завітали співробітники посольств Данії, Канади, Норвегії, Румунії, представники органів державної влади, благодійних фондів і громадських організацій.

«Тепло» — це благодійна ініціатива, що народилася з ідеї подарувати відчуття любові, турботи та радості дітям, які опинились у складних життєвих обставинах. Реалізація проекту відбулася за сприяння Асоціації подружжів українських дипломатів.

Символом «Тепла» стали м'які в'язані ведмедики, що несуть у собі не лише затишок ниток, а й надію, людяність і тепло сердець. Пані Камілла започаткувала цю ідею в Данії як проект «Bamser med håb til Ukraine» — «Ведмедики, що дарують надію Україні», де до в'язання іграшок прилучились охочі. Відтак усі ведмедики прибули в Україну до решти іграшок, що їх зв'язали місцеві волонтери.

On 2 October, the Media Center hosted the opening of the second art exhibition, *Warmness*, part of the charity project by Kamilla Kristensen Rai titled *Teddy Bears with Hope for Ukraine*. It was attended by staff of the embassies of Canada, Denmark, Norway, and Romania, as well as representatives of state authorities, charitable foundations, and NGOs.

Warmness is a charitable initiative born from the idea of giving children in difficult life circumstances a sense of love, care and joy. The project has been implemented with the assistance of the Ukrainian Diplomatic Spouses Association.

Soft knitted teddy bears have become the symbol of *Warmness*. Each of them bears the cosiness of yarn intertwined with hope, compassion and the gentle warmth of human hearts. The idea was born in Denmark, where Ms Rai launched the project *Bamser med håb til Ukraine* (*Teddy Bears with Hope for Ukraine*), inviting everyone to take part in knitting the toys. Then all the teddy bears have reached Ukraine, joining those made by local volunteers.

Вітальним словом до гостей звернулася виконавча обов'язків очільниці дирекції «Медіацентр» Романа Касіянчук, яка подякувала партнерам за підтримку цього проєкту та сприяння в його реалізації, а також наголосила на актуальності таких ініціатив, а надто для найбільш вразливої категорії населення — дітей: «Сьогодні через "Тепло" мисткиня ділиться не лише своєю творчістю, а й людяністю та щедрістю. ДП "ГДІП" завжди радо підтримує такі ініціативи, зокрема ми організували культурні та спортивні заходи для дітей, які переживають важкі часи, тих, хто був змушений залишити свої домівки через російську агресію. Такі проєкти нагадують нам, що ми завжди можемо принести тепло, світло й надію в життя дітей».

In her welcoming remarks, Romana Kasianchuk, Acting Head of the Media Center Directorate, thanked the partners for supporting and facilitating this project, and emphasised the importance of such initiatives, especially for the most vulnerable group — children. 'Today, through *Warmness*, the artist shares not only her creativity but also her humanity and generosity. GDIP is always happy to support such initiatives. We have organized cultural and sports events for children who are going through hard times, those who were forced to leave their homes due to the russian aggression. Projects like this remind us that we can always bring warmth, light and hope into the lives of children.'

«В Україні є велика мета — принести спокій і радість українським дітям, які переживають важкі часи. Ця єдність є потужним нагадуванням, що емпатія перетинає кордони і з'єднує нас усіх».

'Ukraine has a great mission — to bring peace and joy to its children who are living through difficult times. This unity is a powerful reminder that empathy knows no borders and connects us all.'

Презентацію продовжила авторка Камілла Крістенсен Рай, яка розповіла, що ідея цього проєкту виникла ще 2024 року, коли вона приїхала працювати радницею з питань води та довкілля в Посольстві Королівства Данія в Україні. Перед від'їздом із Данії пані Камілла зв'язала першого ведмедика, якого хотіла подарувати українській дитині. Саме він став символом ініціативи та зображений на плакаті виставки.

The event continued with remarks by the project's author, Kamilla Kristensen Rai, who shared that the idea for the initiative emerged in 2024, when she came to Ukraine to take up her post as Counsellor on Water and Environment at the Embassy of Denmark. Before leaving Denmark, Ms Rai knitted her first teddy bear, which she wished to give to a Ukrainian child. That very bear became the symbol of the initiative and is now featured on the poster.

«Назва виставки “Тепло” має три складники: тепло від вовни, тепло та затишок від ведмедика, а також тепло від людського зв’язку. Отже, в’язучи м’якого ведмедика, просто роблячи його своїми руками й даруючи його дитині в Україні, яка, можна сказати, у складних обставинах, ми даруємо своє тепло. У цьому суть виставки», — зазначила мисткиня.

Виставка покликана не лише показати процес створення іграшок, а й наголосити на важливості дарувати надію дітям України, які опинились у складних обставинах. За словами авторки проекту, після першої виставки своїх картин у Києві вона створила малюнок ведмедика, назвавши його «Ведмедики, що дарують надію для України».

Камілла Крістенсен Рай розповіла про підтримку ініціативи, реалізації якої сприяли як друзі, колеги та родичі, так і учасники фестивалю в’язання в Данії, історію створення окремих іграшок, залученість волонтерів, концептуальність іграшок і їх символізм.

‘The title of the *Warmness* exhibition has three meanings: the warmth of the wool, the warmth and comfort of the teddy bear itself, and the warmth that comes from human connection. So, by knitting a soft bear, by creating it with our own hands and giving it to a child in Ukraine, who may be facing difficult circumstances, we are sharing our warmth. That is the essence of this exhibition,’ said the artist.

The exhibition aims not only to showcase the process of creating the toys but also to highlight the importance of giving hope to the children of Ukraine who are facing difficult circumstances. According to the project’s author, after holding her first painting exhibition in Kyiv, she created a painting of a teddy bear and titled it *Teddy Bears with Hope for Ukraine*.

Ms Rai spoke about the support the initiative has received from friends, colleagues, relatives, and even participants of a knitting festival in Denmark. She shared stories behind some of

Авторка додала, що саме в'язання є формою медитації та допомагає долати стрес, особливо в умовах війни. Процес вимагає зосередженості та водночас заспокоює, тому він став для мисткині особистим способом тримати рівновагу під час повітряних тривог або в інших напружених ситуаціях.

Насамкінець мисткиня подякувала всім, хто доєднався до створення ведмедиків, зокрема волонтерам і тим, хто пожертвував пряжу: «Я вдячна всій команді Генеральної дирекції, а також очільниці Центру публічної дипломатії Дипломатичної академії України імені Геннадія Удовенка, співзасновниці Асоціації подружжів українських дипломатів Тетяні Сибізі, завдяки якій ведмедики потраплять до дітей у Сумський центр соціально-психологічної реабілітації дітей».

Після огляду виставки учасники продовжили тепле спілкування в дружній неформальній атмосфері.

the toys, the involvement of volunteers, and the conceptual meaning and symbolism behind the teddy bears. The artist also noted that knitting itself is a form of meditation and helps to overcome stress — especially in times of war. The process requires focus yet brings calm, and for Ms Rai it has become a personal way to maintain balance during air raid alerts or other tense moments.

In her closing remarks, Ms Kristensen Rai expressed gratitude to everyone involved in creating the teddy bears, including volunteers and those who donated yarn: 'I am grateful to the entire GDIP team, as well as to Tetiana Sybiha, Head of the Centre for Public Diplomacy at the Diplomatic Academy of Ukraine and co-founder of the Ukrainian Diplomatic Spouses Association, thanks to whose support the teddy bears will reach children at the Sumy Centre for Social and Psychological Rehabilitation.'

Following the exhibition, guests continued their warm communication in a friendly and informal atmosphere.

Лілія Кузьмич, волонтерка проекту та співробітниця Посольства Данії
Liliia Kuzmych, project volunteer and employee of the Embassy of Denmark

"БУДЕМ ЖИВІ - НЕ ПОМРЕМ"
© XERA

НЕ НАША ПОСАДКА

ГОЛОС

EDHEL STREET

ДИПЛОМАТИЧНІ МАНДРИ СТОЛИЦЕЮ ТА КИЇВЩИНОЮ: ІСТОРІЯ І СУЧАСНІСТЬ

DIPLOMATIC JOURNEYS THROUGH THE CAPITAL AND THE KYIV REGION: HISTORY AND THE PRESENT DAY

Важливим аспектом діяльності представників закордонних місій є розуміння культурного контексту країни, в якій вони перебувають. Ознайомлення з культурно-історичною спадщиною України, формування глибокого розуміння про державу та український народ, уявлення про його традиції та суспільні процеси — усе це є підґрунтям для зміцнення міжнародного діалогу та партнерства. Уже понад 30 років, і навіть у період російської військової агресії, Державне підприємство «Генеральна дирекція з обслуговування іноземних представництв» проводить для співробітників іноземного дипломатичного корпусу та міжнародних організацій цікаві екскурсійні мандрівки столицею й регіонами України, що зміцнює дружбу та забезпечує надійне партнерство між закордонними гостями й Українською державою, а також сприяє визнанню наших культурних надбань і розбудові ефективної міждержавної співпраці.

A key dimension of foreign missions' work lies in understanding the cultural context of the host country. Familiarity with Ukraine's cultural and historical heritage, combined with a deeper understanding of the country and its people, and insight into their traditions and social processes, forms the foundation for strengthening international dialogue and partnership. For more than thirty years — including the period of Russia's military aggression — the State Enterprise 'Directorate-General for Rendering Services to Diplomatic Missions' has organized engaging sightseeing journeys across the capital and regions of Ukraine for members of the foreign diplomatic corps and international organizations. These initiatives foster friendship, ensure a reliable partnership between foreign guests and the Ukrainian state, promote recognition of Ukraine's cultural legacy, and contribute to the development of effective interstate cooperation.

2025 року працівники ДП «ГДІП» продовжили активну популяризацію української культурної спадщини, що набула особливого значення в умовах російської агресії проти України та всього цивілізованого світу. Наші фахівці організували для дипломатів понад 30 автобусних і пішохідних екскурсій різного спрямування, серед яких: ознайомлення з архітектурними окрасами України, відвідина знакових місць, де в різний історичний час відбувалося становлення української нації, поїздки до природних заповідників і Чорнобильської зони відчуження, знаної на весь світ, а також творчі майстер-класи, мета яких полягала у відновленні внутрішньої гармонії в умовах викликів зовнішнього світу.

Стежками екскурсійних маршрутів разом із сім'ями пройшли співробітники посольств 41 країни, зокрема 13 Надзвичайних і Повноважних Послів в Україні, представники 14 міжнародних організацій, членкині Асоціації подружжів українських дипломатів і представники Центру публічної дипломатії Дипломатичної академії України імені Геннадія Удовенка при МЗС.

In 2025, GDIP staff continued their consistent efforts to promote Ukraine's cultural heritage, which have gained particular importance in the context of Russia's aggression against Ukraine and the civilized world. The specialists of the enterprise organized more than 30 coach and walking tours for diplomats. These included explorations of Ukraine's architectural landmarks, visits to sites associated with key stages in the formation of the Ukrainian nation, trips to nature reserves and the globally known Chernobyl Exclusion Zone, as well as creative workshops designed to restore inner balance amid external challenges.

Along these routes, embassy staff and their families from 41 countries took part, including 13 Ambassadors Extraordinary and Plenipotentiary to Ukraine, representatives of 14 international organizations, members of the Ukrainian Diplomatic Spouses Association, and representatives of the Public Diplomacy Centre of the Hennadii Udoenko Diplomatic Academy of Ukraine at the Ministry of Foreign Affairs of Ukraine.

ВІД ПРАДАВНИХ ГОРБІВ ДО СУЧАСНИХ МУРАЛІВ: МАНДРІВКА БАГАТОЛИКОЮ СТОЛИЦЕЮ

Київ — столиця України з тисячолітньою історією, колиська могутньої держави княжої доби. Сьогодні він осередок суспільно-політичного життя, яке формує хід українського державотворення та укріплює самобутність нації. У кожному камені, на кожній стежці, у кожному потоці води — відлуння давніх київських гір і хвиль життєдайного Дніпра, які органічно поєднуються з сучасними рисами міста: тематичними стінописами, що розповідають новітню історію, та знаковими місцями сили, де українські серця зливаються в один народний голос, що лунає в часи

FROM ANCIENT HILLS TO CONTEMPORARY MURALS: A JOURNEY THROUGH A MULTIFACETED CAPITAL

Kyiv, the capital of Ukraine, boasts a history spanning over a millennium and stands as the cradle of a powerful medieval state. Today, it serves as a centre of socio-political life that shapes Ukrainian statehood and strengthens national identity. In every stone, every path, and every stream, one hears the echo of Kyiv's ancient hills and the life-giving waves of the Dnipro, harmoniously intertwined with modern urban features — thematic murals that narrate recent history and symbolic places of strength where Ukrainian hearts merge into a single voice during times of trial and struggle.

випробувань і боротьби. Київ — місто каштанів і завжди заклопотаних мешканців. А ще музей просто неба, що надихає пізнавати, відчувати та повертатися знову й знову.

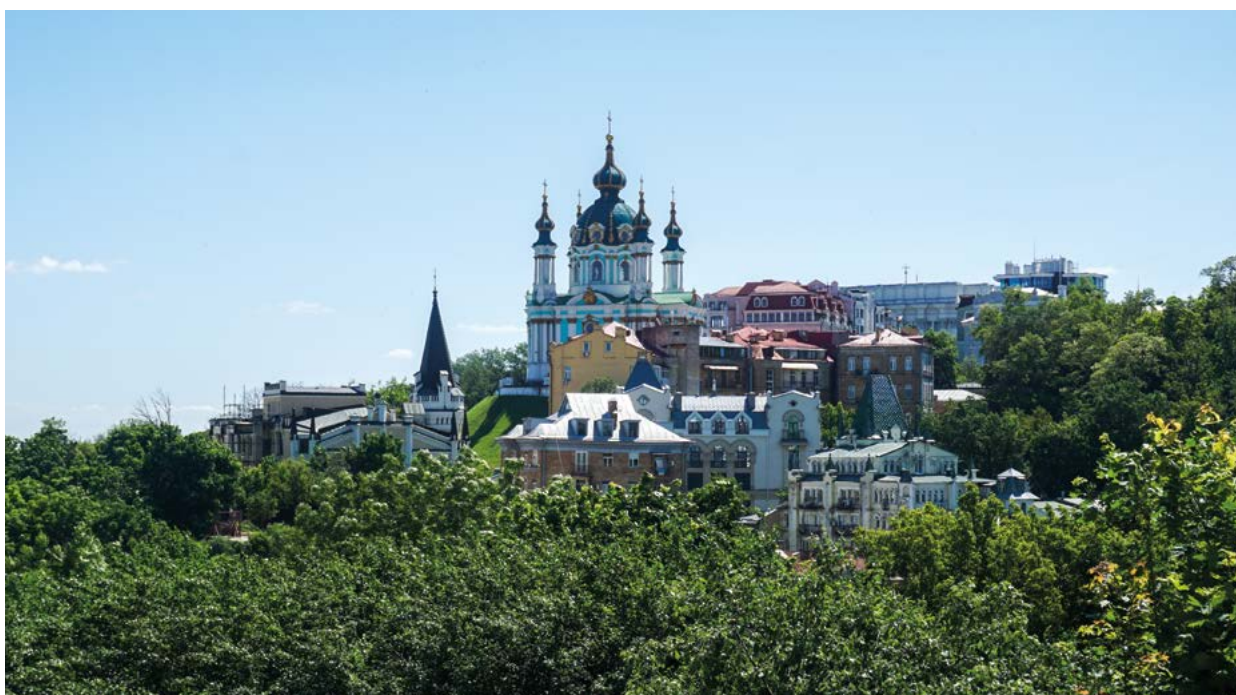
Неможливо уявити роботу закордонної місії без урахування історико-культурного контексту країни перебування. Тож для глибшого ознайомлення з історією української столиці співробітники ДП «ГДІП» організували низку пізнавальних пішохідних турів для представників іноземного дипломатичного корпусу та міжнародних організацій.

Про обряди давніх киян, особливості їхніх дохристиянських вірувань та уявлень про світ і природу іноземні гості довідалися під час екскурсії «**Містика київських гір**», зійшовши на загадкові київські пагорби — Замкову й Старокиївську гори, що славляться потужною енергією й до сьогодні є місцями сили неоязичників-рідновірів. Згідно з переказами, саме на Старокиївській горі князь Кий у V столітті заснував місто. Під час мандрівки учасники дізналися про перші княжі поселення, почули захопливі історії про відьом і перевертнів-вовкулак, з'ясували, які незвичні здібності приписували київським дівчатам, а також відшукали сучасні капища в центрі міста.

Kyiv is a city of chestnut trees and tireless residents, an open-air museum that inspires discovery, emotion, and repeated return.

No foreign mission can operate effectively without engaging with the host country's historical and cultural context. To deepen understanding of Kyiv's past, GDIP staff organized a series of educational walking tours for representatives of the diplomatic corps and international organizations.

During the excursion **Mysticism of Kyiv's Hills**, foreign guests learned about the rituals of ancient city dwellers along with the peculiarities of their pre-Christian beliefs and perceptions of the world and nature. Participants ascended the enigmatic Zamkova (Castle) Hill and Starokyivska (Old Kyiv) Hill — places renowned for their powerful energy and still regarded as sites of spiritual significance by contemporary neopagan communities. According to legend, Prince Kyi founded the city on Starokyivska Hill in the fifth century. Along the route, participants explored early princely settlements, listened to tales of witches and werewolves, discovered unusual abilities attributed to Kyiv maidens, and identified modern ritual sites in the city centre.

Пізнати сучасний Київ як музей просто неба представники дипломатичних установ змогли в межах екскурсії **«Київські мурали»**. Під час столичного променаду дипломати ознайомилися з особливостями розвитку українського стритарту, дізналися про тематичне багатство муралів і почули захопливі історії створення кожного настінного шедевра. Разом із досвідченим гідом учасники подорожі побачили найцікавіші стінописи митців з України та інших держав і з'ясували, що такий вид мистецтва відкриває глибші сенси сучасної української історії, а також дає змогу відчути переживання й тривоги українців.

Про дні боротьби українців за європейське майбутнє своєї держави та відновлення демократичної справедливості дипломати дізналися під час пішохідної екскурсії **«Знакові місця Революції гідності»**. З розповіді досвідченого екскурсовода іноземні гості почули про передумови та перебіг Євромайдану, а також етапи народного протистояння, відвідали майдан Незалежності, алею Героїв Небесної Сотні та вулицю Інститутську — місця, де сотні тисяч українців вимагали реформ і ліпших умов для країни і де протести вилились у криваву боротьбу, що призвела до загибелі понад ста протестувальників, яких назвали Небесною Сотнею.

Відкрити для себе авіаційну історію України екскурсантам вдалося під час ексклюзивної подорожі **«Ескадра повітряних кораблів»**, у межах якої вони завітали до Державного музею авіації України ім. О.К. Антонова — одного з наймолодших і найбільших історико-технічних музеїв країни, який наразі зачинений для широкого загалу через воєнний стан. Учасники заходу поринули в історію української авіації, оглянули легендарні моделі літаків, гелікоптерів, двигунів та озброєння, які сьогодні зберігаються у двох унікальних локаціях. Цього ж дня дипломати також завітали до справжньої лабораторії авіаційної техніки — навчального ангара Державного університету «Київський авіаційний інститут». Це найбільший навчальний

The walking tour **Kyiv Murals** presented the capital as an open-air museum of contemporary art. During the walk, diplomats examined the development of Ukrainian street art, explored the thematic richness of murals, and learned the stories behind their creation. Guided by an expert, participants viewed works by artists from Ukraine and abroad and recognized how this art form reveals deeper meanings of modern Ukrainian history while conveying the emotions and anxieties of society.

простір у Європі площею 7200 м², де зібрано потужну колекцію літаків цивільної авіації України різних епох. Візитери заглибились у дослідження технічних складників бортів, а також оглянули експозицію сучасного авіаційного озброєння, яким росія з 24 лютого 2022 року атакує Україну. Серед експонатів були демілітаризовані ракети Х-22 та Х-55, макет зенітної ракети комплексу С-300, модифіковані дрони-камікадзе «Герань» (російська версія «Shahed»), керовані та фугасні авіабомби, крилата ракета «Калібр», а також навчальні зразки гармат і кулеметів.

Diplomats learned about Ukrainians' struggle for a European future and the restoration of democratic justice during the walking tour **Symbolic Places of the Revolution of Dignity**. An experienced guide outlined the causes and course of Euromaidan, as well as the stages of popular resistance. Participants visited Independence Square, the Heavenly Hundred Heroes Alley, and Instytutska Street — locations where hundreds of thousands demanded reform and better conditions for the country, and where protests escalated into violent confrontation that claimed the lives of more than one hundred demonstrators, later honoured as the Heavenly Hundred.

Participants explored Ukraine's aviation heritage during the exclusive tour **The Squadron of Airships**. The programme included a visit to the Oleh Antonov State Aviation Museum of Ukraine — one of the country's youngest and largest historical and technical museums, currently closed to the general public under martial law. Diplomats examined legendary aircraft, helicopters, engines, and weaponry displayed across two unique locations. The visit continued at the Kyiv Aviation Institute's training hangar — Europe's largest educational aviation space, covering 7,200 square metres — which houses an extensive collection of Ukrainian civil aircraft from various eras. Visitors studied aircraft components and viewed an exhibition of modern aviation weaponry used by Russia against Ukraine since 24 February 2022, including demilitarized Kh-22 and Kh-55 missiles, a mock-up of an S-300 surface-to-air missile, modified Geran kamikaze drones (the Russian version of Shahed), guided and high-explosive aerial bombs, a Kalibr cruise missile, and training models of artillery and machine guns.

СТОЛИЦЯ В КАМЕНІ Й ЛЕГЕНДАХ: АРХІТЕКТУРНІ ПАМ'ЯТКИ, ЩО ВРАЖАЮТЬ

Київ — місто, де сучасна архітектура має глибоке історичне підґрунтя. Його образ формувався протягом століть — іще від часів Русі, коли закладали перші архітектурні шедеври, що стали символами духовності та державності. Донині збереглися будівлі, які в різні епохи були осередками бурхливого суспільно-політичного життя, тож кожен камінь столиці промовляє голосом історії, нагадуючи про її велич і неперервність традицій.

Відчутти атмосферу княжої епохи та переконатись у міцності української духовної культурної спадщини дипломати змогли в межах пішохідних турів до найдавніших храмових комплексів столиці.

Упродовж екскурсії **«Велична Києво-Печерська лавра»** учасники відвідали сакральні місця XI століття (Успенський собор, Трапезну церкву, церкву Спаса на Берестові, Велику лаврську дзвіницю), дізналися про духовні подвиги українських мудреців і праведників, роль лаври як місця паломництва, освіти й духовного розвитку, а також довідалися таємниці фресок й унікального живопису храмів та почули історії про видатних державних і військових діячів, які опікувалися свяतिною, підтримували її розвиток і захищали протягом століть.

У межах пішохідного туру **«Таємні знаки Софії Київської»** у супроводі досвідченого екскурсовода іноземні гості оглянули тисячолітні малюнки та фрески, довідалися, що саме й навіщо писали та малювали на стінах храму. Також дипломати ознайомилися з графіті, у яких згадано імена князів, митрополитів, єпископів, пересічних киян або гостей міста, побачили зашифровані в них молитви та послання. Окрасою візиту стали відвідини головного храмового образу Богоматері Оранти, що налічує вже понад 1000 років і є найвеличнішим творінням давньоруського мистецтва.

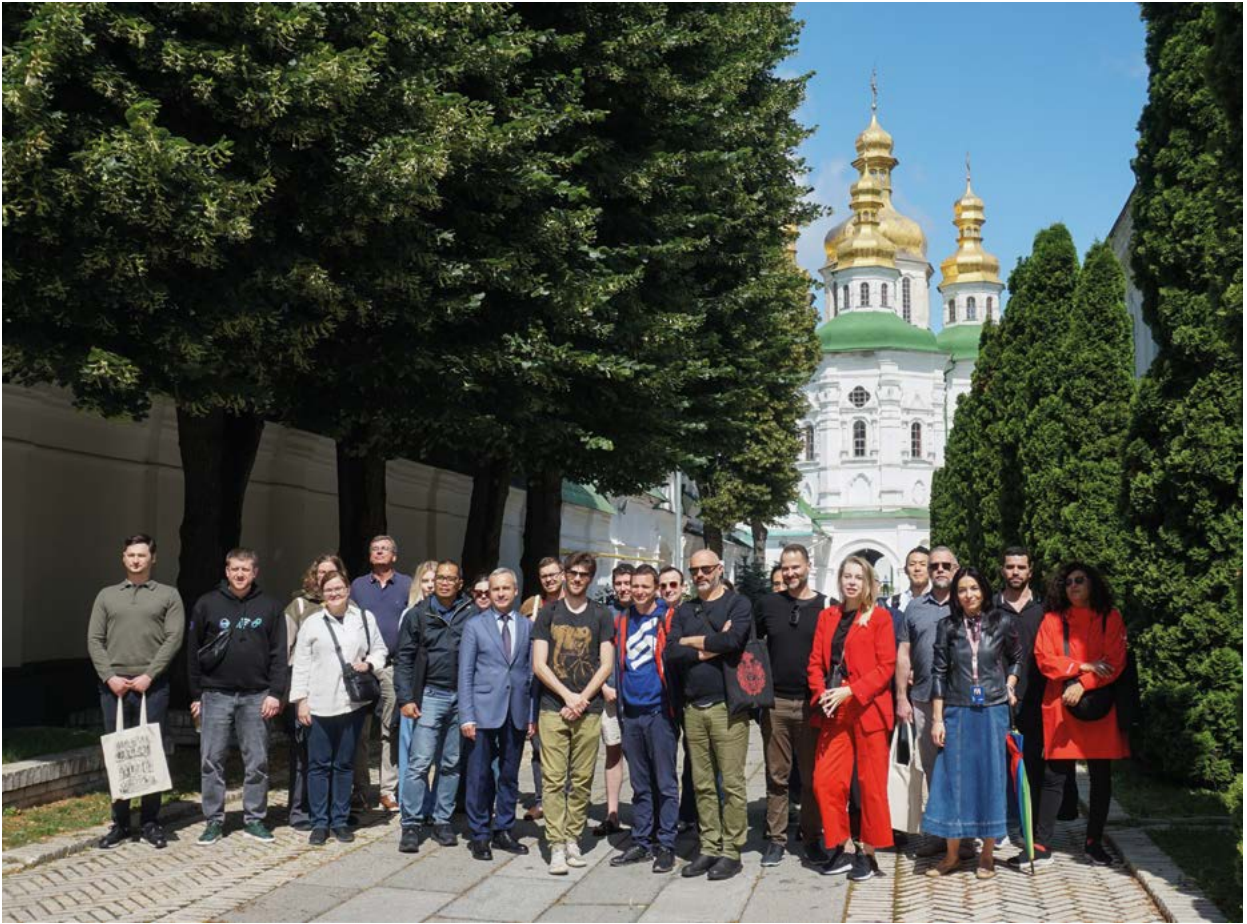
THE CAPITAL IN STONE AND LEGEND: ARCHITECTURAL LANDMARKS THAT INSPIRE

Kyiv is a city where modern architecture rests on a profound historical foundation. Its image has evolved over centuries, beginning in the era of Kyivan Rus, when the first architectural masterpieces emerged as symbols of spirituality and statehood. Many buildings that once served as centres of intense socio-political life remain preserved today, allowing every stone of the capital to speak in the voice of history and affirm the continuity of tradition.

Diplomats experienced the atmosphere of the princely era and the strength of Ukraine's spiritual heritage during walking tours of the capital's oldest sacred complexes.

The tour **The Majestic Kyiv-Pechersk Lavra** guided participants through eleventh-century sacred sites, including the Dormition Cathedral, the Refectory Church, the Church of the Saviour at Berestove, and the Great Belfry. Guests learned about the spiritual achievements of Ukrainian sages and saints, the Lavra's role as a centre of pilgrimage, education, and spiritual development, and the secrets of its frescoes and unique iconography. Guides also recounted stories of prominent statesmen and military leaders who supported and defended the monastery over centuries.

During the tour **Hidden Signs of the St Sophia Cathedral**, diplomats examined millennia-old drawings and frescoes and discovered who created inscriptions on the cathedral walls and why. They explored graffiti bearing the names of princes, metropolitans, bishops, ordinary residents, and visitors, deciphering encoded prayers and messages. The tour's highlight was the visit to temple's central depiction of the Virgin Orans — over one thousand years old and considered the most majestic creation of ancient Rus art.

Окрім центрів духовного світу, в Києві є також світські будинки та комплекси національного й культурного значення — архітектурні зразки різних епох, які залишаються важливими осередками суспільного та культурного життя киян.

Силою, витривалістю та жагою до життя українських воїнів сьогодні захоплюється увесь світ, а прообразом сучасних військовиків є козаки, які жили в епоху Запорозької Січі. Про козацьку культуру та військово-минуле, а також архітектуру та побут тогочасних українських воїнів дипломати довідалися під час мандрівки до козацького селища **«Мамаєва Слобода»**, розташованого в історичному урочищі, з якого бере початок легендарна річка Либідь. У межах екскурсії іноземні гості відвідали вишуканий архітектурний ансамбль, де оглянули садиби титаря, козаків-джур, коваля, гончаря й перлину комплексу — дерев'яну козацьку церкву Покрови Пресвятої Богородиці. Відчути дух козацької епохи учасникам заходу допоміг смачний обід зі страв української автентичної кухні, поданих у посуді, стилізованому під той час.

У межах екскурсії **«Кловський палац»** дипломати завітали до вишуканої будови XVIII століття у стилі українського бароко — окраси київських Липок, де нині функціонує Верховний Суд України. Під час візиту екскурсанти оглянули експозицію Музею Верховного Суду, занурилися в історію українського судочинства та його відомих постатей, побачили визначні документи й інші атрибути, що символізують зв'язки Верховного Суду з судовими органами іноземних країн.

Поринути у світ театрального дійства представники дипломатичного корпусу змогли під час екскурсії **«За лаштунки Національної опери України»**. Візитери здійснили подорож до головної сцени творчого храму та репетиційних класів, дізналися таємниці театрального життя поза сценою, пізнали залаштункові будні й відчули вир емоцій і

Beyond spiritual centres, Kyiv also features secular buildings and ensembles of national and cultural significance — architectural examples from different eras that continue to shape the city's social and cultural life.

The whole world admires the strength, endurance and zest for life of Ukrainian soldiers today, and the prototype of modern military men are the Cossacks who lived during the era of the Zaporizhzhian Sich. Diplomats learned about Cossack culture and military heritage during a visit to the Cossack settlement of **Mamaieva Sloboda**, located in the historical area, where the legendary

творчий настрій артистів перед виходом на сцену. Іноземних гостей вразили багатство інтер'єру глядацької зали, кришталеві люстри й старовинні венеційські дзеркала, реквізит до оперних і балетних вистав і чар історій про курйозні випадки з життя артистів.

Архітектурний колорит Києва — це його увіковічена в камені історія. Величні соборні комплекси та старовинні будівлі з модерним наповненням створюють образ міста, що має чим вразити та що розповісти світу. Через архітектуру Київ відкриває іноземцям свої легенди, знакові події та постаті, які формували й формують його унікальний характер.

Lybid River originates. The excursion included visits to the homesteads of the churchwarden, Cossack armour bearers, a blacksmith, and a potter, as well as the complex's centrepiece — a wooden Cossack church of the Intercession of the Holy Virgin. A traditional Ukrainian lunch served in period-styled tableware helped participants fully immerse themselves in the spirit of the era.

The tour of the **Klovskiy Palace** brought diplomats to an elegant eighteenth-century Ukrainian Baroque building in Kyiv's Lypky district, now home to the Supreme Court of Ukraine. Visitors explored the Supreme Court Museum, traced the history of Ukrainian judiciary institutions, and examined documents and artefacts symbolizing international judicial cooperation.

Diplomats also had the opportunity to plunge into the world of theatre during the tour **Behind the Scenes of the National Opera** of Ukraine. They visited the main stage and rehearsal halls, learned about off-stage theatre life, and experienced the emotional atmosphere preceding performances. Guests admired the opulent auditorium, featuring crystal chandeliers, Venetian mirrors, and stage props, as well as anecdotes from the artists' lives.

Kyiv's architectural character preserves history in stone. Majestic cathedrals and historic buildings with contemporary functions create a cityscape rich in stories to share with the world. Through architecture, Kyiv reveals its legends, defining moments, and personalities that continue to shape its identity.

МИСТЕЦТВО ВІДПОЧИНКУ: КУЛЬТУРНІ ЗАХОДИ, ЩО ДАРЮТЬ ГАРМОНІЮ ТА СПОКІЙ

Нині надзвичайно важливо знаходити простір для внутрішнього спокою та відновлення. Саме з цією метою співробітники ДП «ГДІП» організовують для дипломатів екскурсії з елементами медитаційного відпочинку, майстер-класами та дегустаціями, що допомагають уповільнити ритм і відчувати гармонію з собою та світом. Такі заходи сприяють не лише культурному обміну, а й зміцненню емоційної стійкості та порозуміння.

Під уважним керуванням досвідченої художниці на майстер-класі «Живопис і вино» дипломати поринули у світ художнього мистецтва: ознайомилися з основами теорії кольору, дізналися, як створювати відтінки за допомогою змішування фарб, і спробували нові художні техніки. Творчу сесію в невимушеній, затишній атмосфері доповнювали вишукані частування та келих рожевого вина. Ця подія стала не лише способом відпочинку, а й шляхом до самовираження.

THE ART OF LEISURE: CULTURAL EXPERIENCES FOR DIPLOMATS THAT FOSTER HARMONY AND CALM

Nowadays, it is particularly important to find space for inner tranquillity and restoration. With this aim, staff of the State Enterprise 'Directorate-General for Rendering Services to Diplomatic Missions' organize excursions for diplomats that incorporate elements of meditative relaxation, creative workshops, and tastings, helping participants slow their pace and rediscover harmony with themselves and the world. Such initiatives promote not only cultural exchange but also emotional resilience and mutual understanding.

Under the attentive guidance of an experienced artist, diplomats immersed themselves in the world of fine art during the **Painting and Wine** workshop. They explored the fundamentals of colour theory, learned how to create shades through paint mixing, and experimented with new artistic techniques. The creative session unfolded in a relaxed and intimate atmosphere, complemented by refined

Незабутнім для дипломатів став ексклюзивний гасгровинний тур у медоварню «Медовий Спас». Під час захопливої мандрівки світом смаку та традицій представники дипломатичних місій поринули в атмосферу стародавнього ремесла — мистецтва приготування сікери. Упродовж екскурсії гості ознайомилися з усіма етапами народження напою та скуштували вісім його різновидів, смак яких доповнили делікатеси з українських крафтових сирів й інші витончені закуски. Кульмінацією події став візит до медуші — священного простору, де сікера дозріває в тиші. Тут гості мали змогу скуштувати рідкісні види сікери. На завершення гасгротуру учасники обрали напій до душі, щоб подарувати його близьким як автентичний сувенір з України.

refreshments and a glass of rosé wine. The event offered not only a form of leisure but also a path to self-expression.

An exclusive gastro-wine tour to the **Medovyi Spas Meadery** proved particularly memorable for diplomats. During this engaging journey through flavour and tradition, representatives of diplomatic missions immersed themselves in an ancient craft — the art of cikera production. Throughout the tour, guests explored every stage of the drink's creation and sampled eight varieties, whose flavours were complemented by Ukrainian craft cheeses and other refined delicacies. The culmination of the experience was a visit to the *medusha*, a sacred space where cikera matures in silence, offering guests the chance to taste rare varieties. At the conclusion of the tour, participants selected a drink to take home as an authentic souvenir from Ukraine.

Візит до крафтової майстерні «13beans» дав представникам дипломатичних установ змогу дізнатися про повний цикл виробництва шоколаду за принципом bean-to-bar — від закупівлі какао-бобів у державах Латинської Америки до формування та пакування готового продукту. Під час екскурсії та майстер-класу «Від какао-бобів до шоколаду» дипломати відвідали крафтове українське виробництво, поспілкувалися з майстрами та дізналися про культуру споживання шоколаду, яка поєднує давні традиції з інноваційним підходом. Родзинкою заходу став інтерактивний майстер-клас: усі учасники створили власні шоколадні плитки з цікавими смаками, а згодом поласували шоколадними виробами.

A visit to the 13beans craft workshop allowed representatives of diplomatic missions to learn about the complete bean-to-bar chocolate production cycle — from sourcing cocoa beans in Latin American countries to shaping and packaging the finished product. During the **From Cocoa Beans to Chocolate** tour and workshop, diplomats visited a Ukrainian craft producer, engaged with artisans, and learned about chocolate-consumption culture, which combines ancient traditions with innovative approaches. The highlight of the visit was an interactive session in which all participants created their own chocolate bars with distinctive flavours and later enjoyed the finished confections.

АВТОБУСНІ ЕКСКУРСІЇ КИЇВЩИНОЮ

Заміські автобусні екскурсії охоплюють найрізноманітніші напрями — від історичних і культурних до екологічних і промислових. Такі поїздки дають іноземним представникам змогу побачити Україну з різних ракурсів: через її історію, природу, інновації та людей, які творять сучасне обличчя держави.

Дипломати завітали до сафарі-парку «Медвино», де тварини живуть у гармонії з довкіллям в умовах, що максимально наближені до дикої природи. Гості охоче навідали місцевих жителів, зокрема ланей і оленів, а також поспостерігали за іншими тваринами парку: верблюдами, бізонами, ламами, буйволами, конями Пржевальського, туркменськими куланами, карпатськими вовками, рідкісними коровами та бабаками. Під час захопливої подорожі відвідувачі оглянули найкolorитніші місцини, а пізніше завітали на невеличку осетрову ферму. Ця мандрівка подарувала дипломатам незабутні враження та насолоду від справжньої дикої природи зі спостереженням за тваринами.

BUS TOURS ACROSS THE KYIV REGION

The out-of-town bus tours cover a wide range of themes — historical, cultural, ecological, and industrial. These journeys allow diplomats to experience Ukraine from multiple perspectives: through its history, nature, innovation, and people who shape the modern image of the state.

The diplomats visited the **Medvyno** Safari Park, where animals live in harmony with the environment in conditions closely resembling their natural habitat. The guests were happy to visit the local residents, including fallow deer and red deer, and also observed other inhabitants of the park: camels, bison, llamas, buffalo, Przewalski's horses, Turkmen kulans, Carpathian wolves, rare cattle, and marmots. During an exciting trip, visitors explored the most scenic parts of the park, and later visited a small sturgeon farm. This trip gave the diplomats unforgettable impressions and the pleasure of experiencing authentic wildlife through close observation of animals.

Під час подорожі до парку «**Межигір'я**», визначної пам'ятки садово-паркового мистецтва, співробітники дипломатичних установ побачили, як колишню резиденцію експрезидента-втікача Віктора Януковича — взірць корупції та всевладдя — трансформували в дивовижний парк, де збережено неабияке багатство флори та фауни. Відтепер Межигір'я — це чудове місце для відпочинку гостей, де можна не лише побачити красу природи й унікальний ландшафтний дизайн, а й відчутти справжню атмосферу простору, який символізує повернення справедливості та відкритість України світу.

Фарасат Заррін Сіял, заступниця голови місії Пакистану, з донькою

Farasat Zarreen Syal, Deputy Head of Mission of Pakistan, with daughter

During a visit to **Mezhyhiria** Park, a landmark of landscape and garden art, staff members of diplomatic missions witnessed how the former residence of fugitive ex-president Viktor Yanukovich — an emblem of corruption and unchecked power — has been transformed into a remarkable public park that preserves a rich diversity of flora and fauna. Today, Mezhyhiria offers visitors an exceptional place for recreation, where they can not only admire natural beauty and distinctive landscape design, but also experience the authentic atmosphere of a space that symbolizes the restoration of justice and Ukraine's openness to the world.

Про міста та селища неподалік Києва, що одними з перших зіткнулися з окупаційними ворожими силами на початку повномасштабного російського вторгнення та стали свідками насилля, деморалізації, болю і смерті, дипломати дізналися на шляхах автобусного туру «Героїчна Київщина», відвідавши Бородянку, Бучу, Ірпінь і Мощун — місця, що пережили звірства російської окупації й у яких наприкінці зими та на початку весни розгорталися визначальні для російсько-української війни трагічні події. Іноземні візитери вкотре переконалися в незламності українського народу та його прагненні викоринити зло зі своєї землі задля процвітання української нації на її автентичних теренах.

Diplomats learned about towns and villages near Kyiv, which were among the first to confront occupying enemy forces at the outset of Russia's full-scale invasion and became witnesses to violence, demoralization, pain, and death, during the **Heroic Kyiv Region** bus tour. The route included Borodianka, Bucha, Irpin, and Moshchun — places that endured the atrocities of Russian occupation and where decisive and tragic events of the Russian-Ukrainian war unfolded in late winter and early spring. Foreign visitors were once again convinced of the unbreakable spirit of the Ukrainian people and their determination to eradicate evil from their land for the sake of the nation's prosperity within its authentic historical territories.

Екскурсійно-просвітницька діяльність ДП «ГДІП» у співпраці з державними установами, культурними та науковими осередками є не лише способом представлення України світу, а й потужним інструментом дипломатичної взаємодії. Кожна мандрівка, кожен культурний захід відкривають іноземним дипломатам унікальні сторінки української історії, архітектури, традицій і цінностей. У складні часи повномасштабної війни така діяльність набуває особливого значення: вона формує нові сенси партнерства, зміцнює довіру та створює живий культурний міст між Україною та світом. Дипломатичні мандри стають не просто подорожами, а глибоким пізнанням українського духу, що надихає, єднає й не залишає байдужими.

The awareness-raising and tour-based activities of the GDIP, conducted in cooperation with state institutions, cultural organizations, and academic centres, serve not only as a means of presenting Ukraine to the world, but also as a powerful instrument of diplomatic engagement. Each journey and each cultural event reveal unique facets of Ukrainian history, architecture, traditions, and values. In the challenging circumstances of the full-scale war, such initiatives acquire particular significance: they shape new meanings of partnership, strengthen trust, and create a living cultural bridge between Ukraine and the world. These diplomatic journeys transcend ordinary travel, becoming a profound encounter with the Ukrainian spirit — one that inspires, unites, and leaves no one indifferent.

33-ТЯ РІЧНИЦЯ ВСТАНОВЛЕННЯ ДИПЛОМАТИЧНИХ ВІДНОСИН МІЖ РЕСПУБЛІКОЮ ІРАК ТА УКРАЇНОЮ

THE 33RD ANNIVERSARY OF DIPLOMATIC RELATIONS BETWEEN THE REPUBLIC OF IRAQ AND UKRAINE

Казем Тарек Аділ Казем, Тимчасовий
повірений у справах Республіки Ірак в
Україні

Kazem Tarek Adil Kazem, Chargé d'Affaires of
the Republic of Iraq to Ukraine

У 2025 році Республіка Ірак відзначила 33-тю річницю встановлення дипломатичних відносин із дружньою Україною, яке відбулося 16 грудня 1992 року й увінчало взаємини дружби та співпраці між двома країнами, започатковані в 60-х роках ХХ століття. Після проголошення незалежності України 24 серпня 1991 року Ірак залишився одним із її економічних

In 2025, the Republic of Iraq celebrated the 33rd anniversary of establishing diplomatic relations with friendly Ukraine, which took place on 16 December 1992, and crowned the relations of friendship and co-operation between the two countries, initiated in the 1960s. Following the proclamation of Ukraine's independence on 24 August 1991, Iraq remained among Ukraine's economic

партнерів. Розвиток відносин тривав у різних сферах, зокрема політичній, економічній, культурній тощо, в дусі служіння спільним інтересам, а їх особливе зміцнення настало після офіційного відкриття Посольства Республіки Ірак у Києві 22 червня 2009 року, оскільки дипломатична місія Іраку продовжила виконання своїх обов'язків у взаємодії з українською стороною, опікуючись інтересами іракської діаспори в Україні навіть за виняткових обставин, які Україна переживає внаслідок спалаху трагічної війни 24 лютого 2022 року.

З огляду на прагнення Уряду Республіки Ірак до глобального миру, безпеки та дипломатичного врегулювання збройних конфліктів, відповідно до нейтральної позиції щодо російсько-української війни, яка, згідно з положеннями Конституції Республіки Ірак, полягає в тому, щоб не стати на бік однієї сторони проти другої,

partners, and bilateral ties continued to develop in various fields, including politics, economics, culture, etc., serving the common interests. The relations were further fortified after the official opening of the Embassy in Kyiv on 22 June 2009. Despite the exceptional circumstances Ukraine is going through as a result of the outbreak of the tragic war on 24 February 2022, the Iraqi diplomatic mission has continued to perform its duties in cooperation with the Ukrainian side, while also taking care of the interests of the Iraqi community in Ukraine.

In view of the Iraqi Government's keenness to global peace and security and settlement of armed conflicts via diplomatic means; in line with the neutral stance on the Russian-Ukrainian war, which, in accordance with the provisions of the Iraqi Constitution, is based on not siding with one party against the other and calls for dialogue and the resolution

а також закликає до діалогу та мирного розв'язання конфліктів за участю всіх сторін конфлікту, підтримуючи зусилля, спрямовані на припинення війни, що триває, та просування мирних ініціатив, спрямованих на пошук реального та сталого рішення, яке б забезпечувало повагу до принципів міжнародного права та Статуту Організації Об'єднаних Націй, Республіка Ірак оперативно приєдналася до Арабської міністерської контактної групи з питань російсько-української кризи, яка була сформована в березні 2022, і до складу якої увійшли міністри закордонних справ Іраку, Алжиру, Єгипту, Йорданії, Судану, Об'єднаних Арабських Еміратів та Генеральний секретар Ліги арабських держав, для моніторингу та проведення необхідних консультацій і комунікацій зі сторонами, дотичними до російсько-української війни. Крім того, Ірак проголосував за такі резолюції Генеральної Асамблеї ООН: «Гуманітарні наслідки агресії проти України» від 24 березня 2022 року, «Територіальна цілісність України: захист принципів Статуту ООН» від 12 жовтня 2022 року та «Принципи Статуту ООН, що лежать в основі всеосяжного, справедливого і тривалого миру в Україні» від 23 лютого 2023 року.

Упродовж історії дипломатичних відносин між двома країнами відбулися численні двосторонні заходи та взаємні візити, а також зустрічі та комунікації між іракськими й українськими посадовцями на різних рівнях. У цьому контексті Посольство Республіки Ірак в Україні на чолі з Тимчасовим повіреним у справах, Повноважним міністром Каземом Таремом Аділом Каземом продовжує виконання своїх дипломатичних обов'язків. Серед найважливіших у нинішніх обставинах такі:

- активізація торговельно-економічної співпраці та підвищення показників товарообігу через розширення діапазону обміну сільськогосподарськими, продовольчими та промисловими товарами й

of conflicts through peaceful means with the participation of all parties to the conflict; supporting efforts aimed at ending the ongoing war and promoting peace initiatives focused on achieving a real and lasting solution that ensures respect for the principles of international law and the Charter of the United Nations, the Republic of Iraq promptly joined the Arab Ministerial Contact Group on the Russian-Ukrainian Crisis, formed in March 2022 by Foreign Ministers of Iraq, Algeria, Egypt, Jordan, Sudan, and the UAE, along with the Secretary-General of the League of Arab States, in order to follow up and conduct the necessary consultations and communications with the parties concerned with the Russian-Ukrainian war. In addition, the Republic of Iraq voted in favour of the following UN General Assembly resolutions: 'Humanitarian consequences of the aggression against Ukraine' of 24 March 2022, 'Territorial integrity of Ukraine: defending the principles of the Charter of the United Nations' of 12 October 2022, 'Principles of the Charter of the United Nations underlying a comprehensive, just and lasting peace in Ukraine' of 23 February 2023.

Throughout the history of diplomatic relations between the two countries, numerous bilateral events, activities, mutual visits, meetings, and contacts between Iraqi and Ukrainian officials at various levels have taken place. The Embassy of the Republic of Iraq in Ukraine, headed by Chargé d'Affaires, Minister Plenipotentiary Mr Kazem Tarek Adil Kazem, continues to carry out diplomatic work in this direction. Among its most significant current tasks are the following:

- to intensify trade and economic cooperation and increase bilateral trade volumes by expanding the exchange of agricultural, food, and industrial goods and products needed by Iraqi markets, as well as by making use of investment opportunities offered by the Iraqi Government in this field;
- to strengthen parliamentary cooperation between Iraq and Ukraine, in particular

продукцією, необхідними для іракських ринків, а також використання інвестиційних можливостей, які Уряд Республіки Ірак пропонує на згаданому треку;

- зміцнення парламентської співпраці між Іраком та Україною, зокрема за допомогою обміну парламентським досвідом та активізації взаємних візитів між парламентськими групами дружби обох країн, щодо чого Посольство провело багато зустрічей із головою та членами Депутатської групи Верховної Ради України з міжпарламентських зв'язків з Республікою Ірак;

- розвиток співпраці між двома країнами в освітній, науковій та академічній сферах, зокрема проведення інтенсивних зустрічей із посадовцями Міністерства освіти і науки України задля пошуку напрямів розвитку взаємодії в зазначених галузях, розширення прямих комунікацій та академічного співробітництва, обміну науковим досвідом і вивчення перспектив проведення спільних наукових конференцій між авторитетними закладами вищої освіти Іраку й України. Крім того, українські студенти можуть скористатися можливістю долучитися до урядової програми «Навчайся в Іраку», яку Міністерство вищої освіти та наукових досліджень Республіки Ірак започаткувало для іноземних студентів;

- моніторинг заходів з активізації низки угод і меморандумів про взаєморозуміння, підписаних між двома країнами, продовження координації з компетентними органами Іраку й України з метою фіналізації процедур підписання проєктів угод і меморандумів про взаєморозуміння в різних сферах, що перебувають на стадії розробки, з їх подальшим впровадженням.

Дипломатія відіграла значну роль у розвитку співпраці між Іраком та Україною щодо обміну підтримкою кандидатур на посади й членство в міжнародних і регіональних органах та організаціях. Зокрема, Ірак підтримав кандидатуру України на членство у Виконавчій раді Програми ООН з населених пунктів

through the exchange of parliamentary experience and the intensification of mutual visits between the parliamentary friendship groups of both countries; in this regard, the Embassy has held many meetings with the head and members of the Parliamentary Group of the Verkhovna Rada of Ukraine on Interparliamentary Relations with the Republic of Iraq;

- to develop cooperation between the two countries in the educational, scientific and academic fields, particularly through Embassy's intensive meetings with officials of the Ministry of Education and Science of Ukraine aimed at identifying ways to enhance bilateral ties in the mentioned areas, expanding direct communication and academic collaboration, exchanging scientific expertise, and exploring the prospects for organizing joint scientific conferences between Iraqi universities and prestigious Ukrainian counterparts; in addition, Ukrainian students may benefit from the 'Study in Iraq' governmental programme, launched by the Ministry of Higher Education and Scientific Research of Iraq for international students;

- to pursue the procedures for activating a range of agreements and memoranda of understanding signed between the two countries, to maintain coordination with the competent authorities of both Iraq and Ukraine in order to finalize the procedures for signing draft agreements and memoranda of understanding currently under development in various fields, as well as to put them into effect.

Diplomacy has played a profound role in enhancing cooperation between Iraq and Ukraine in terms of supporting each other's nominations for positions and membership in international and regional bodies and organizations. In particular, Iraq endorsed the candidacy of Ukraine for membership in the Executive Board of the United Nations Human Settlements Programme for the period

Дипломатія відіграла значну роль у розвитку співпраці між Іраком та Україною щодо обміну підтримкою кандидатур на посади й членство в міжнародних і регіональних органах та організаціях.

Diplomacy has played a profound role in enhancing cooperation between Iraq and Ukraine in terms of supporting each other's nominations for positions and membership in international and regional bodies and organizations.

на 2025–2029 рр., в Економічній і соціальній раді ООН на 2026–2028 рр., а раніше у Раді керуючих Міжнародного агентства з атомної енергії на 2023–2025 рр. Так само Україна підтримала кандидатуру Іраку на членство в Раді ООН з прав людини на 2026–2028 рр., а також погодилася в односторонньому порядку підтримати кандидатуру від Іраку на членство в Об'єднаній інспекційній групі ООН на 2028–2032 рр.

Протягом 2025 р. відбулася низка офіційних зустрічей високого рівня, зокрема між Президентом Республіки Ірак Доктором Абдуллатіфом Джамалем Рашідом з Президентом України Володимиром Зеленським на полях Всесвітнього економічного форуму в Давосі 22 січня 2025 р. (варто зазначити, що 19 травня 2023 р. Прем'єр-міністр Республіки Ірак Мухаммад Шіа Ас-Судані провів зустріч із Президентом України В. Зеленським у межах 32-го саміту ЛАД, що відбувся в Королівстві Саудівська Аравія). Також Віцепрем'єр-міністр, Міністр закордонних справ

2025–2029, as well as Ukraine's membership in the United Nations Economic and Social Council for the period 2026–2028. Prior to that, Iraq supported Ukraine's candidacy for membership in the Board of Governors of the International Atomic Energy Agency for the period 2023–2025. In return, Ukraine supported the candidacy of the Republic of Iraq for membership in the United Nations Human Rights Council for the period 2026–2028 and also agreed to unilaterally support Iraq's candidacy for membership in the United Nations Joint Inspection Unit for the period 2028–2032.

Throughout 2025, a number of high-level official contacts took place, including meetings between the President of the Republic of Iraq, Dr Abdul Latif Jamal Rashid, and the President of Ukraine, Volodymyr Zelenskyy, on the sidelines of the World Economic Forum in Davos on 22 January 2025 (it is worth noting that the Prime Minister of the Republic of Iraq, Mohammed Shia' Al Sudani, also met with President Zelenskyy on the sidelines of the 32nd Arab

Республіки Ірак Фуад Хусейн зустрівся з Міністром закордонних справ України Андрієм Сибігою на полях Мюнхенської конференції з безпеки 14 лютого 2025 р.

З нагоди 33-ї річниці встановлення дипломатичних відносин між Республікою Ірак та Україною Посольство Іраку в Україні щиро вітає дружні іракський та український народи, бажає подальшого зміцнення зв'язків дружби та співпраці між двома країнами, а також настання миру й безпеки в Україні та світі.

League Summit in the Kingdom of Saudi Arabia on 19 May 2023). Furthermore, the Deputy Prime Minister and Minister for Foreign Affairs of the Republic of Iraq, Fuad Hussein, met with the Minister for Foreign Affairs of Ukraine, Andrii Sybiha, on the sidelines of the Munich Security Conference on 14 February 2025.

On the occasion of the 33rd anniversary of the establishment of diplomatic relations with Ukraine, the Embassy of the Republic of Iraq in Ukraine is pleased to extend its congratulations to the friendly Iraqi and Ukrainian peoples with the wishes for the continued strengthening of bonds of friendship and co-operation between the two countries, as well as for the restoration of peace and security in Ukraine and throughout the world.

УКРАЇНА ТА ЄВРОПЕЙСЬКА ОРГАНІЗАЦІЯ ПУБЛІЧНОГО ПРАВА: ПАРТНЕРСТВО, ЩО ФОРМУЄ МАЙБУТНЄ ЄВРОПИ

UKRAINE AND THE EUROPEAN PUBLIC LAW ORGANIZATION: A PARTNERSHIP SHAPING EUROPE'S FUTURE

Юрій Волошин, голова Офісу Європейської організації публічного права в Україні

Yurii Voloshyn, Head of the Office of the European Public Law Organization in Ukraine

Ємоменти в історії держав, коли співпраця з міжнародними партнерами перестає бути формальністю й перетворюється на інструмент глибинних змін. Для України таким партнером стала Європейська організація публічного права (ЄОП). Це не просто інституція чи класична міжнародна структура, створена з метою допомагати державам у розбудові їхніх політико-правових систем. Вона є уособленням ідеї, яка народилася в Європі та стала важливою частиною сучасної правової цивілізації: ідеї про те, що право може бути мовою миру, інструментом розвитку та мостом між країнами, різними за своїми політичними системами, культурою чи історичними травмами.

There are moments in the history of states when cooperation with international partners ceases to be a formality and transforms into an instrument of profound change. For Ukraine, the European Public Law Organization (EPLO) has become such a partner. It is not merely an institution or a classic international organization created to assist states in developing their political and legal systems. It embodies an idea born in Europe that has become an integral part of modern legal civilization: the idea that law can serve as a language of peace, a tool for development, and a bridge between countries with different political systems, cultures, or historical traumas.

Коли сьогодні ми говоримо про ЄОПП, важливо пам'ятати: це не лише організація, а й результат довгого шляху, що починався з ентузіазму окремих людей, а переріс у спільну боротьбу за верховенство права у глобальному масштабі.

Друга половина 1990-х стала часом, коли Європейський континент переживав глибокі зміни. Балкани ще оговтувалися від воєн, Східна Європа реформувала свої інституції, а країни Європейського Союзу шукали нові механізми співпраці. Саме тоді, 1995 року, в Афінах з'являється Європейський центр публічного права, завданням якого стало збирати людей, котрі вірять, що потужні держави починаються з міцних правових систем. Центр став лабораторією, де дослідники та практики ділилися досвідом і формували наукові концепції, що згодом вплинули на юридичну думку всього континенту. Уже тоді зародилась ідея масштабнішої структури — тієї, що не просто могла б вивчати й аналізувати, а й виходила б за межі академічних дискусій. Отож Європа вимагала нового формату співпраці. Так 2004

When discussing the EPLO today, it is crucial to remember that it is not just an organization, but the result of a long journey that began with the enthusiasm of individuals and grew into a collective struggle for the rule of law on a global scale.

The latter half of the 1990s was a period of profound transformations on the European continent. The Balkans were recovering from wars, Eastern Europe was reforming its institutions, and European Union countries were seeking new mechanisms for cooperation. It was then, in 1995, in Athens, that the European Public Law Center was established, tasked with bringing together those who believed that powerful states begin with strong legal systems. The centre became a laboratory where researchers and practitioners shared experiences and formed scientific concepts that subsequently influenced legal thought throughout the continent. Even at that early stage, the idea of a larger-scale institution was emerging — one that could go beyond academic discussion to practical implementation. Europe demanded a new format of

року відбувся логічний перехід від центру до міжнародної організації. Греція, Італія та Кіпр першими надали організації міжнародну правосуб'єктність, і ЄОПП отримала можливість стати учасником глобальної політичної та правової сцени. З того моменту до неї почали прилучатись інші держави, університети, дослідні центри — десятки інституцій, які шукають чесні, ефективні, демократичні інструменти розвитку.

За роки існування ЄОПП трансформувалася зі спеціалізованої академічної ініціативи у впливового глобального актора у сфері публічного права, верховенства права й інституційного розвитку. Доказом стало міжнародне визнання. Організація одержала статус спостерігача при Міжнародній організації праці та Всесвітній організації інтелектуальної власності 2015 р., Міжнародній організації з міграції 2016 р., Генеральній Асамблеї ООН 2018 р., а також доступ до роботи в межах Європейської економічної комісії ООН. Участь ЄОПП у міжнародних авторитетних структурах — це результат не бюрократичних

cooperation. In 2004, this led to a logical transition from a centre to an international organization. Greece, Italy, and Cyprus were the first to grant the organization international legal personality, enabling the EPLO to become an actor on the global political and legal arena. From that moment on, other states, universities, and research centres began to join — dozens of institutions seeking fair, effective, and democratic tools for development.

Over the years, the EPLO has transformed from a specialized academic initiative into an influential global actor in the spheres of public law, the rule of law, and institutional development. Evidence of this lies in its international recognition. The organization was granted observer status at the International Labour Organization and the World Intellectual Property Organization in 2015, at the International Organization for Migration in 2016, and at the UN General Assembly in 2018; it also gained access to work within the framework of the UN Economic Commission for Europe. The EPLO's participation in influential international

Спиридон Флогаїтіс, директор Європейської організації публічного права; **Юрій Волошин**, голова Офісу Європейської організації публічного права в Україні

Spyridon Flogaitis, Director of the European Public Law Organization; **Yurii Voloshyn**, Head of the Office of the European Public Law Organization in Ukraine

процедур, а реального визнання того, що бачення ЄОПП цікаве світу.

Центральним творцем успіху ЄОПП став професор Спиридон Флогаїтіс, всесвітньвідомий авторитетний дипломат і впливовий політик, великий друг України. Він пройшов великий шлях державника — від адвоката до судді, від міністра до міжнародного експерта. Але найголовніше — він пройшов шлях людини, яка звикла мислити категоріями державної мудрості. Пан Флогаїтіс завжди залишався вірним принципам, попри політичні зміни в Греції та Європі загалом. Його міжнародна діяльність і служіння у структурах ООН додали організації не лише авторитету, а й стратегічного бачення: ЄОПП повинна працювати там, де є потреба в реформі, де є простір для розвитку права, де суспільство прагне стійких демократичних інституцій.

Протягом усього періоду існування ЄОПП здобуває цінний досвід, який можуть використовувати уряди, судові системи, інституції освіти та науки. Організація має експертів,

institutions is not the result of bureaucratic procedures, but a genuine recognition that its vision holds value for the world.

The central figure behind the EPLO's success is Professor Spyridon Flogaitis, a world-renowned diplomat, a prominent global politician, and a great friend of Ukraine. He has traversed a path as a statesperson from lawyer to judge, from minister to international expert. Most importantly, he has walked the path of a person accustomed to thinking in terms of state wisdom. Mr Flogaitis has remained faithful to principles, despite political changes in Greece and Europe. His international activities and service within UN institutions have enhanced the organization's authority and provided it with strategic vision: the EPLO must operate where there is a need for reform, where there is room for legal development, and where society strives for resilient democratic institutions.

Throughout its existence, the EPLO has acquired valuable experience that governments, judicial systems, and educational and scientific institutions can utilize. The organization brings

які не лише ведуть просвітницьку діяльність, а й розробляють законодавства, оцінюють реформи, допомагають будувати інституції з нуля. Бачення ЄОПП здатне об'єднати країни, навіть якщо між ними пролягли політичні чи історичні лінії розмежування. Серед досягнень організації, що підтверджують її досвід і статус, є створення Глобальної комісії з верховенства права — унікальної ініціативи, започаткованої у штаб-квартирі ООН 2019 року для надання технічної допомоги всім державам. Важливим здобутком є й заснування однієї з найбільших бібліотек у сфері публічного права, яка об'єднує десятки тисяч томів, доступних різними мовами, та підтримує цифровий архів юридичних публікацій. Науковим серцем організації є Європейська група публічного права, серед впливових постатей якої — професор Сабіно Кассезе, колишній суддя Конституційного суду Італії, один з авторитетних дослідників публічного права. Серед інших видатних діячів, пов'язаних із діяльністю ЄОПП, вирізняється Джуліано Амато, колишній Прем'єр-міністр Італії та Голова Конституційного суду, який очолює Глобальну комісію з верховенства права. У складі Європейської групи публічного права працюють представники держав-членів, зокрема й України.

together experts who engage in educational activities, draft legislation, evaluate reforms, and help build institutions from the ground up. The EPLO's approach is capable of uniting countries, even if political or historical dividing lines lie between them. Among the organization's achievements confirming its expertise and status is the creation of the Global Rule of Law Commission — a unique initiative established at the UN Headquarters in 2019 to provide technical assistance to all states. Another significant achievement is the creation of one of the largest libraries in the field of public law, comprising tens of thousands of volumes available in various languages and maintaining a digital archive of legal publications. The European Group of Public Law is the academic heart of the organization and brings together influential figures such as Professor Sabino Cassese, a former judge of the Constitutional Court of Italy and one of the most eminent scholars in public law. Among other prominent figures associated with EPLO's activities are Giuliano Amato, former Prime Minister of Italy and President of the Constitutional Court, who heads the Global Rule of Law Commission created in cooperation with the UN. The European Group of Public Law is composed of representatives of member states, including Ukraine.

*За роки існування ЄОПП трансформувалася
зі спеціалізованої академічної ініціативи
у впливового глобального актора у сфері
публічного права, верховенства права й
інституційного розвитку.*

*Over the years, the EPLO has transformed
from a specialized academic initiative
into an influential global actor in the
spheres of public law, the rule of law, and
institutional development.*

Глобальна комісія з верховенства права
Global Rule of Law Commission

ЄОПП реалізує проекти технічної співпраці у глобальному масштабі, працюючи з країнами регіонів світу. Особливу увагу надають державам Європейського Союзу, Східної Європи та Кавказу, Південного Середземномор'я, Балканського регіону та Туреччині, а також країнам Підсахарської Африки.

Україна стала частиною цієї історії не випадково. 2022 року, коли країна постала перед російським повномасштабним вторгненням, питання розвитку правової системи не зникло, а, навпаки, стало ще актуальнішим. У час війни, коли суспільство мобілізоване, а держава працює в екстремальних умовах, саме право залишається тим мінімальним рівнем стабільності, який допомагає не втратити орієнтирів. Складно знайти інший момент, коли українські реформи були б так потрібні, а запит на міжнародну підтримку — таким високим. У перший рік повномасштабного вторгнення пан Флогайтіс з авторитетною командою дипломатів особисто відвідав Київ. Його зустріч 31 серпня 2022 року з Андрієм Сибігою стала сигналом, що Україна — це не просто країна, яка бореться. Це країна, яка будує. Країна, якій потрібні найкращі практики, сучасне

The EPLO implements technical cooperation projects on a global scale, working with countries across various world regions. Particular attention is paid to the states of the European Union, Eastern Europe, the Caucasus, the Southern Mediterranean, the Balkan region and Türkiye, as well as the countries of Sub-Saharan Africa.

Ukraine did not become part of this process by accident. In 2022, when the country faced the full-scale russian invasion, the issue of developing the legal system did not disappear; on the contrary, it became even more urgent. In times of war, when society is mobilized and the state operates in extreme conditions, it is the law that provides the minimal level of stability and prevents us from losing our bearings. It is difficult to find another moment when Ukrainian reforms were so essential, and the demand for international support so high. In the first year of the full-scale invasion, Mr Flogaitis personally visited Kyiv along with a team of reputable diplomats. His meeting with Andrii Sybiha on 31 August 2022 signalled that Ukraine is not just a country that is fighting. It is a country that is building. A country that needs the best practices,

**Андрій Сибіга, Міністр закордонних справ;
Спиридон Флогаїтіс**

**Andrii Sybiha, Minister for Foreign Affairs;
Spyridon Flogaitis**

**Руслан Стефанчук, Голова Верховної Ради;
Спиридон Флогаїтіс**

**Ruslan Stefanchuk, Chairman of the Verkhovna
Rada; Spyridon Flogaitis**

правове мислення, доступ до глобальних інституцій, що формують стандарти. Після цієї зустрічі почався швидкий і змістовний діалог про членство України в ЄОПП, який став запорукою приєднання держави до статуту, що його Верховна Рада ратифікувала восени того ж року. Цей крок засвідчив: навіть у розпал війни Україна продовжує рух у напрямі європейської правової інтеграції. Ба більше, ставить дедалі амбітніші цілі. Наступним кроком і не менш важливою подією стало рішення створити дипломатичний офіс ЄОПП в Україні. Не просто представництво, не просто формальну структуру, а місце, де народжуватимуться реальні ініціативи — від реформування правничої освіти до запуску міжнародних проєктів у галузі держуправління, від підтримки демократичних інституцій до розвитку інфраструктури для навчання нової генерації юристів і публічних менеджерів. Підписання Угоди про створення офісу 5 березня 2025 року та її ратифікація

modern legal thinking, and access to the global institutions that set standards. Following this meeting, rapid and substantive dialogue began regarding Ukraine's membership of the EPLO, culminating in Ukraine's accession to the charter that autumn, which was ratified by the Verkhovna Rada. This step demonstrated that, even in the heat of war, Ukraine continues to move toward European legal integration. Moreover, the country is setting increasingly ambitious goals. The next step and an equally important event was the decision to establish an EPLO diplomatic office in Ukraine. This is not merely a representative office or a formal entity, but a place where real initiatives will be born: from reforming legal education to launching international projects in public administration, from supporting democratic institutions to developing infrastructure for training a new generation of lawyers and public managers. The signing of the Agreement on the Establishment of the Office on 5 March

в липні того ж року заклали фундамент для тривалої та системної співпраці. Відкриття офісу забезпечить запровадження постійної присутності та діяльності ЄОПП в Україні, що сприятиме подальшій реалізації правової реформи в Україні, зокрема й підготовці висококваліфікованих фахівців у сфері права.

Цей крок є не лише символічним, а й стратегічним. Він відкриває можливості для зміцнення українських демократичних інституцій, розвитку правничої освіти, адаптації національного законодавства до європейських стандартів і підтримки процесів відновлення та державотворення в умовах війни й реформ. ЄОПП позиціює Україну як важливого партнера в регіоні, що робить суттєвий внесок у формування майбутнього європейської правової архітектури.

Для мене було справжньою честю очолити офіс у Києві. Розуміючи як українські реалії, так і вимоги міжнародного експертного середовища, я сприймаю цю роль не лише як професійну відповідальність, а й як можливість посилити взаємодію між Україною

2025, followed by its ratification in July of the same year, laid the foundation for long-term and systematic cooperation. The opening of the office will ensure the permanent presence and activity of the EPLO in Ukraine, which will facilitate the further implementation of legal reform in Ukraine, including the training of highly qualified legal professionals.

The step has both a symbolic and a strategic significance. It opens opportunities for strengthening Ukrainian democratic institutions, developing legal education, adapting national legislation to European standards, and supporting the processes of recovery and state-building amidst war and reform. The EPLO positions Ukraine as an important partner in the region, making a substantial contribution to shaping the future of European legal architecture.

It was a genuine honour for me to head the office in Kyiv. Understanding both Ukrainian realities and the requirements of the international expert network, I perceive this role as both a professional responsibility and an

Члени Ради директорів ЄОПП під час загальних зборів (вересень 2017 р.). Зліва направо: **Серджо Маттарелла**, Президент Італії; **Прокопіс Павлопулос**, Президент Греції (2015–2020 рр.); **Марселу Ребелу де Соза**, Президент Португалії

Members of the EPLO Board of Directors during the general meeting (September 2017). Left to right: **Sergio Mattarella**, President of Italy; **Prokopis Pavlopoulos**, President of Greece (2015–20); **Marcelo Rebelo de Sousa**, President of Portugal

та міжнародною спільнотою. Мій науковий і дипломатичний досвід допомагає поєднувати українську правову традицію з європейськими підходами, а багаторічна робота в інституційному середовищі — будувати довіру між українськими і міжнародними структурами.

Простір, який допомагає Україні рухатися вперед, здійснюючи свій внесок у спільну європейську правову архітектуру. Методи, які використовує ЄОПП, — аналітика, оцінювання, експертиза, навчання — насправді є інструментами, здатними прискорити трансформацію України в умовах нестабільності та високих очікувань суспільства.

Тому не дивно, що сьогодні ця співпраця набуває особливого значення. ЄОПП в Україні — це не про бюрократію. Це про цінності. Про довіру. Про верховенство права. Про спільне переконання, що демократію потрібно будувати, розвивати, реформувати, захищати. І робити це разом із тими, хто має досвід, інституційну пам'ять і бачення.

Від Афин до Києва історія цієї співпраці пройшла довгий шлях. І сьогодні, коли пан Флогаїтіс, як почесний професор Маріупольського державного університету, говорить про мрію відбудувати офіс ЄОПП у відродженому українському Маріуполі, у МДУ (який був відкритий ще 2006 року й успішно функціонував до повномасштабного вторгнення росії в Україну), ці слова звучать як символ майбутнього, у яке ми всі віримо. Майбутнього, де відбудова України стане частиною відбудови Європи. Де право стане гарантією миру, а принципи міжнародного права — основою міждержавних відносин. Тоді наше партнерство не матиме кордонів — ані географічних, ані ціннісних. Та повернемося до реалій: принаймні маємо усвідомлення, що світові правові системи змінюються швидше, ніж ми встигаємо це охопити, і сьогодні саме такі інституції, як ЄОПП, — інституції, що щиро обстоюють верховенство права, принципи та норми міжнародного права, суверенітет і територіальну

opportunity to strengthen cooperation between Ukraine and the international community. My academic and diplomatic background enables me to bridge Ukraine's legal tradition with European approaches, while many years of work within institutional environments allow me to build trust between Ukrainian and international entities.

It is a space that helps Ukraine move forward, contributing to the common European legal architecture. The methods employed by the EPLO, namely analytics, evaluation, expertise, training, are, in fact, instruments capable of accelerating the transformation of Ukraine amid instability and high societal expectations.

Therefore, it is not surprising that this cooperation has taken on special significance today. The EPLO in Ukraine is not about bureaucracy. It is about values. About trust. About the rule of law. About the shared conviction that democracy must be built, developed, reformed, and defended. And this must be done alongside those with experience, institutional memory, and vision.

From Athens to Kyiv, this endeavour has journeyed far. And today, when Mr Flogaitis, honorary professor of Mariupol State University, speaks of his dream to rebuild the EPLO office in a revived Ukrainian Mariupol at MSU (which was opened back in 2006 and functioned successfully until Russia's full-scale invasion of Ukraine), these words sound like a symbol of the future we all believe in. A future where the reconstruction of Ukraine becomes part of the reconstruction of Europe. A future where law becomes a guarantee of peace, and the principles of international law form the foundation of interstate relations. In such a world, our partnership will have no borders — neither geographical, nor axiological. However, let us return to reality. At the very least, we realize that world legal systems are changing faster than we can comprehend. Today, institutions like the European Public Law Organization, which sincerely defend the rule of law, the principles and norms of

цілісність держав, — набувають особливої ролі в міжнародній політиці. І в цій стрімкій зміні правових ландшафтів з'являється відчуття, що великі мрії перестають бути лише словами, — вони стають реальними кроками до Європи, яку ми творимо разом.

international law, and the sovereignty and territorial integrity of states, are gaining a special role in international politics. In this rapidly changing legal landscape, there is a feeling that great dreams are ceasing to be mere words; they are becoming tangible steps towards the Europe we are creating together.

ПЛЮС ПРИНЦИПОВІСТЬ: ШКІЦИ ДО ПОРТРЕТА ВИДАТНОГО ДИПЛОМАТА

PLUS, PRINCIPLE: THE DRAFTS FOR THE PORTRAIT OF AN OUTSTANDING DIPLOMAT

Сергій Борщевський, Надзвичайний і Повноважний Посланник, експерт Центру дослідження росії

Serhii Borshchevskiy, Envoy Extraordinary and Plenipotentiary, an expert at the Centre for russian Studies

Починаючи з Міжнародної конференції з питань «нацистського золота» (Лондон, грудень 1997 р.), мені випало представляти Міністерство закордонних справ (МЗС) України в усіх подальших раундах переговорного процесу з цієї тематики. Поряд з Українським національним фондом «Взаєморозуміння і примирення» та громадськими організаціями колишніх в'язнів нацизму, участь у ньому брала Українська іноземна юридична колегія (Укрінюрколегія) під началом свого президента Данила Курдельчука. Власне, правову позицію української делегації до кожного раунду готували МЗС та Укрінюрколегія. І Данило Маркович іноді заходив до МЗС, щоб обговорити щось важливе й виробити спільну думку. Йшов він до свого земляка (обидва

Starting from the international conference on 'Nazi gold' (London, December 1997), I had the opportunity to represent the Ministry of Foreign Affairs (MFA) of Ukraine during all subsequent rounds of negotiations on this subject. In addition to the Mutual Understanding and Reconciliation Ukrainian National Fund and the NGOs of former prisoners of Nazism, the process involved the Ukrainian Bar Association for Foreign Affairs (Ukrinurkoleguia) and its president, Danylo Kurdelchuk. The MFA and Ukrinurkoleguia were responsible for elaborating the Ukrainian delegation's legal position during the preparations for each round. Mr Kurdelchuk would occasionally visit the MFA to discuss something important and reach a shared opinion. Specifically, he was visiting his neighbour

родом із Маневицького району Волинської області) (нині — Камінь-Каширський і Луцький райони Волинської області. — Ред.) і друга, першого заступника Міністра закордонних справ Антона Бутейка.

У таких випадках помічниця Антона Денисовича кликала мене, я інформував про поточний стан справ, оскільки куратором мого управління був інший заступник міністра, щось на прохання їх обох уточнював, а більшу частину часу насолоджувався розмовою двох видатних юристів-міжнародників, у якій мав привілей брати участь. Напевне, Антон Денисович запам'ятав ті зустрічі втрьох у його кабінеті, бо незадовго до парламентських виборів 1998 року запросив до своєї команди. Команда, чи то група підтримки, була невеличка і, як зараз заведено говорити, волонтерська. Збиралися ми пізно ввечері в тому самому кабінеті першого заступника міністра ввечері, в позаробочий час, хоча тоді робочий день в МЗС зазвичай тривав допізна, і складно сказати, який час можна було вважати позаробочим.

(both hailed from the Manevychi District [now, Kamin-Kashyrskiy and Lutsk Districts] of the Volyn Region) and friend, First Deputy Minister for Foreign Affairs Anton Buteiko.

In such cases, Mr Buteiko's assistant would call me in, I would brief him on the current state of affairs, since a different deputy minister was in charge of my department, clarify something if asked, and then mostly enjoy the conversation between the two outstanding international lawyers, in which I had the privilege of participating. Mr Buteiko must have remembered those meetings of the three of us in his office, because shortly before the 1998 parliamentary elections, he invited me to join his team. The team, or perhaps I should say the support group, was small and — as we like to say these days — volunteer. We met in late evenings at the same office of the first deputy minister, albeit off the clock, even though back then, the working hours at the MFA usually stretched so late that it's hard to say what time we would have actually considered off the clock.

Антон Бутейко вже мав досвід парламентської роботи — в 1994–1997 роках був народним депутатом України та керівником групи «Центр» у Верховній Раді.

Anton Buteiko was already experienced in parliamentary work, having served as a member of the Ukrainian parliament and head of the Tsentr group in the Verkhovna Rada from 1994 to 1997.

Поза сумнівом, Антон Бутейко запросто міг би пройти до парламенту знову, якби виставив свою кандидатуру в одному з округів на Волині. Але, як людина принципова, він відмовився йти легким шляхом і балотувався, мабуть, на найскладнішому одномандатному виборчому окрузі № 223 (Печерський і Шевченківський райони міста Києва), де мешкало чи не найбільше в країні на квадратний кілометр постарілої радянської номенклатури. «У цьому районі я живу й працюю», — пояснював Антон Денисович свою позицію. Вибори він програв (як довірена особа, я ніч після виборів провів в офісі, куди звозили протоколи й де відбувався підрахунок голосів). Перше місце дісталось колишньому Київському міському голові Леоніду Косаківському, друге — представнику компартії. Що ж, уміння обирати не тих і досі дається взнаки.

І ще одна промовиста деталь. Якось на передвиборчих зборах команди виникла ідея дослідити якісний склад парламентів європейських країн. Антон Бутейко дав доручення нашим посольствам, і з'ясувалася красномовна картина. Точних цифр по країнах зараз уже не вкажу, але добре пам'ятаю загальні: від 82% (максимум) до 56% (мінімум) депутатів європейських парламентів на той час становили професійні юристи й економісти. У нас

Anton Buteiko could easily have been elected to parliament again had he run in one of the constituencies in the Volyn region. Yet, as a man of principle, he refused to take the safe route and ran in what was perhaps the most challenging single-member constituency, 223 (Pecherskyi and Shevchenkovskiyi districts of Kyiv), which was home to perhaps the largest number of aged Soviet nomenklatura per square kilometre in the country. 'This is the district I live and work in' is how Mr Buteiko explained his reasoning. He lost the election (as a representative, I spent the night after the election in the office that was used to collect the protocols and count the votes). The victor was the former mayor of Kyiv, Leonid Kosakovskiyi, and the runner-up was a member of the Communist Party. Oh well, the knack for electing the wrong ones has not been lost on us since.

Here's another tell-tale detail: One day, during a pre-election team meeting, we conceived the idea of studying the background and skill composition of European parliaments. Mr Buteiko directed our embassies to do so, and a striking image emerged. I can no longer cite the exact figures for each country, but I well remember the overall data: between 82% (maximum) and 56% (minimum) of the members of European parliaments at that time were professional lawyers and

серед кандидатів у депутати таких тоді було 7%. Звісно, пройшло ще менше. Антон Денисович щодо цього казав: «Я правник, і якщо якийсь документ обговорюватиму з іншими депутатами-юристами, нехай навіть серед них буде комуніст, зрештою ми дійдемо згоди. Але якщо мої колеги в комітеті спортсмен і актриса...».

Згодом ми побачилися вже у Сполучених Штатах Америки. Посол Антон Бутейко зустрів українську делегацію, що прибула на черговий раунд консультацій. Запросив мене до свого автомобіля й дорогою запропонував заступити через якийсь час радницю Посольства України у Сполучених Штатах Америки з питань преси Наталію Зарудну, строк закордонного відрядження якої добігав кінця. Я подякував і пояснив, що моя англійська не на тому рівні, щоб постійно спілкуватися з представниками засобів масової інформації, готувати для них матеріали, от якби іспанська... Антон Денисович подякував за відверту відповідь.

economists. In Ukraine, the share of such professionals among our parliamentary candidates at that time stood at 7%. Naturally, even fewer made it to the parliament. In this regard, Mr Buteiko used to say, 'I am a lawyer, and if I'm discussing a document with other lawyers — even if one of them happens to be a communist — we will, ultimately, come to an agreement. But if my peers in the committee are athletes and actresses...'

The next time we met was in the US Ambassador Buteiko was meeting a Ukrainian delegation that had arrived for the latest round of consultations. He invited me to his car, and during the drive, he offered me the opportunity to take over for Nataliia Zarudna, who was serving as press counsellor at the Embassy of Ukraine in the US and whose foreign assignment was nearing its end. I thanked him, but then pointed out that my English was not up to the level required to communicate with the media and produce information for them on a regular basis; now, if only the job required my Spanish... Mr Buteiko appreciated my candid response.

Ще одна коротка розмова відбулася в Києві, наступного дня після другого туру президентських виборів 1999 року. Українцям тоді, як це не раз траплялося в історії, випало обирати між поганим і гіршим. Перед днем тиші мій давній товариш Валерій Лапікура завершив свій ефір на телебаченні моїм віршем:

Проголосуй за комуніста
В ім'я нав'язливих ідей,
Щоб знову вулицями міста
Везли на допити людей...

А в понеділок уранці я вже лаштувався їхати на роботу, коли задзвонив телефон. «За кого вчора голосував, за Кучму чи Симоненка?» — поцікавився знайомий київський актор Ярослав Чорненко. «За Кучму», — здивовано відповів я. «А чому?» — не вгавав Ярослав. «Бо краще бути пограбованим, ніж розстріляним», — лаконічно сформулював свою позицію я. Ярослав швидко розпрощався, а невдовзі зателефонував знову. Виявилось, він щойно розмовляв зі мною у прямому ефірі програми, яку вів

We had another brief exchange in Kyiv, the day after the second round of the 1999 presidential election. At the time, as had happened many times in history, Ukrainians were presented with a choice between the bad and the worse. Before the election blackout, my old friend Valerii Lapikura ended his live TV broadcast by quoting a poem of mine:

Cast your vote for the communists
In the name of an obstinate cause
So that once again, city streets
Fall prey to a police state's claws...

Next, on Monday morning, I was getting ready to go to work when the phone rang. 'Who did you vote for yesterday: Kuchma or Symonenko?' asked my acquaintance, a Kyiv-based actor named Yaroslav Chornenkyi. 'Kuchma', I replied, surprised. 'Why, though?' Yaroslav continued. 'Because I'll take a robber over a firing squad,' I said, succinctly framing my point. Yaroslav promptly said bye, then called again not long after. It turned out that the conversation we had just had was

на «Українському радіо». За кілька годин в іншому кінці коридору на п'ятому поверсі будівлі МЗС я побачив пана Бутейка. Він ще був Послом України у Сполучених Штатах Америки, але того дня опинився в Києві. Помітивши мене, змінив курс і після привітань мовив: «Я слухав радіо. Ви все сказали правильно».

broadcast live on a show he was hosting on Ukrainian Radio. A few hours later, I ran into Anton Buteiko at the other end of the fifth-floor hallway in the Ministry of Foreign Affairs building. Although he was still the Ambassador of Ukraine to the United States, he happened to be in Kyiv that day. When he noticed me, he changed direction and, after greeting me, said, 'I was listening to the radio. You were spot on.'

Свого часу в МЗС ми спиралися на формулу трьох П, що визначала три критерії дипломата: патріотизм, професіоналізм, порядність. Стосовно Антона Денисовича я додав би ще одне П — принциповість.

Back in the MFA, we followed the so-called 3P formula, which defined a diplomat's three attributes: patriotism, professionalism, and propriety. With regard to Mr Buteiko, I would add one more P — principle.

На початку серпня 2005 року, повернувшись із Мінська й маючи відпустку до наступного тижня (замість щонайменше місяця), передусім я склав текст відкритого листа українських письменників Президентові Віктору Ющенку із застереженням стосовно підписання на наступному саміті глав країн-учасників Співдружності незалежних держав (СНД) угоди про гуманітарну співпрацю. В листі, зокрема, йшлося про таке: «Ми не розуміємо, хто з-за кордону мав би координувати духовність нашого народу. Ми рішуче відкидаємо намагання втягнути в пострадянські ігри нашу молодь, бо це було б проекцією колоніального минулого в майбутнє». Відраджений ще за першого Уряду Віктора Ющенка та подовжений на посаді згідно з листом Міністра закордонних справ Анатолія Зленка,

At the beginning of August 2005, when I had just returned from Minsk and was on leave until the following week (instead of at least a month), the first thing I did was draft the text of an open letter from Ukrainian writers to President Viktor Yushchenko, cautioning him against signing the agreement on humanitarian cooperation at the impending summit of the heads of state of the Commonwealth of Independent States (CIS). The letter read, in part, as follows: 'We fail to see who from abroad could be fit to coordinate our people's spirituality. We resolutely reject the attempts to drag our youth into the post-Soviet games, for that would be our colonial past's projection on our future.' Having been appointed by the first government of Viktor Yushchenko and subsequently extended in office by a letter

я пропрацював кілька років у виконкомі СНД, ведучи гуманітарні питання, оскільки вів їх у Міністерстві закордонних справ і саме вони за розподілом квот між державами дістались Україні. Тож добре знав, що пишу. Доти росія мала у СНД дві фішки: військову співпрацю й організацію місій «спостерігачів» на виборах у колись підконтрольних москві нових незалежних державах. Місії створювали на противагу спостерігачам Організації з безпеки та співробітництва в Європі та їхнім висновкам. Наприкінці 2004 року з'явилася нова фішка — гуманітарне співробітництво, а по суті його русифікація у сферах культури, освіти, науки тощо. Поки міг, я гальмував цей процес, відправляв московські документи на доопрацювання, але це не могло тривати вічно. Тому попросив керівництво відкликати мене до Києва.

Зібрав підписи письменників, яких вдалося швидко знайти в серпневому Києві (серед них Дмитра Павличка та Івана Драча) й домовився з давнім приятелем, письменником

from Foreign Minister Anatolii Zlenko, I had spent several years in the CIS Executive Committee, where I handled humanitarian issues, as they were my responsibility in the Foreign Ministry, and Ukraine was the country that was assigned those issues in the distribution of quotas between the member states. I knew exactly what I was writing. Up to then, russia boasted two ploys in the CIS: military cooperation and the organization of election observer missions in the once moscow-controlled newly independent states. The missions were created to counterbalance the observers of the Organization for Security and Cooperation in Europe and their findings. The end of 2004 introduced a new ploy: humanitarian cooperation, which effectively amounted to the russification of culture, education, science, and so on. I had hampered this process for as long as I could, sending documents back to moscow for revision, but this could not go on forever. Thus, I asked the higher-ups to recall me to Kyiv.

Юрієм Пригорницьким, що той надрукує звернення в газеті «Народне слово» Української народної партії (УНП), головним редактором якої був. А вже в партійному офісі зустрів Богдана Соколовського, голову секретаріату УНП, а раніше дипломата, праву руку Антона Бутейка в Посольстві у Вашингтоні, його радника-посланника.

Невдовзі побачив там і самого Антона Денисовича, який після повернення зі США вступив до УНП і входив до її проводу. Тепер наше спілкування відновилося в цьому офісі на тодішній вулиці Пушкінській. Недавно працював Антон Бутейко Послом у США, бо завжди мав і обстоював власну думку. Недавно пробув згодом і Послом у Румунії. 8 жовтня 2003 року він звернувся до керівників дипломатичних і консульських установ України за кордоном з листом, у якому повідомляв: «Сьогодні я залишаю посаду посла України в Румунії у зв'язку із виходом у відставку...». Це непросте рішення Антона Денисовича було зумовлене тим, що тодішній Президент України Леонід Кучма підписав угоду між Україною, росією, Білоруссю та Казахстаном про формування спільного економічного простору.

Свого часу в МЗС ми спиралися на формулу трьох П, що визначала три критерії дипломата: патріотизм, професіоналізм, порядність. Стосовно Антона Денисовича я додав би ще одне П — принциповість. І, гадаю, було б добре в пам'ять про видатного українського дипломата Антона Бутейка зробити день його рішучого вчинку — 8 жовтня — днем посвяти у професію слухачів Дипломатичної академії України імені Геннадія Удовенка, а можливо, й студентів факультетів і відділень міжнародних відносин університетів країни.

I collected the signatures of several Kyiv-based writers I could quickly locate during August (including Dmytro Pavlychko and Ivan Drach) and arranged with my old friend, writer Yurii Pryhornytskyi, to publish the appeal in the *Narodne Slovo* newspaper of the Ukrainian People's Party (UPP), of which he was the editor-in-chief. At the party headquarters, I met Bohdan Sokolovskiy, the head of the UPP secretariat, who had previously served as a diplomat, as well as Mr Buteiko's right-hand man and envoy at the Embassy in Washington, D.C.

While there, I soon encountered Mr Buteiko himself, who, after returning from the US, had joined the UPP and became one of its leaders. That is how our communication resumed in that office on what was then called Pushkinska Street. Anton Buteiko did not last long in the position of the Ambassador to the US, as he consistently held and upheld his personal views. On 8 October 2003, he sent a letter to the heads of Ukraine's diplomatic and consular missions abroad, stating: 'Today, I am leaving the post of Ambassador of Ukraine to Romania in connection with my resignation...' Anton Buteiko's tough decision was driven by the fact that the then-President of Ukraine, Leonid Kuchma, had signed an agreement establishing a common economic space among Ukraine, Russia, Belarus, and Kazakhstan.

Back in the MFA, we followed the so-called 3P formula, which defined a diplomat's three attributes: patriotism, professionalism, and propriety. With regard to Mr Buteiko, I would add one more P — principle. Furthermore, I think it would be fitting to commemorate the outstanding Ukrainian diplomat Anton Buteiko by designating the day of his decisive decision — 8 October — as the day of professional initiation for students of the Hennadii Udovenko Diplomatic Academy of Ukraine, and possibly for students of international relations departments at universities across the country.

МАЛЕНЬКА ВЕЛИКА КРАЇНА: ВИПРОБУВАННЯ ШВЕЙЦАРІЄЮ

A SMALL GREAT NATION: A TRIAL BY SWITZERLAND

Євген Бершеда, Надзвичайний і Повноважний Посол, член-кореспондент Національної академії наук України

Yevhen Bersheda, Ambassador Extraordinary and Plenipotentiary, corresponding member of the National Academy of Sciences

Перший Президент України Леонід Кравчук, беручи участь у відкритті меморіальної дошки на честь створеної 1918 року дипломатичної установи України у Швейцарії, розповів мені — Послу в Берні та колишньому своєму помічникові — про власні «радянські» враження від цієї країни.

«Приїхавши у складі офіційної делегації, я побачив те, що в СРСР називали комунізмом, обіцяючи його людям як “світле майбутнє”, — визнав колишній головний ідеолог Центрального комітету Комуністичної партії України.

Феноменальність успіху невеликої поліетнічної країни полягає в тому, що виникла і процвітає вона на стику двох домінуючих та історично ворожих європейських цивілізацій: романської та германської.

When Leonid Kravchuk, the first president of Ukraine, was participating in the inauguration of the memorial plaque commemorating the 1918 Ukrainian diplomatic mission to Switzerland, he spoke to me — then ambassador in Bern and his former aide — about his first-hand ‘Soviet-era’ impressions from the country.

‘On my arrival as part of the official delegation, I saw the very thing that the USSR called communism, promising it to its people as their “bright future”, admitted the man who had once been the chief ideologist of the Central Committee of the Communist Party of Ukraine.

The reason this modestly sized polyethnic country’s success is phenomenal is that it emerged and has since prospered at the crossroads of two dominant European rival civilizations: Latin and Germanic.

Майже без корисних копалин, розташована у складних для комунікації гірських умовах, але побудована на засадах прямої демократії, Швейцарська Конфедерація (ШК) є однією з найрозвиненіших і найбагатших країн світу.

На її банки припадає 35–40% світового управління власністю та майном приватних і юридичних осіб. Як експортер капіталу країна посідає четверте місце у світі після США, Японії та ФРН, а за експортом електроенергії є третьою в Європі.

Економічно здорова, демократична Швейцарія залишається «островом безпеки», — зразком соціальної справедливості й політичної стабільності в розбурханому океані світових викликів.

Фінансова наддержава, — ШК традиційно асоціюється з годинниковою фабрикою світу, але головним її здобутком, на мою думку, є винайдення балансу у взаємодії людини та природи, а також етносів, індивідуумів і суб'єктів підприємництва.

Коли подорожуєш бездоганними залізницями, автострадами чи маркованими стежками гірської Швейцарії, милуючись альпійськими краєвидами, складається відчуття перебування в суцільному національному парку європейського і світового масштабу, рівня та значення.

Громадянам СРСР прищеплювали «почуття господаря», а у швейцарців це почуття є природним складником національної самосвідомості за безпрецедентної взаємодовіри влади та населення.

Невипадково основні рішення на рівні комуни, кантону чи країни ухвалюють лише на підставі результатів референдумів. «Дивакувати» громадяни настільки довіряють владі, що голосують проти зниження податків, усвідомлюючи, що воно здатне негативно вплинути на обсяг державних послуг, погіршивши їхню особисту безпеку.

Врахування думки населення, навіть у наданні громадянства іноземцям, забезпечують тим, що новоприбулий має прожити в країні

Practically devoid of raw minerals and located in a hard-to-reach mountainous area, yet built on the principles of direct democracy, the Swiss Confederation is one of the world's most developed and wealthiest countries.

Its banks handle 35–40% of the world's property and asset management for individuals and legal entities. The country is the world's fourth-largest capital exporter, after the US, Japan, and Germany, and also Europe's third-largest electricity exporter.

Economically healthy, democratic Switzerland remains an 'island of safety' — a model of social justice and political stability amidst a roused ocean of global challenges.

A financial superpower, Switzerland is traditionally associated with the world's watchmaking industry, yet I believe its main achievement has been striking a balance in humanity's relationship with nature and harmonizing the interactions among ethnic groups, individuals, and businesses.

When travelling by the flawless railways, highways, or marked trails of mountainous Switzerland and taking in the beauty of Alpine landscapes, you feel as though you've found yourself in a seamless national park of European and global scale, scope, and significance.

Citizens of the USSR had to be taught to 'feel as masters in their houses', whereas for the Swiss, this feeling is a natural element of national identity and unprecedented trust between the government and the population.

It shall come as no surprise that key decisions, whether they apply to a municipality, canton, or the whole country, can only be passed upon a referendum. The 'eccentric' citizens trust their authorities so much that they even vote against lowering taxes, as they are aware that doing so may adversely affect the scope of available public services and compromise their personal security.

Public opinion is taken into account even in matters of granting citizenship to foreigners. With that in mind, to qualify for citizenship,

щонайменше 12 років, перш ніж на нього претендувати.

Далі потрібна згода комуни, де побутові звички людини відомі сусідам, після цього — підтримка кантону та, нарешті, Берна.

У підсумку, в країні, де мешкає орієнтовно 30% іммігрантів і їхніх нащадків, навряд чи можна побачити прояви екстремізму та ксенофобії, характерні для багатьох країн Європи.

Швейцарський паспорт треба заслужити, а можна «заслужити» й депортацію...

Прикладом дбайливого ставлення до природи є поводження з радіоактивними відходами атомних електростанцій, що виробляють майже половину електроенергії, яку споживає Швейцарія. Ці відходи захоронюють у штольнях на території країни.

Супроводжуючи делегацію українських парламентарів, я відвідував облаштовану високо в горах лабораторію, яка вивчала поводження з такими відходами.

Після тривалої поїздки на автобусі широким скелястим тунелем ми потрапили до робочих приміщень, де запитали, чому Швейцарія не передає відходи АЕС до країн, які спеціалізуються на їхньому збереженні, наприклад Франції.

Відповідь мене вразила: БERN віддає перевагу технічно досконалим власним сховищам, не бажаючи наражати на небезпеку населення Швейцарії й інших країн.

Візитівкою безпечності швейцарської ядерної енергетики став для мене характерний силует споруди АЕС на високій скелі біля Женевського озера.

Розв'язуючи актуальну для сучасної цивілізації проблему перероблення побутового сміття та дбаючи про перспективу, Швейцарія побудувала сміттепереробні підприємства із запасом потужності, для якого бракувало вітчизняної сировини, тому країна імпортувала її з сусідньої Німеччини.

Безумовно, не все «безхмарно» в альпійській ШК, але там винайшли адаптовану до особливостей країни «технологію»

every new arrival must first live in the country for at least 12 years.

The next step is obtaining the consent of a municipality whose residents are familiar with the applicant's habits and lifestyle. This is followed by approval from the canton, and finally, approval from Bern.

As a result, with an estimated 30% of the population being immigrants and their descendants, the country is hardly ever prone to manifestations of extremism and xenophobia that are common in many other countries in Europe.

One has to earn a Swiss passport; one might also just as well 'earn' a deportation...

As an example of Switzerland's care of the environment, consider its management of waste from nuclear plants, which produce nearly half of the electricity consumed in the country. This waste is disposed of in pits found across the country.

While accompanying a delegation of Ukrainian parliamentarians, I once visited a laboratory located high in the mountains that researched the management of such waste.

After a lengthy bus ride through a wide, rocky tunnel, we arrived at the working premises, where we asked why Switzerland wasn't sending the waste from its NPPs to countries specializing in its storage, such as France.

I was struck by the answer: Bern prefers its own technically sophisticated storage facilities and does not wish to endanger Switzerland's population, nor that of other countries.

I found the distinctive silhouette of the nuclear power plant on a high cliff near Lake Geneva to be a symbolic hallmark of Swiss nuclear safety.

Aiming to solve the problem of household waste recycling — a pressing issue for modern civilization — with an eye to the future, Switzerland has built waste-processing plants with excess capacity. Lacking sufficient domestic raw materials, the country instead imported them from neighbouring Germany.

Not everything is 'sunshine and rainbows' in the Alpine country of Switzerland, absolutely. However, its people have developed a

врегулювання своїх проблем за допомогою власних політичних інституцій і розподілу повноважень між центром і периферією. Кожен із кантонів є своєю мінідержавою з конституцією та законодавством, дію яких обмежує Федеральний основний закон.

У виключній компетенції Берна перебувають питання оборони, зовнішніх зносин, залізниць, зв'язку, грошового обігу та федерального бюджету.

Невипадково мої спроби налагодити міжрегіональні відносини з Україною у Швейцарії, на відміну від федеративної Бельгії, де я згодом працював, не зустрічали підтримки. Вважаю, що це є одним із важливих запобіжників розвитку у Швейцарії сепаратистських тенденцій і настроїв, подібних фламандським. Загальнонаціональний статус швейцарських політичних партій є ще одним чинником відсутності відцентрових тенденцій, носіями яких у Бельгії є політичні об'єднання двох основних етносів країни: фламандців і валлонів.

Узурпуванню влади з боку її виконавчих органів перешкоджає те, що Президента ШК призначає парламент на річний термін без права перепризначення. Кожний із сімох членів уряду — федеральної ради — по чергово посідає цю посаду.

Щоправда, від одного з колишніх президентів я почув, що цей термін замалий для реалізації наданих повноважень.

Несподіваною для мене особливістю швейцарської демократії було те, що жінки здобули виборче право останніми в Європі, — лише 1971-го, а введення його в усіх кантонах завершилося 1990 року.

Найімовірніше, це було синхронізовано з динамікою залучення жінок до економічного й соціального, а отже, й політичного життя країни, яка прагне відповідального ставлення громадян до реалізації своїх виборчих прав. Швейцарці не продають позначку в бюлетені за «гречку» та йдуть до виборчих дільниць, усвідомлюючи залежність між волевиявленням і добробутом.

framework tailored to the country's specific characteristics for addressing their problems via their own political institutions and the distribution of powers between the central and regional authorities. Each canton is a mini-state of sorts, with its own constitution and legislation, subject to the Federal Constitution.

Bern holds exclusive competence over defence, foreign relations, railways, communications, currency circulation, and the federal budget.

It makes sense that, unlike my efforts in federal Belgium, where I also later served, my attempts to develop interregional ties with Ukraine from within Switzerland were ineffective. I consider this to be an important safeguard against Switzerland developing separatist trends and sentiments similar to the Flemish. The nationwide status of Swiss political parties further helps prevent the emergence of centrifugal forces, such as those represented by Belgium's two primary ethnic groups: the Flemish and Walloons.

The executive cannot usurp power, as the Swiss president is appointed by parliament for a one-year term, without the possibility of reappointment. Each of the seven members of the government — the Federal Council — rotates through the presidency.

Although I did hear one ex-president say that the term in office is too short to exercise the presidential duties.

One feature of Swiss democracy that I found surprising is that Swiss women were the last in Europe to gain the right to vote. It took until 1971, and it wasn't until 1990 that women's suffrage was fully implemented across all cantons.

This process was most likely synchronized with the dynamics of women's inclusion in Switzerland's economic, social, and, by extension, political life, as the country expects its citizens to exercise their voting rights responsibly. The Swiss do not sell their votes for electoral handouts; they head towards polling stations well aware of the co-dependence between the expression of will and welfare.

Рівність громадян перед законом і їхня незалежність від держави, серед іншого, забезпечені тим, що нікого не нагороджують орденами та медалями. Вважають, що роздавання нагород здебільше нагадує своєрідне укладання союзу між державою та нагородженим, який має «сплатити» за це своєю лояльністю. До того ж державним службовцям заборонено приймати іноземні ордени та титули. Водночас військовослужбовці можуть розраховувати на позачергове звання як винагороду.

Мимоволі пригадуються «іконостаси» нагород на грудях особливо лояльних радянських громадян, що було ознакою та мірилом політичної відданості отримувачів владі та її довіри до них.

Потужно озброєний нейтралітет учасника програми НАТО «Партнерство заради миру» є випробуванням ноу-хау Швейцарії, а територіальна експансія, в минулому агресивних сусідів, востаннє торкнулася країни наприкінці XVIII – на початку XIX століть, коли вона перебувала під владою наполеонівської Франції.

Приклад швейцарського успіху в умовах нейтрального статусу тривалий час надихав його прихильників в Україні, а Декларація про державний суверенітет України, яку 1990 року ухвалила Верховна Рада УРСР, навіть проголошувала намір стати в майбутньому постійно нейтральною державою.

Водночас досвід відносин фактично нейтральної України з росією, як і історична пам'ять низки інших її сусідів, свідчать, що міжнародне право не зупиняє тоталітарних правителів, подібно до того як воно не завадило нацистській Німеччині захопити нейтральні країни.

Видається, що Швейцарію від окупації убезпечили банківський потенціал, авторитет міжнародного посередника та зовсім не бездоганне «загравання» у взаєминах із Берліном. Водночас Адольф Гітлер, який загалом зверхньо ставився до швейцарців,

Switzerland ensures the equality of its citizens before the law and their independence from the state, among other things, by not awarding anyone orders or medals. The act of granting an award is seen as akin to an alliance between the state and the awardee, which the latter must 'repay' with their loyalty. Furthermore, officials are not even allowed to accept foreign orders and titles. Members of the military, on the other hand, can earn early promotion in lieu of awards.

This cannot but remind me of the 'iconostases' of awards on the chests of particularly loyal Soviet citizens, which were both a distinction and a gauge of the awardee's political dedication to the regime and the regime's trust in the awardee.

The heavily armed neutrality of this member of NATO's Partnership for Peace programme is a tried-and-tested Swiss know-how: the last time the country was affected by territorial expansion from its once-aggressive neighbours was in the late 18th and early 19th centuries, when it was dominated by Napoleonic France.

The case of Swiss success under neutral status had long been an inspiration for advocates of neutrality in Ukraine, and the Declaration of State Sovereignty of Ukraine, adopted by the Verkhovna Rada in 1990, even proclaimed the intention to eventually make Ukraine a permanently neutral state.

However, the de facto neutral Ukraine's experience of relations with Russia, as well as the historical memory of a few other neighbours of the latter, shows that international law does not restrain totalitarian rulers, just like it failed to restrain Nazi Germany from conquering neutral countries.

It seems that Switzerland owed its safety from occupation to its banking potential, its authority as an international mediator, and its flirtatious overtures to Berlin, which were by no means impeccable. Meanwhile, Adolf Hitler, who generally despised the Swiss, also recognized that, unlike the Czechs or the Danes,

зважав і на те, що відмобілізовані 850 тис. навчених військовиків альпійської країни, на відміну від чехів або данців, здатні до тривалого та руйнівного опору.

Усвідомлюючи непорівнянність своїх Збройних сил із німецькими, Швейцарія готувалася до операції «Редут», під час якої передбачали «осідлати» гірські перевали, підірвати тунелі й мости та захищатися до останньої можливості.

Під час численних піших прогулянок неподалік Женевського озера, а також високо в горах, я зустрічав не лише добре збережені бетонні захисні споруди, а й опорні пункти, де міг напитися джерельної води з крана...

Цілком логічним наповненням озброєного нейтралітету Швейцарії в умовах холодної війни та зростання радянської загрози стало призабуте прагнення ШК створити власну ядерну зброю.

Наприкінці 1950-х років нею планувалося проведення підземних ядерних випробувань, було закуплено уран, а також придбано французький літак «Міраж 3», здатний нести атомні бомби.

Ба більше, на референдумі 1962 року населення нейтральної Швейцарії проголосувало проти заборони ядерної зброї для своєї країни. Все це при тому, що сусідня Федеративна Республіка Німеччина, на той час уже член НАТО, здавалося б, надійно дистанціювала ШК від «до зубів озброєних» сотень тисяч радянських військовослужбовців на території колишньої Німецької Демократичної Республіки.

Що вже нагадувати про сумний досвід безпосереднього сусідства з росією денуклеаризованої та позаблокової України...

Переконали, що виключно ядерна парасолька (спільна чи власна) здатна надійно убезпечити від агресивних зазіхань нашу державу та всіх інших сусідів рф. Саме тому москва, прагнучи контролю над Україною, вперто штовхає її не лише до нейтрального, а й водночас — без'ядерного статусу.

850,000 of the Alpine nation's trained conscripts were capable of prolonged and bloody resistance.

Aware of the incomparability of its armed forces with those of Germany, Switzerland was making preparations for the National Redoubt operation, which envisaged the Swiss 'mounting' the mountain passes, blowing up tunnels and bridges, and holding the defence till the last possible moment.

During many of my walks not far from Lake Geneva, as well as high up in the mountains, I encountered not only well-preserved concrete fortifications, but also strongpoints where I could drink spring water from the tap...

In the context of the Cold War and the growing Soviet threat, it was only logical that Switzerland's armed neutrality was accompanied by a now-derelict ambition to develop its own nuclear weapons.

In the final years of the 1950s, the country was planning underground nuclear tests, having procured uranium and bought a French Mirage III fighter aircraft equipped to carry nuclear bombs.

What's more, in a 1962 referendum, the population of neutral Switzerland rejected the initiative to ban nuclear weapons in their country. Even though the neighbouring Federal Republic of Germany, by then a NATO member, had, arguably, put Switzerland at a safe distance from hundreds of thousands of heavily armed Soviet troops in what was then the German Democratic Republic.

What's there to even comment on the lamentable experience of denuclearized and non-aligned Ukraine's immediate proximity to russia...

I strongly believe that only a nuclear umbrella (whether shared or owned) can reliably shield our country and all other neighbours of russia from aggressive attacks. That is why moscow, seeking control over Ukraine, has persistently pushed it not only towards a neutral, but also towards a non-nuclear status.

Прикладом маніпулювання швейцарським досвідом в Україні була доволі розповсюджена ідея «білінгвізму», яку прощтовхували заради надання російській мові державного чи офіційного статусу.

«Швейцарський приклад» використовували без згадки щодо конфедеративного устрою цієї держави та наявності в ній чотирьох корінних етносів, кожний із яких мешкає на території певних кантонів. Причому під впливом глобалізації універсальною мовою для країни стала англійська.

Німецькомовне населення, що чисельно переважає, не ототожнює себе з німецьким народом і в побуті спілкується власним діалектом, що отримав назву «швіцдюдч», а франкомовних та італомовних швейцарців важко запідозрити в особливих симпатіях стосовно Франції чи Італії.

Швейцарську політичну націю розмежовує «рйоштиграбен» — буквально «картопляний рівчак», названий на честь популярної в німецькомовній спільноті страви місцевої кухні зі смаженої картоплі, що позначає відмінності в політичному темпераменті та менталітеті двох основних культурно-мовних частин країни. Водночас відносини між ними не є конфліктними, а в умовах високого рівня життя виявляються у «ввічливій байдужості»

An example of how the notion of Swiss experience was exploited in Ukraine was the widespread idea of 'bilingualism', pushed in attempts to secure national or official status for the russian language.

The 'Swiss case' was brought up without addressing the country's federal system or the fact that it is home to four indigenous ethnic groups, each inhabiting specific cantons, and, on top of this, globalization has made English the country's lingua franca.

The German-speaking majority does not identify with the German people and speaks its own dialect, called Schwiizerdütsch, at home; the French- and Italian-speaking Swiss can also hardly be accused of allegiance to France or Italy.

The Swiss political nation is divided by the röschtigraben, which literally translates to 'potato ditch'. The word refers to the local fried potato dish, popular among the German-speaking community, and indicates the differences in political temperament and mentality between the two main cultural and linguistic parts of the country. Yet the two are not at odds; given their high standards of living, they remain 'politely indifferent' to one another, and their differences do not interfere with their unity in diversity.

Прикладом маніпулювання швейцарським досвідом була розповсюджена ідея «білінгвізму», яку прощтовхували заради надання російській мові державного чи офіційного статусу.

An example of how the notion of Swiss experience was exploited was the idea of 'bilingualism', pushed in attempts to secure national or official status for the russian language.

одна до одної та не заважають їхній єдності у різномаїтті.

Українськомовні та російськомовні «політичні українці» набагато більше поєднані між собою, що є безсумнівною передумовою їхньої подальшої українськомовної консолідації. Незалежно від того, чи є вони росіянами за походженням або українцями, які звикли до вживання російської мови, що її століттями насаджувала колишня метрополія.

Пошуки подібностей між Україною і Швейцарією та народами двох країн змусили мене згадати, що обидва мешкали на географічному перехресті торговельних шляхів, а також цивілізацій.

Донедавна вони залишалися переважно селянськими націями, масово емігрували, зберегли традиції індивідуалізму та волелюбності, що виявляються у прямій демократії, характерній, зокрема, для київських «майданів».

Військове найманство притаманне не лише швейцарським гвардійцям, які досі охороняють Ватикан, а й українським козакам — учасникам французького захоплення Дюнкерка у XVII столітті.

До того ж у часи існування Австро-Угорської імперії українці та швейцарці мешкали у сусідніх країнах.

Мені імпонує протестантська етика працьовитих, скромних і пунктуальних людей. Хоча приналежними до цієї конфесії вважають себе лише 26% населення ШК, «економічний раціоналізм», про який на початку XX століття писав німецький соціолог та економіст Макс Вебер, на мою думку, притаманний світогляду більшості її мешканців. Свідченням цього є те, що вони побудували заможну й успішну Швейцарію.

У країні, де кількість мільйонерів на душу населення є однією з найбільших у світі та складає приблизно 5,4% дорослих мешканців, не заведено хизуватися багатством.

Назовні це виявляється у виборі марки та класу автомобіля, оздобленні помешкань і манері вдягатися.

Ukrainian-speaking and russian-speaking 'political Ukrainians' are much more interconnected, which is an undeniable prerequisite for their further consolidation into a Ukrainian-speaking community, regardless of whether they are russians by origin or Ukrainians accustomed to speaking russian, which the russian empire spent centuries imposing on Ukraine.

The search for similarities between Ukraine and Switzerland, and between their people, made me recall that both groups have lived at a geographic crossroads of trade routes and civilizations.

Until recently, both were predominantly peasant nations that migrated in large numbers, and preserved their traditional individualism and freedom-loving disposition, which manifested as direct democracy, inherent, among other things, in Kyiv's 'maidans'.

Military mercenaryism characterizes not just the Swiss guard, who continue to protect the Vatican to this day, but also the Ukrainian Cossacks — participants in the French taking of Dunkirk in the 17th century.

Moreover, during the Austro-Hungarian Empire, Ukrainians and Swiss lived in neighbouring countries.

I am fond of the Protestant ethos of hard work, modesty, and punctuality. Although only 26% of Switzerland's population identifies as Protestants, I believe that the 'economic rationalism' described by German sociologist and economist Max Weber in the early 20th century is inherent in the mindset of most Swiss. The fact that they have built a wealthy and successful Switzerland is proof of that.

For a country with one of the highest counts of millionaires per capita at 5.4% of adults, Switzerland's culture does not encourage flaunting wealth.

Outwardly, this translates into the Swiss choice of car make and class, the décor in their homes, and the way they dress.

Пам'ятаю, готуючись до посольського відрядження, я оновив гардероб, а побачивши, як одягаються швейцарські дипломати й інші державні службовці, привіз до Берна свої старі костюми.

Шляхи без вибоїн, акуратно пофарбовані будинки та паркани — результат постійного догляду та ретельного ставлення до праці, а не авралів або «показухи», які нерідко трапляються у вітчизняній традиції.

У СРСР відрядження до Швейцарії розглядали як вияв особливої довіри та визнання лояльності громадянина до тодішнього політичного ладу.

Радянські спецслужби особливо ретельно фільтрували біографії кандидатів на поїздку до цієї країни, але не уникали гучних «проколів». Зокрема, це стосувалося деяких видатних спортсменів і навіть самих спецслужбовців.

Берн не повертав радянських прохачів притулку, і тому саме у Швейцарії свого часу попросили його чемпіони Олімпіади та світу з фігурного катання Людмила Білоусова й Олег Протопопов. Із поїздки до Швейцарії не повернувся у СРСР видатний шахіст, гросмейстер і претендент на звання чемпіона світу Віктор Корчної, а Женева неодноразово ставала місцем «таємничого зникнення» офіцерів радянських спецслужб. Зокрема, колишнього черкащанина Володимира Різуна, який під псевдонімом Віктор Суворов став відомим автором багатьох книг про радянську розвідку.

Дипломатичних відносин між Швейцарією та СРСР не було аж до 1946 року, хоча ще 1918-го у ШК перебувала дипломатична місія уряду радянської Росії, який Швейцарія не визнавала. Того ж року місію в повному складі було вислано з країни за звинуваченням у революційній пропаганді. Згодом, коли 1934 року Ліга Націй розглядала питання вступу більшовицької Росії, Швейцарія завбачливо проголосувала «проти». Та не помилилася. Вже 1939 року в Палаці націй у Женеві СРСР було виключено з Ліги Націй за розв'язування війни з Фінляндією.

This makes me think back to how I had just updated my wardrobe in preparation for my ambassadorial mission, but then saw how Swiss diplomats and other officials dressed and brought my old suits to Bern instead.

Roads with no potholes and neatly painted buildings and fences are the result of constant care and a thorough attitude to work, as opposed to the 'all-hands-on-deck' showboating often practised in our domestic tradition.

In the USSR, being assigned to a mission to Switzerland was seen as a show of exceptional trust and recognition of the citizen's loyalty to the incumbent political regime.

The Soviet secret services were especially careful in screening the backgrounds of candidates for travel to Switzerland. Yet they still failed to avoid high-profile 'slip-ups' involving eminent athletes and even some of their own secret service officers.

Bern did not repatriate asylum seekers, which is why Switzerland was once chosen by Olympic and world figure skating champions Ludmila Belousova and Oleg Protopopov. Viktor Korchnoi — an outstanding chess grandmaster and a contender for the title of world champion — never returned to the USSR after his trip to Switzerland. Geneva also frequently became the site of 'mysterious disappearances' of Soviet special service officers. Among them was Vladimir Rezun: a Cherkasy resident in the past, he has since become famous under the pseudonym Viktor Suvorov as the author of many books on Soviet intelligence.

Switzerland and the USSR did not establish diplomatic relations until as late as 1946, although all the way back in 1918, the government of the Soviet Russia sent a diplomatic mission to Switzerland, which the latter did not recognize at the time. In the same year, Switzerland deported the entire staff of the mission on charges of revolutionary propaganda. Later, when the League of Nations was considering the accession of Bolshevik Russia in 1934, Switzerland prudently voted against it. It was not wrong. In 1939, at the Palace of

Українська Народна Республіка, Українська Держава, а також Директорія часів українських національно-визвольних змагань 1917–1921 років так і не набули юридичного визнання з боку Берна, що він пов'язував із позицією Антанти. Водночас Швейцарія визнала керівника дипломатичної місії України, якого призначив Гетьман Павло Скоропадський, представником її уряду, установу під його керівництвом — офіційною місією, а всі її співробітники отримали дипломатичні легітимації. До того ж швейцарський уряд визнавав українські паспорти.

Про особливе для України значення встановлення відносин із країною, де, за висловом Міністра закордонних справ Гетьманату Дмитра Дорошенка, «сходилися нитки міжнародних зносин», свідчить призначення першим керівником дипломатичного представництва в Берні колишнього директора Департаменту охорони здоров'я УНР і випускника Цюрихського університету Євмена Лукаевича, а його наступником — багаторічного депутата буковинського сейму й австрійського рейхстагу барона Миколи Василька.

Надаючи своїй дипломатичній установі статус посольства та заснувавши консульства в Цюриху й Женеві, Київ прагнув не лише до розвитку українсько-швейцарських відносин, а й — використання цієї установи для взаємодії з державами Антанти, а також налагодження контактів із міжнародними організаціями, передусім із новоствореною та розташованою в Женеві Лігою Націй, а також Міжнародним комітетом Червоного Хреста.

Прагнучи належного вшанування традицій дипломатичної присутності України у ШК та ставлення до цього незалежної України, я запропонував, як уже було згадано, встановити меморіальну дошку на честь першої української дипломатичної установи у Швейцарії.

Nations in Geneva, the USSR was expelled from the League of Nations for launching a war against Finland.

The Ukrainian People's Republic (UPR), the Ukrainian State, and the Directorate of the Ukrainian War of Independence era (1917–21) never achieved legal recognition by Bern, which justified that referring to the Entente's position. However, Switzerland recognized the head of Ukraine's diplomatic mission appointed by Hetman Pavlo Skoropadskyi as the representative of its government and recognized his institution as the official mission, granting all its staff diplomatic legitimacy. Furthermore, the Swiss Government recognized Ukrainian passports.

Ukraine's particular interest in establishing relations with the country, described by Hetmanate's Foreign Minister Dmytro Doroshenko as the place where 'the threads of international relations come together', is obvious from the appointment of Yevmen Lukasevych, former director of the UPR Department of Healthcare and a University of Zurich alumnus, as the first head of the diplomatic mission in Bern, followed by his successor, Baron Nicolaus von Wassilko, a long-serving member of the Bukovina Landtag and the Austrian Imperial Council.

In giving mission status to its diplomatic institution and founding consulates in Zurich and Geneva, Kyiv sought not only to develop the Ukrainian-Swiss relations, but also to use those institutions as a conduit for communicating with the Entente, as well as establish ties with international organizations: mainly the nascent Geneva-based League of Nations, as well as the International Committee of the Red Cross.

Seeking proper commemoration of Ukraine's tradition of diplomatic presence in Switzerland and the independent Ukraine's treatment thereof, I suggested, as mentioned above, to install a memorial plaque in honour of the first Ukrainian diplomatic mission in Switzerland.

З дружиною Оленою біля пам'ятної дошки на честь дипломатичної місії УНР у Швейцарії (1918–1926 рр.)

With my wife Olena at the memorial plaque honouring the UPR diplomatic mission in Switzerland (1918–26)

Внаслідок неможливості розміщення за історичною адресою в центрі Берна, рішення полягало у розташуванні пам'ятного знака безпосередньо на будинку посольства, у гарному районі, неподалік парламенту й урядового кварталу.

Знайти кошти та виготовити меморіальну дошку допомогло особисте знайомство з тогочасним Львівським міським головою, відомим політиком і громадським діячем Василем Куйбідю, який охоче підтримав ініціативу посольства.

Дипломатичній історії України було присвячено й створену за моєю пропозицією та розміщену в посольстві галерею фотопортретів керівників вітчизняної дипустанови в Берні з 1918 року.

Since it was impossible to place a memorial sign at the historical address in Bern's city centre, the decision was to put it directly on the Embassy's building, located in a nice district not far from the parliament and the government quarter.

We were able to secure the funds to produce the memorial plaque thanks to my personal relationship with Vasyl Kuibida, a well-known politician and public figure who served as Lviv's mayor at the time and eagerly supported the Embassy's initiative.

Another tribute to Ukraine's diplomatic history, created under my suggestion and located in the Embassy's premises, is the gallery of photographic portraits of all the heads of Ukraine's diplomatic mission in Bern since 1918.

The list of the Embassy's memorial projects carried out in Switzerland at that time includes the monument to the outstanding dancer and choreographer Serge (Serhii) Lifar in Lausanne and the acquisition of a permit to install a memorial plaque in honour of Mykola Hohol in Vevey. In Ukraine, the Embassy also installed the memorial plaque in Kyiv's funicular commemorating the Swiss contribution to its construction.

Switzerland and its world-renowned city of Lausanne provide a wonderful platform for showcasing the Ukrainian people's extraordinary contributions to global culture, of which Serge Lifar's case is the most vivid example. That said, no country can easily obtain permission to memorialize its citizens in Switzerland, despite most celebrities from around the world having visited there.

Regarding Serge Lifar, the Lausanne City Council was sympathetic to the Embassy's initiative and assisted us in selecting a prestigious site for the monument on the promenade of Lake Geneva. I think what helped make this happen was the fact that Serge Lifar lived in Lausanne for quite a long time and died as a Lausannois, having passed much of his archives to the city.

До тогочасних меморіальних проєктів посольства на території ШК належить монумент видатному танцюристові та хореографу Сергію (Сержу) Лифарю в Лозанні та дозвіл на спорудження пам'ятного знака на честь Миколи Гоголя в місті Ве́ве, а в Україні — меморіальна дошка на київському фунікулері на згадку про участь швейцарців у його спорудженні.

Швейцарія та всесвітньо відома Лозанна зокрема — чудовий майданчик для демонстрації непересічного внеску українців до світової культури, а постать С. Лифаря — його чи не найяскравіший приклад. Тим часом будь-якій країні нелегко отримати дозвіл на вшанування пам'яті співвітчизника у Швейцарії, де була більшість знаменитостей з усього світу.

Щодо С. Лифаря, то мерія Лозанни з розумінням поставилася до ініціативи посольства й допомогла підібрати престижне місце для монумента на набережній Женевського озера. На мою думку, цьому посприяло те, що С. Лифар доволі довго мешкав у Лозанні й помер лозанцем, передавши місту значну частину своїх архівів.

В Україні посольство підтримала столична держадміністрація й особисто тодішній Київський міський голова Олександр Омельченко, а Київрада профінансувала проєкт.

Виготовлена в київських художніх майстернях символічна бронзова фігура Лифаря-Ікара, постамент і меморіальна дошка з вітчизняного граніту, роботи українського скульптора Володимира Чепелика, зусиллями Посольства України були перевезені до Лозанни.

Урочисте відкриття монумента всесвітньо відомому митцеві, якого 2025 року посмертно нагороджено відзнакою «Національна легенда України», відбулося 2003 року за участю його супутниці життя графині Ліллан д'Алефельдт-Лорвік. В інавгурації пам'ятника брав участь славетний хореограф Моріс Бержар, балетна трупа якого перебувала в Лозанні. На церемонію він прийшов на милицях, бо лікував зламану ногу. Символічно, що, коли

In Ukraine, the Embassy received the support of the Kyiv City State Administration and the personal backing of Mayor Oleksandr Omelchenko, with the Kyiv City Council providing funding for the project.

The Embassy of Ukraine oversaw the transportation of the symbolic bronze figure of Lifar 'Icare', made at Kyiv's art workshops, its pedestal, and the memorial plaque, made of Ukrainian granite by Ukrainian sculptor Volodymyr Chepelyk, to Lausanne.

The ceremonial opening of the monument to the world-renowned artist, who was posthumously awarded the honour of 'National Legend of Ukraine', occurred in 2003 and was attended by his life companion, Countess Lillian d'Ahlefeldt-Laurvig. The monument's inauguration also featured the famous choreographer Maurice Béjart, whose ballet troupe was in Lausanne at the time. He came to the ceremony on crutches while recovering from a broken leg. Symbolically, when the mayor of Lausanne failed on his first attempt to unveil the monument, Maurice Béjart, who highly appreciated Lifar's talent despite their disagreements on choreography, came forth to help the mayor and used a crutch to remove the veil.

In this context, I must pay special homage to Countess d'Ahlefeldt. She was a friend of Ukraine, and we would never have brought Serge Lifar's heirlooms back to Ukraine had it not been for her goodwill.

A passionate collector, archivist, writer, and artist, Lifar compiled collections with thousands of entries.

After her companion's passing, Lillian d'Ahlefeldt gifted a large part of Lifar's personal legacy to Ukraine, including publications from his library, fragments of the artist's correspondence, posters, and the world's highest ballet award: The Golden Slipper.

The most valuable items and documents, however, remained in Lausanne. Only thanks to the active efforts of Ukraine's diplomatic institutions in Bern and Geneva, which

меру Лозанни не вдалося з першої спроби звільнити монумент від покривала, М. Бежар, який високо цінував талант С. Лифаря, хоч і не був його однодумцем у хореографії, допоміг меру, скинувши покривало милицею.

У цьому контексті необхідно особливо вшанувати пам'ять графині Л. д'Алефельдт — друга України, без доброї волі якої повернення реліквій С. Лифаря до України було б неможливим.

Пристрасний колекціонер, архівіст, письменник і художник, — він склав збірки, що налічували тисячі найменувань.

Після смерті свого супутника Л. д'Алефельдт подарувала Україні велику частину особистої спадщини С. Лифаря: видання з його книгозбірні, фрагменти листування митця, афіші та найвищу нагороду світового балету — «Золоту туфельку».

Водночас особливо цінні предмети та документи залишилися в Лозанні й лише за активної участі дипломатичних установ України в Берні та Женеві, які я по черзі очолював, потрапили до Національного музею історії України.

Із 2003 року там було розгорнуто постійну виставку «Серж Лифар. Життя для танцю», яка охоплювала його живописні та скульптурні портрети, сценічні костюми роботи видатних театральних художників, особисті речі, нагороди, а також численні зразки живопису, автором яких є сам С. Лифар.

2015-го, за ініціативою тодішньої директорки музею, експозицією було розформовано, і лише 2021 року вже нове керівництво переформатувало її під назвою «Серж Лифар. Політ Ікара».

Намагаючись переконати Л. д'Алефельдт під час наших численних зустрічей у реальності створення в Україні окремої експозиції, присвяченої С. Лифарю, я використав особисті зв'язки, щоб домогтися карбування пам'ятної монети та випуску поштової марки на честь видатного українця.

Для графині д'Алефельдт, яка після смерті митця присвятила життя збереженню його

I successively took charge of, did they finally reach the National Museum of History of Ukraine.

In 2003, the Museum launched a permanent exhibition entitled *Serge Lifar: A Life to Dance*. It displayed portraits of him in painting and sculpture, stage costumes made by outstanding theatre artists, personal belongings, awards, and an extensive array of paintings made by Serge Lifar himself.

In 2015, the museum's then-director decided to discontinue the exhibition; it was not until 2021 that the new leadership restored it under the title *Serge Lifar: The Flight of Icarus*.

During our many meetings, as I attempted to convince Lillan d'Ahlefeldt that a stand-alone exhibition about Serge Lifar in Ukraine was feasible, I reached out to my personal contacts to arrange the minting of a commemorative coin and the issuance of a postage stamp dedicated to the outstanding Ukrainian choreographer.

For Countess d'Ahlefeldt, who had devoted her life to preserving the artist's memory after his death and sharing his choreographic

Церемонія передачі особистих речей Сержа Лифаря Національному музею історії України за участю генерального директора музею Сергія Чайковського та Міністра закордонних справ України Володимира Огризка, 20 грудня 2007 р.
© Олександр Синиця, УНІАН

The ceremony of donating Serge Lifar's personal belongings to the National Museum of History of Ukraine, with the participation of the museum's Director General Serhii Chaikovskiy and Minister for Foreign Affairs of Ukraine Volodymyr Ohryzko, on 20 December 2007.
© Oleksandr Synytsia, UNIAN

пам'яті та поширенню хореографічної спадщини, ці ініціативи були рушійним мотивом в ухваленні рішення передати колекції Сержа Лифаря Україні.

Для цього 2002-го, а згодом 2007 року використовували невелику лозаннську квартиру Л. д'Алефельдт, вщерть заповнену архівами й особистими речами митця.

Дипломати Посольства у Швейцарії, а згодом Постпредства України в Женеві ретельно вписували те, що було передано, до переліку, який охоплював сотні найменувань. За орієнтовною оцінкою представника аукціону «Sotheby's» в Женеві, котрого запросила графиня, вартість лише тієї частини її дарунку, яку було передано 2002 року, сягала 2 млн фунтів стерлінгів. Згодом отримане перевозили засобами бернської та женеvської дипустанов до Києва, де його приймало керівництво Національного музею історії України.

legacy, those initiatives proved to be a compelling argument in favour of gifting Lifar's collections to Ukraine.

To do that, in 2002, and eventually in 2007, we used d'Ahlefeldt's small apartment in Lausanne, which was filled to the brim with the artist's archives and personal belongings.

Diplomats from the Embassy in Switzerland, and later those from Ukraine's Permanent Mission in Geneva, meticulously inscribed the transferred items on a list that covered hundreds of entries. Based on the rough estimate made by a representative of the Sotheby's Geneva office invited by the countess, the value of just the 2002 part of the donation approached two million pounds. Eventually, vehicles of the diplomatic missions in Bern and Geneva shipped the obtained items to Kyiv, where they were accepted by the leadership of the National Museum of History of Ukraine.

Миколу Гоголя, подібно до С. Лифаря, на Заході переважно вважали росіянином. Тому я прагнув позначити перебування великого письменника у Швейцарії від імені України, руйнуючи імперські культурно-історичні стереотипи.

На відміну від лозаннської, влада міста Ве́ве не поспішала підтримати ініціативу посольства, але з огляду на масштабність постаті М. Гоголя, після обговорення з громадськістю, відступила. І необхідний дозвіл із прив'язкою розташування пам'ятної споруди до набережної Женевського озера та попереднім погодженням її розмірів було отримано.

Напис українською та французькою мовами на монументі роботи скульптора Анатолія Валієва, який подарувала Україна та відкрили 2009 року, свідчить, що «у місті Ве́ве жив і працював всесвітньо відомий письменник Микола Гоголь, народжений на Полтавщині». На той час Послом України у Швейцарії вже був Ігор Ді́р, а я очолював Посольство України в Бельгії.

Одночасно з меморіалізацією української присутності на території ШК, мені вдалося натрапити на інформацію щодо участі Швейцарії в облаштуванні знакової для киян і гостей міста споруди — фунікулера, введеного в експлуатацію 1905 року.

Побудований за зразком найліпших доріг Швейцарії, обладнаний вагонами й устаткуванням, виготовленими на спеціалізованому заводі біля Люцерна, та сталевим канатом, випробуваним у лабораторії Цюрихського політехнікуму, київський фунікулер давно став візитівкою міста.

Майже за сто років після введення в експлуатацію, за участі Посла Швейцарії в Україні Жана-Франсуа Каммера, з яким у мене склалися дружні взаємини, та за підтримки Київського міського голови О. Омельченка, біля входу до фунікулера з'явилася меморіальна дошка, де зазначено, що перше обладнання для нього виготовлено у Швейцарії.

Приклад із фунікулером знадобився не лише в роботі з бізнесом, який ми намагалися

Like Serge Lifar, Mykola Hohol was mostly considered russian in the West. This is why I wanted to mark the great writer's presence in Switzerland on behalf of Ukraine and break down the imperialistic cultural and historical stereotypes.

Unlike in Lausanne, the authorities in Vevey were not in a hurry to support the Embassy's initiative, but relented after community discussions, given the calibre of Mykola Hohol's name. Thus, we received the required permit, which specified the monument's placement on the promenade of Lake Geneva and provided preliminary approval of its dimensions.

The Ukrainian- and French-language inscription on the monument created by Anatolii Valiiev, gifted by Ukraine, and inaugurated in 2009, states that 'The world-famous writer Mykola Hohol, born in the Poltava region, lived and worked here, in the City of Vevey'. By then, the position of Ukraine's ambassador to Switzerland had gone to Ihor Dir, and I was in charge of the Embassy of Ukraine in Belgium.

While memorializing the Ukrainian presence in Switzerland's territory, I came across information about Switzerland's role in the development of one of Kyiv's iconic facilities: the funicular, which has been operational since 1905.

Modelled after Switzerland's best roads, outfitted with carriages and equipment made at the specialized factory near Luzern and a steel rope tested at the laboratory of ETH Zurich, Kyiv's funicular has long become the city's landmark.

Almost a hundred years after the funicular began operating, a memorial plaque appeared next to its entrance, noting that its original equipment was manufactured in Switzerland. The plaque's creation involved the ambassador of Switzerland to Ukraine, Jean-Francois Kammer, with whom I had developed friendly relations, and the support of Kyiv's mayor, Oleksandr Omelchenko.

The case of the funicular was a useful example not only in our interactions with

переконати у привабливості інвестування в економіку України, а й для популяризації в ній потенціалу співпраці з ШК.

Усвідомлюючи недостатню обізнаність швейцарських співрозмовників і їхню обережність у просуванні до країн Східної Європи, посольство намагалося цілеспрямовано працювати з компаніями, які, подолавши сумніви, вже зайшли на ринки західних сусідів України та прагнули до подальшої економічної експансії. Прикладом такої компанії є австрійсько-швейцарська «Swiss Krono», підприємства якої на той час успішно працювали на Сході Польщі, виробляючи ламіновані деревостружкові плити та підлогові покриття.

За активного сприяння посольства компанія придбала нечинне деревообробне підприємство в місті Кам'янка-Бузька Львівської області, а 2002 року там розпочалося виробництво деревостружкових плит.

Із плином часу компанія розширювала присутність в Україні, придбавши ще два занедбані деревообробні заводи — в Івано-Франківській і Харківській областях — та ставши провідним виробником деревостружкових плит і стільниць, а також орієнтовано-стружкових плит для внутрішнього ринку, експортуючи продукцію до сусідніх країн.

Посольство України у Швейцарії не перебувало у фокусі уваги Міністерства закордонних справ, керівництво якого не переобтяжувало дипустанову своїми дорученнями. Переважно вони містилися в циркулярних листах і стосувалися підтримки з боку Берна позиції Києва в міжнародних організаціях, а також одвічної проблеми економії бюджетних коштів.

Мені подобалася праця посла в напівавтономному режимі, що створював простір для власних ініціатив, але водночас обмежував очікування стосовно реагування центру на ці ініціативи. Цілком імовірно, що вони могли навіть викликати роздратування своєю незапитуваністю та додатковим навантаженням, пов'язаним із реалізацією пропозицій посольства.

the business, which we were trying to convince of the benefits of investing in Ukraine's economy, but also in communicating the potential of cooperation with Switzerland to Ukraine.

Recognizing that those we spoke to were underinformed and cautious about entering Eastern European countries, the Embassy deliberately sought to work with Swiss companies that had overcome their doubts and entered the markets of Ukraine's western neighbours with a view to expanding further. An example is Swiss Krono, an Austrian-Swiss company whose enterprises successfully operated in the eastern regions of Poland, producing laminated chipboard and flooring.

With the Embassy's active support, the company purchased a woodworking facility in Kamianka-Buzka, the Lviv region. In 2002, it began producing chipboards.

Over time, the company expanded its presence in Ukraine, acquiring two more neglected woodworking plants — one in the Ivano-Frankivsk region and another in the Kharkiv region — and became the leading manufacturer of chipboards and worktops, as well as oriented strand boards for the domestic market, while exporting products to neighbouring countries.

The Embassy of Ukraine in Switzerland was not within the Ministry of Foreign Affairs' focus of attention, and its leadership therefore did not overburden the mission with tasks. They mostly arrived in circular letters, addressing Bern's support for Ukraine's position in international organizations and the ever-relevant issue of budgetary austerity.

I enjoyed being an ambassador who worked in a semi-autonomous mode, which allowed for personal initiatives but tempered expectations for the headquarters' responsiveness. It's quite likely that such initiatives could even stir irritation there due to being unsolicited and requiring the ministry to take on extra workload to implement the Embassy's ideas.

Звичний для мене по роботі на Банковій вулиці та Михайлівській площі ритм контрастував із розміреним політичним життям у країні перебування.

Водночас, на початку 2000-х, не без допомоги українських дипломатів, швейцарська сторона дедалі уважніше придивлялася до молодій державі на Сході Європи.

Восени 2000-го відбувся перший офіційний візит в Україну керівника дипломатичного відомства ШК, а протягом 2003 року в Києві зустрічали віцепрезидента Швейцарії, керівника Федерального департаменту юстиції та поліції, а також державного секретаря економіки у супроводі групи бізнесменів.

Вдалося підписати важливу для розвитку торговельно-економічної співпраці Конвенцію між Урядом України і Швейцарською Федеральною Радою про уникнення подвійного оподаткування стосовно податків на доходи і на капітал.

У той самий період було укладено ще три двосторонні угоди: про міжнародні автомобільні перевезення пасажирів і вантажів, про співробітництво між Міністерством оборони України та Федеральним департаментом оборони, захисту населення та спорту ШК, а також про обмін стажистами.

Швейцарія стала першою серед країн Заходу, з якою 2003 року вдалося домогтися скасування візового режиму для власників дипломатичних, службових і спеціальних паспортів. Це був важливий прорив і прецедент у подальших переговорах щодо безвізового режиму з Євросоюзом.

Вперше в історії українсько-швейцарських відносин 2002 року за ініціативою посольства було відкрито два почесні консульства: у місті Женева — на чолі з відомим вченим, громадським діячем і колишнім членом Римського клубу Богданом Гаврилишиним; та в місті Цуг, де почесним консулом було призначено знаного швейцарського юриста, адвоката Йозефа Боллага.

Посада Посла в Берні, а згодом Постпреда в Женеві передбачала спілкування з багатьма

The rhythm I was familiar with, having worked at Bankova Street and Mykhailivska Square, was in striking juxtaposition with the steady political life in the host country.

However, in the early 2000s, thanks in part to the efforts of Ukrainian diplomats, the Swiss authorities began to pay increasing attention to the nascent Eastern European country.

The spring of 2000 marked the first official visit of the head of the Swiss Foreign Ministry to Ukraine. In 2003, Kyiv welcomed Switzerland's vice-president, the head of the Federal Department of Justice and Police, and the state secretary for economic affairs, accompanied by a group of businesspeople.

The parties secured the Convention between the Government of Ukraine and the Swiss Federal Council for the Avoidance of Double Taxation with Respect to Taxes on Income and on Capital, which was an important step in the development of trade and economic cooperation.

Three additional bilateral agreements were concluded within the same period: on the international automobile transportation of persons and goods; on cooperation between the Ministry of Defence of Ukraine and the Federal Department of Defence, Civil Protection and Sport; and on the exchange of trainees.

Switzerland was the first Western country with which we achieved the cancellation of the visa regime for holders of diplomatic, service, and special passports. It was an important breakthrough and a precedent for further negotiations on visa-free travel with the European Union.

In 2002, for the first time in the history of Ukrainian-Swiss relations, the Embassy initiated the establishment of two honorary consulates: one in Geneva, headed by a well-known scholar, public figure, and ex-member of the Club of Rome — Bohdan Hawrylyshyn; and another in Zug, where a prolific Swiss lawyer, Josef Bollag, was appointed as consul.

Both the position of ambassador in Bern and, later, that of permanent representative

непересічними українцями, які відвідували Швейцарію, а також із тими, хто постійно проживав у цій привабливій країні.

До них належала молодша донька останнього Гетьмана України Павла Скоропадського Олена Отт-Скоропадська, яка після Другої світової війни мешкала у Швейцарії.

На відміну від батька, — українськомовна, Олена Павлівна вважала, що історія — це не лише політика, а й драматичні події в житті людей, які вона описала на прикладі своєї родини у книжці спогадів «Остання з роду Скоропадських».

Донька визначного українського політика разом із чоловіком — колишнім директором солідного швейцарського видавництва Людвігом Оттом — щороку їздила до України, де за її активної участі видано книгу спогадів батька, примірник якої із дарчим написом останньої з роду Скоропадських я зберігаю в домашній бібліотеці.

Подружжя охоче відвідувало українське посольство в Берні та було в ньому шанованими гостями.

Олена Скоропадська виявилася єдиною з прямих нащадків очільників Української революції 1917–1921 років, яка побачила незалежну Україну, а також зробила конкретний внесок у відновлення історичної правди стосовно постаті свого видатного батька.

До моїх обов'язків Посла у Швейцарії, як старшої посадової особи в країні перебування, входили зустрічі і провадження керівництва держави та Міністерства закордонних справ, навіть тоді, коли вони здійснювали візити на заходи міжнародних організацій, розташованих на території ШК.

Таким «заходом» були щорічні зібрання Всесвітнього економічного форуму (ВЕФ) у Давосі. Постійний його офіс розташований у Женеві, але сам форум відбувається у віддаленому від неї гірському кантоні Граубюнден.

Хоча Посольство в Берні тривалий час перебувало «в тіні» Постпредства України в Женеві, яку деякі вітчизняні «знавці» географії

in Geneva entailed communicating with high-profile Ukrainians, whether they were visiting Switzerland or living in this attractive country.

One of them was Olena Ott-Skoropadska — the younger daughter of Ukraine's last hetman, Pavlo Skoropadskyi — who lived in Switzerland after World War II.

Olena spoke Ukrainian, unlike her father, and believed that history was not only politics, but also the dramatic events in people's lives, which she described in her memoirs, *Ostan-nia z rody Skoropadskykh* [The Last of Skoropadskyis], which is based on her family's case.

Together with her husband, Ludwig Ott, who was the director of a prestigious Swiss publishing house, the daughter of the extraordinary Ukrainian leader visited Ukraine annually, where she was actively involved in publishing her father's memoirs. I keep a copy of that book with a gift autograph from the last of the Skoropadskyis in my home's library.

The couple were enthusiastic visitors to the Ukrainian Embassy in Bern, where they were treated as distinguished guests.

Olena Skoropadska turned out to be the only direct descendant of a leader of the 1917–21 Ukrainian Revolution to have witnessed independent Ukraine and also made a definite contribution to vindicating the historical truth about her remarkable father.

My duties as ambassador to Switzerland, a senior official posted in the host country, included meeting and accompanying the leadership of the government and the Ministry of Foreign Affairs, even when they were attending events of international organizations based in Switzerland.

Such 'events' included the annual meetings of the World Economic Forum (WEF) in Davos. It is headquartered in Geneva, but the forum itself takes place in the remote mountainous canton of Graubünden.

Although for a long time, the Embassy in Bern remained 'in the shadow' of the Permanent Mission in Geneva, which some Ukrainian

вважали столицею Швейцарії, необхідність участі посла в роботі авторитетного ВЕФ не викликала в мене сумніву.

Піднесення давоського форуму на початку 2000-х відбувалося паралельно зі згасанням конкуруючого з ним Форуму Кран-Монтана. Хоча штаб-квартира цієї неурядової організації розташована в Монако, назва пов'язана зі швейцарським гірським курортом, де відбувалися його засідання.

Позаяк увага впливових країн до Форуму Кран-Монтана постійно зменшувалася на користь Давосу, посольство не рекомендувало центру направляти на його засідання вітчизняних урядовців.

Заходам форуму не додавала авторитету й участь у них керівників корумпованих африканських режимів, а також — неприхована підтримка з боку РФ.

Особистий супровід і жанр бесіди в машині з високими гостями, які мені під час посольської служби випало вести у Швейцарії з Віктором Януковичем, а вже у Бельгії — з Юлією Тимошенко та Віктором Ющенком, містять у собі як переваги, так і ризики.

Переваги полягають у можливості в неформальних обставинах «пробрифінгувати» співрозмовника з питань, що стосуються його візиту, а ризики зводяться до можливості не потрапити «в унісон» до настрою головного пасажира представницького автомобіля.

Сумнівна репутація Швейцарії як «пральні» для відмивання та збереження коштів, здобутих незаконно, привертала до цієї країни увагу вітчизняних правоохоронних органів.

Саме тому, працюючи в Берні, я познайомився з двома чинними й одним майбутнім генеральними прокурорами України.

Влада ШК допомагала розслідувати справу про корупцію колишнього Прем'єр-міністра Павла Лазаренка та його оточення.

Слідами справи П. Лазаренка та причетних до неї осіб 2002 року у Швейцарії побував Генеральний прокурор України Святослав Пискун зі своїм заступником і майбутнім Генпрокурором Віктором Шокінім.

geography 'experts' even thought was Switzerland's capital, I had no doubts that as the ambassador, I had to participate in the work of the respected WEF.

The rise of the Davos forum in the early 2000s occurred in parallel with the decline of its competitor, the Crans-Montana Forum. Although this non-governmental organization is headquartered in Monaco, it takes its name from a Swiss mountain resort, where its meetings are held.

Since influential countries' attention to the Crans-Montana Forum was steadily shifting to Davos, the Embassy did not advise the government to send Ukrainian officials to its meetings.

The fact that the forum's events involved leaders of certain corrupt African regimes and enjoyed unconcealed support from the Russian Federation did not lend it any credibility either.

Getting to personally escort and have vehicle conversations with high-profile guests, which I had to do for Viktor Yanukovich during my time as ambassador in Switzerland, and then with Yuliia Tymoshenko and Viktor Yushchenko in Belgium, meant both advantages and risks.

The advantage was the ability to brief the official on matters relevant to their visit in an informal setting, while the risks boil down to the potential of not being 'in tune' with the mood of the key passenger of the delegation's car.

Switzerland's sketchy reputation as a hub for laundering and safekeeping illicitly obtained money has historically attracted the attention of Ukrainian law enforcement.

This is the reason why I got to meet two incumbent and one would-be Ukrainian prosecutor general while working in Bern.

The Swiss authorities assisted in investigating the corruption case against former Prime Minister Pavlo Lazarenko and his entourage.

In 2002, while on the trail of Pavlo Lazarenko and his accomplices, Ukraine's Prosecutor General Sviatoslav Piskun visited Switzerland

Різні за вдачею, але обидва комунікабельні та товариські у спілкуванні, С. Пискун і В. Шокін були вихованцями радянської прокурорської школи, «законодавцем» якої, у моєму розумінні, встигнув побути інший гість — колишній Прокурор Української РСР, а згодом Генеральний прокурор України Михайло Потебенько.

Можливість особисто поспілкуватися з видатними представниками вітчизняної творчої інтелігенції надавали організовані посольством Дні культури України у Швейцарії, гастролі музичних колективів, художні виставки, а також ретроспективний показ українських кінофільмів, виступи молодих літераторів, які відбувалися за підтримки швейцарської сторони.

together with his deputy Viktor Shokin, who would later himself become prosecutor general.

Different in demeanour but both sociable and gregarious, Mr Piskun and Mr Shokin were both students of the Soviet school of prosecution. A later guest, ex-Prosecutor of the Ukrainian SSR Mykhailo Potebenko, who later also served as Ukraine's prosecutor general, was, in my view, that school's 'lawmaker' for a brief while.

To create opportunities to talk to extraordinary Ukrainian creative intellectuals, the Embassy organized Days of Ukrainian Culture in Switzerland, musical group tours, art exhibitions, and a retrospective screening of Ukrainian films, and literature readings by young writers, which enjoyed the support of the Swiss authorities.

З особливим успіхом проходили виступи Академічного симфонічного оркестру Національної філармонії України під керівництвом Миколи Дядюри. На літературному фестивалі в місті Золотурн побували тепер уже хрестоматійні Сергій Жадан, Оксана Забужко й Андрій Курков, імена та твори яких добре відомі українському й закордонному читачу.

Прагнучи привернути увагу до України з боку вибагливих швейцарців, знаменитих своєю ретельністю в годинникарстві, я домовився щодо виставки українського майстра мікромініатюри Миколи Сядристого. Серед її експонатів особливу увагу здобув найменший у світі електромеханічний годинник у дії, розташований в оці звичайної бабки в натуральну величину, зробленої із золота. У присутності відвідувачів М. Сядристий виготовляв копії стрілок найменшого з представлених у музеї міста Шо-де-Фон годинника.

Використовуючи будь-яку нагоду для презентації України, я ініціював участь Зразково-показового оркестру ЗСУ в міжнародному марш-параді вулицями столиці Швейцарії, де він представив репертуар української музики, який із захватом зустріли місцеві глядачі.

Один зі «світових чемпіонів» за наданням технічної допомоги іншим країнам, а також за добротністю мешканців, нейтральна, але не байдужа Швейцарія після початку російської агресії прийняла майже 100 тис. українських біженців. Водночас історія допомоги ШК для наших країн має ще одну яскраву сторінку — чорнобильську.

Українські діти з особливо постраждалих від радіоактивного викиду районів Київської та Житомирської областей протягом багатьох років проводили літні канікули у спеціально облаштованих таборах відпочинку кількох кантонів Швейцарії, які я відвідував як посол.

Особливе враження справляли зустрічі з простими швейцарцями — волонтерами, які безоплатно працювали з українськими дітьми та запрошували їх на гостини до власних родин.

Performances of the Symphony Orchestra of the National Philharmonic of Ukraine under Mykola Diadiura were especially successful. The literary festival in Solothurn has already featured the collections of Serhii Zhadan, Oksana Zabuzhko, and Andrii Kurkov, whose names and works are well-known to Ukrainian and foreign readers.

Trying to draw the attention of the selective Swiss, known for their diligent watchmaking, to Ukraine, I arranged an exhibition of the works of Ukrainian micro-miniature artist Mykola Siadrystyi. An exhibit that won special attention was the world's smallest working electromechanical watch, placed in the eye socket of an ordinary life-size dragonfly made of gold. In the presence of the visitors, Mr Siadrystyi crafted copies of the hands of the smallest clock in the museum of La Chaux-de-Fonds.

Taking every opportunity to showcase Ukraine, I initiated the participation of the Model Orchestra of the Armed Forces of Ukraine in the international march-parade through the streets of the Swiss capital, where it impressed locals with its repertoire of Ukrainian music.

As one of the 'world champions' when it comes to technical aid to other countries, as well as in terms of its citizens' benevolence, Switzerland, which is neutral, yet not indifferent, has accepted almost 100,000 Ukrainian refugees since the start of Russian aggression. However, the Swiss history of aiding Ukrainians has another striking page: Chernobyl.

Ukrainian children from the districts of the Kyiv and Zhytomyr regions that suffered the most from radioactive fallout spent many of their summer holidays at special camps set up in several Swiss cantons, which I visited as ambassador.

The meetings with ordinary Swiss volunteers, who worked with Ukrainian children for free and welcomed them to visit their own families, were particularly striking.

The moderate, yet not-at-all quiet,

Розмірене, але аж ніяк не тихе дипломатичне життя Берна визначала наявність 83 іноземних посольств, а отже, — широких можливостей для контактів із колегами, зокрема під час прийняття.

Звичним колом спілкування для мене були посли сусідніх країн, включно з Туреччиною, балтійських і балканських держав, Португалії, а також Франції, Грузії й Азербайджану.

Посол США здебільшого не відвідував багатолюдних фуршетів, але з його присутністю в Берні пов'язане моє незабутнє спілкування зі Вселенським Патріархом Варфоломієм I.

Після того як 2001 року Президентом Сполучених Штатів було обрано Джорджа Буша-молодшого, наближеного до переможця скарбника його виборчої кампанії на знак заохочення направили послом до Берна.

Вселенський Патріарх готувався відвідати Вашингтон і з допомогою свого краянина — Посла Греції у Швейцарії, перед тим акредитованого в Константинополі, прибув до Берна, сподіваючись поспілкуватися з довіреною особою Президента США.

Грецький дипломат принагідно запросив на обід кількох послів «православних» країн, зокрема й мене. Посла рф також запросили, але він делегував одного з підлеглих.

Під час кулуарної бесіди сам на сам я, не маючи жодних інструкцій, намагався з'ясувати у Вселенського Патріарха, що заважає Фанару визнати автокефалію Української православної церкви Київського патріархату (УПЦ КП) і що Києву потрібно зробити, щоб це нарешті сталося.

Отримана в надзвичайно дипломатичній манері відповідь зводилася до того, що Константинополь підтримує прагнення Києва, але за наявності політичної волі керівництва України та належної гнучкості позиції очільника УПЦ КП щодо власного статусу.

На згадку про зустріч та довірливу розмову Патріарх Варфоломій I подарував мені пам'ятну медаль із власним зображенням.

diplomatic life in Bern was marked by the presence of 83 foreign embassies. This meant broad opportunities to connect with colleagues, particularly during receptions.

My usual social circle comprised ambassadors of neighbouring countries, including Türkiye, Baltic and Balkan states, Portugal, France, Georgia, and Azerbaijan.

Although the United States ambassador seldom attended crowded receptions, his presence in Bern is linked to my unforgettable encounter with Ecumenical Patriarch Bartholomew I.

After George W. Bush was elected president of the United States in 2001, his campaign treasurer was sent to Bern as an ambassador as a show of appreciation.

The Ecumenical Patriarch was preparing to visit Washington, D.C. With the assistance of his fellow Greek, the Greek ambassador to Switzerland, who had previously served in Constantinople, he arrived in Bern, hoping to speak with the representative of the American president.

The Greek diplomat took the opportunity to invite several ambassadors from Orthodox countries, including me, to lunch. The Russian ambassador also received the invitation, but chose to delegate one of his underlings.

Lacking instructions, I asked the Ecumenical Patriarch during our private behind-the-scenes conversation what prevented Fener from recognizing the autocephaly of the Ukrainian Orthodox Church of the Kyiv Patriarchate and what Kyiv needed to do for that to finally happen.

His exceptionally diplomatic reply boiled down to Constantinople supporting Kyiv's aspirations, but only if there was political will on the part of the Ukrainian leadership and sufficient flexibility on the part of the head of the UOC (Kyiv Patriarchate) regarding its own status.

To remember our meeting and trusting discussion, Patriarch Bartholomew I gifted me a commemorative medal with his image.

During a reception at the Russian Embassy

Войовничо налаштованим супротивником автокефалії Православної церкви України був Патріарх Московський Алексій II, із яким я мав нагоду познайомитися під час прийняття в російському посольстві у Швейцарії.

Під час нашої короткої розмови очільник РПЦ (МП) «горбачовського призову», із німецьким прізвищем Рідігер, міцно тиснув мою руку і, не відпускаючи її та дивлячись прямо в очі, настирливо переконував: «Наші три братні народи — росіяни, українці та білоруси — завжди повинні залишатися разом». Мовляв, про це він сказав президентам Володимиру Путіну, Леоніду Кучмі й Олександрі Лукашенку, з'єднавши їхні долоні під урочистий церковний передзвін на зустрічі біля перетину кордонів трьох країн у Брянській області.

Це був дуже відмінний від попереднього досвід особистого спілкування з вищим церковним ієрархом...

«Українську тему» порушив під час нашої побіжної розмови й лідер «перебудови» та перший і останній Президент СРСР Михайло Горбачов. Це також сталося у Швейцарії під час прийняття на честь Міжнародного Зеленого Хреста — екологічної організації зі штаб-квартирою в Женеві, яку він заснував на початку 1990-х. Довідавшись, що я представляю Україну, прибічник створення замість СРСР нової «союзної держави» хутко згадав про власне українське коріння та навіть сказав кілька слів українською мовою, але за «братній союз» не агітував.

Моє перше знайомство з Президентом Швейцарії відбулося за вручення Вірчих грамот Адольфу Огі, який також очолював Федеральний департамент оборони, захисту населення та спорту. Водночас з очільницею протокольної служби Федерального департаменту закордонних справ Сільвією Паулі я неодноразово зустрічався ще під час її попередньої роботи Амбасадоркою Швейцарії в Києві, де вона належала до кола активних і дружньо налаштованих іноземних дипломатів.

Утім, під час урочистої церемонії трапився курйоз, пов'язаний із підготовкою до неї

in Switzerland, I had a chance to meet Patriarch of Moscow Alexy II, who was aggressively hostile to the idea of the autocephaly of the Orthodox Church of Ukraine.

During our brief conversation, the head of the ROC (Moscow Patriarchate) — a Gorbachev-era appointee with a German surname, Ridiger — firmly clasped my hand and, looking me straight in the eye, persistently argued, 'Our brotherly nations, Russians, Ukrainians, and Belarusians, must always remain together.' According to him, he had said the same thing to Presidents Vladimir Putin, Leonid Kuchma, and Alexander Lukashenko, joining their palms to the ceremonial ringing of the church bell at a meeting at the crossing of the borders of the three countries in the Bryansk region.

It was an encounter much unlike my previous experience of personal contact with a senior hierarch of the church...

The 'Ukrainian topic' was also raised by Mikhail Gorbachev, the leader of Perestroika and the first and last president of the USSR, during one brief conversation I had with him. The same thing happened in Switzerland during a reception dedicated to the Green Cross International, an environmentalist organization headquartered in Geneva, which he founded in the early 1990s. Having learnt that I was representing Ukraine, the supporter of creating a new 'allied state' in place of the USSR quickly remembered his own Ukrainian roots and even uttered a few words in Ukrainian, albeit he didn't argue for the 'brotherly nations' part.

The first time I met the Swiss president was when I presented my credentials to Adolf Ogi, who was also in charge of the Federal Department of Defence, Civil Protection, and Sport. On the other hand, I had already met with Sylvia Pauli, who was the head of the protocol department of the Federal Department for Foreign Affairs, on many occasions, back when she was still a part of a circle of active and friendly diplomats working in Kyiv.

However, the Swiss preparations for the

швейцарської сторони.

Зі свого боку Посольство України діяло суворо за інструкцією, взявши напрокат передбачені за тогочасним протоколом аксесуари: спеціальний смокінг, темні штани в широку смужку, сорочку з особливим комірцем і світло-сіру краватку. Вчасно прибувши до визначеного місця та вручивши Вірчі грамоти за підписом Президента України Л. Кучми, я влаштувався у кріслі для передбаченої за протоколом розмови з очільником Швейцарії.

Спочатку він поглядав або на мене, або у свої папери, наче щось перевіряючи, та врешті-решт протягнув аркуш довідки з моєю біографією та фото, запитавши: «Це ви чи не ви?».

Зі світлини дивився незнайомий чоловік, віддалено схожий на мене. Через недогляд, замість мого, — довідка містила портрет Посла Бельгії. Він того ж дня, але після мене вручав Вірчі грамоти від свого короля.

Президент Адольф Огі справляв позитивне враження відкритої до спілкування, демократичної людини.

Невдовзі це моє враження цілком справдилося під час традиційного для ШК спільного візиту акредитованих у Швейцарії послів до малої батьківщини чинного глави держави.

У визначений час усі ми зібралися на Бернському вокзалі, розмістились у спеціально замовленому потязі та вирушили до мальовничої гірської комуни Кандерштег кантону Берн, де народився та провів дитячі роки майбутній Президент Швейцарії, батько якого працював лісівником, гірським провідником і лижним інструктором.

Під час подорожі глава держави переміщувався вагонами, де перебували послы, та неформально спілкувався з багатьма з них, займаючи сусіднє сидіння.

На пероні прибулих дипломатів чекав духовий оркестр, а місцеві мешканці захоплено зустріли земляка.

Крокуючи поруч із нами вулицями рідного містечка, А. Огі час від часу зупинявся,

official ceremony led to an amusing mishap.

The Embassy of Ukraine acted under strict instructions, having rented accessories required by the contemporary protocol: a special tuxedo, dark trousers with a wide stripe, a shirt with a special collar, and a light-grey tie. Having arrived on time at the designated location and presented the credentials signed by Ukrainian President Leonid Kuchma, I made myself comfortable in a chair for the conversation with the Swiss head of state, as provided by the protocol.

He kept shifting his gaze between me and his papers at first, until finally handing me a page with my biography reference and a photo. He then asked, 'Is that you or not?'

The picture revealed the face of a man who distantly resembled me. Because of an oversight, the photo in the reference was of the Belgian ambassador, not mine. He was to present his king's credentials on the same day, after me.

President Adolf Ogi made a positive impression as an open-minded, democratic person.

Soon after, he confirmed that impression during the joint visit of ambassadors accredited to Switzerland to the small homeland of the incumbent head of state, a customary event in the country.

At the appointed time, we all gathered at the Bern railway station, boarded a specially ordered train and travelled to the picturesque mountain community of Kandersteg in the canton of Bern, where the would-be Swiss president was born and spent his childhood. His father worked as a forester, a mountain guide, and a ski instructor.

During the trip, the head of state moved around the carriages occupied by ambassadors and conversed informally with many of them, taking the free seats next to ambassadors.

A brass band was waiting for the diplomats on the platform, and the locals enthusiastically welcomed their homelander.

Walking alongside us through the streets of

персонально вітаючи перехожих і представляючи своїх родичів та друзів дитинства.

Все було дуже невимушено та занурювало в атмосферу невеликого швейцарського селища, мешканці якого здавна знають і шанують одне одного.

Насамкінець послів щедро пригостили місцевими стравами, а на згадку кожний отримав оригінальний сувенір — «Камінь Кандерштегу» — шматок необробленої гірської породи, який я зберігав разом із враженнями від гідного наслідування традиції.

Підтримка функціонування іноземних посольств з боку швейцарської сторони не розповсюджувалася на пошук місць проживання для їхніх керівників, — на відміну від того, як це відбувається в Україні за участю Генеральної дирекції з обслуговування іноземних представництв.

Тож такий пошук став для мене непростим завданням внаслідок невідповідності попиту та пропозиції на ринку нерухомості невеликого міста з великою дипломатичною присутністю, яким була й залишається столиця Швейцарії.

До того ж мене здивувала певна «дискримінація» іноземних дипломатів з боку власників житла, гідного для розміщення резиденції.

Розгадка полягала в інциденті з віллою, де протягом кількох років розміщувалася резиденція посла однієї африканської держави.

Внаслідок зміни політичної ситуації, фінансування оренди в якийсь момент припинилося, але мешканці не поспішали залишати будинок і повертатися на Батьківщину. Водночас статус дипломатичної недоторканності не давав поліції змоги виселити орендаря.

Протистояння набуло настільки гострої форми, що після відключення побутових комунікацій, чужоземці почали обігріватися та готувати їжу на вогнищі, розкладеному на підлозі найманого приміщення.

Завдяки медіа цей випадок став широко відомий і надовго зіпсував репутацію

his hometown, Adolf Ogi stopped from time to time to personally greet passers-by and introduce his relatives and childhood friends.

It was a very casual experience that immersed us in the atmosphere of a small Swiss town, where the inhabitants had long known and respected each other.

In the end, the ambassadors were generously treated to local dishes, and each received an original souvenir: the Kandersteg Stone, a piece of raw rock that I have kept with me along with the impressions of a tradition worthy of emulation.

The Swiss support for the functioning of foreign embassies did not extend to providing housing for heads of mission, unlike in Ukraine, where that is handled by the Directorate-General for Rendering Services to Diplomatic Missions.

Therefore, this search became a challenge for me due to the disparity between supply and demand in the real estate market of the small city with a large diplomatic presence, which was and still is the case with the Swiss capital.

In addition, I was surprised by some 'discrimination' against foreign diplomats among owners of housing suitable for a residence.

The culprit was an incident involving a villa that had been the residence of an African ambassador for several years.

As a result of a shift in the political situation, the funding for the rent stopped at some point, but the tenants were in no hurry to leave the building and return home. At the same time, the status of diplomatic immunity prevented the police from evicting the tenant.

The confrontation became so severe that, after household communications were cut off, the foreigners began to keep warm and cook by setting up a fire on the floor of the rented premises.

Thanks to the media, this incident became widely known and permanently damaged diplomats' reputation as tenants.

With the help of my Swiss contacts, I

дипломатів-орендарів.

За посередництва швейцарських знайомих мені все-таки вдалося знайти порівняно недороге, але гарне рішення, що давало змогу запрошувати до українського помешкання як іноземних, так і вітчизняних відвідувачів.

Репутація Швейцарії як країни, де розташувалися 40 міжнародних організацій, зазвичай пов'язана з Женевою. Водночас у Берні з 1874 року перебуває Міжнародне бюро Всесвітнього поштового союзу (ВПС), а з 1893-го — Міжурядова організація міжнародних залізничних перевезень (ОТІФ).

Хоча Українська РСР ще з 1947 року була членом ВПС як спеціалізованої установи у структурі ООН, Посольство України у Швейцарії до контактів із цією важливою міжнародною організацією не прилучалося. Тому я спробував порушити цю «традицію» та встановив офіційні, а також неформальні стосунки з тодішнім генеральним директором ВПС — американцем Томасом Ліві, який симпатизував Україні.

Поряд із дипломатичним супроводом поточної участі Києва в роботі Поштового союзу, я намагався впровадити представників Укрпошти до складу персоналу ВПС. Сподівався, з одного боку, домогтися тіснішої співпраці з ним, а з іншого, створити умови для набуття та застосування кращого міжнародного досвіду в роботі вітчизняної пошти.

Врешті-решт вдалося домогтися відрядження до Берна низки українських стажистів за регіональною квотою, яку раніше не використовували, й вони позитивно зарекомендували себе серед колег та в керівництва ВПС.

Оскільки у штаб-квартирі ВПС була обласована виставка подарунків від багатьох країн світу, зокрема й колишнього СРСР, у мене виникла ідея позначити саме українську участь у роботі цієї організації.

За браком бюджетних коштів це вдалось із залученням української структури, що використовувала запроваджені нею відзнаки не лише для нагородження справді гідних людей та організацій, а й задля бізнесу.

Широко популяризуючи перелік авторитетних нагороджених, господарі привертали

eventually managed to find a relatively inexpensive yet excellent solution that allowed me to invite both foreign and domestic visitors to the Ukrainian residence.

Switzerland's reputation as a country with 40 international organizations is usually associated with Geneva. However, Bern has been home to the Universal Postal Union (UPU) International Bureau since 1874 and the Intergovernmental Organization for International Rail Transport (OTIF) since 1893.

Although the Ukrainian SSR had been a member of the UPU, a specialized agency of the UN, since 1947, the Embassy of Ukraine in Switzerland was not involved in contacts with this important international organization. I therefore tried to break this 'tradition' and established formal and informal relations with the then director general of the UPU, an American, Thomas Leavy, who was sympathetic to Ukraine.

In addition to diplomatic support for Kyiv's ongoing participation in the UPU, I tried to bring Ukrposhta representatives into the UPU staff. I was hoping, on the one hand, to achieve closer cooperation with the UPU, and, on the other hand, to create conditions for the acquisition and application of the best international experience in the work of the national post office.

Eventually, we managed to get a number of Ukrainian trainees sent to Bern under a regional quota that had never been used before, and they established a positive track record among their colleagues and the UPU leadership.

Since the UPU headquarters hosted an exhibition of gifts from many countries, including the former USSR, I came up with the idea of highlighting Ukrainian participation in this organization's work.

Due to budgetary constraints, we achieved this by involving a Ukrainian entity that had created its own awards to recognize truly worthy people and organizations, as well as businesses.

By widely promoting the list of reputable

увагу й інших — заможних і схильних до марнославства.

У підсумку неподалік офісу генерального директора ВПС з'явилася відзнака з України — підлогова мармурова колона, увінчана срібною фігурою богині Ніки з вінком у руці, доставлена транспортом посольства разом із дипломатичною поштою.

Подібно було організовано й відзначення з боку України Європейської організації ядерних досліджень, — під час того як її відвідав президент НАНУ Борис Патон.

На початку моєї швейцарської каденції Україна не була членом ОТІФ. Хоча про намір вступити до цієї організації Київ заявив ще 1997 року, Посольство в Берні в реалізації цього наміру участі не брало.

З огляду на те, що метою ОТІФ, згідно зі статутом, є «встановлення єдиного правопорядку для перевезень пасажирів, багажу і вантажів у прямому міжнародному залізничному сполученні між державами-учасницями», а таких держав на території Європи, Північної Африки та Близького Сходу було більш як 40, включно зі всіма нашими західними сусідами, я прагнув сприяти реалізації наміру, що його проголосив Київ.

Політичний контекст вбачав у тому, що членство в ОТІФ було потрібною ланкою в процесі європейської інтеграції України та гармонізації вітчизняного законодавства з нормами країн-членів ЄС.

Керівництво ОТІФ всіляко підтримувало ініціативу посольства, а наполегливі звернення до МЗС і причетних відомств допомогли отримати бажаний результат.

5 червня 2003 року, незадовго до завершення мого відрядження у Швейцарію, Президент Л. Кучма підписав Закон «Про приєднання України до Конвенції про міжнародні залізничні перевезення (КОТІФ)», який ухвалила Верховна Рада, що дало нашій державі змогу стати членом ОТІФ.

Це було передумовою для перетворення України на потужного транзитного гравця,

awardees, the hosts attracted the attention of others, wealthy and prone to vanity.

As a result, a distinction from Ukraine appeared near the office of the UPU director general. It was a marble floor column topped with a silver figure of the goddess Nika holding a wreath, delivered by Embassy vehicles along with diplomatic mail.

We similarly arranged Ukraine's celebration of the European Organization for Nuclear Research, with a visit by NASU President Borys Paton.

At the start of my tenure in Switzerland, Ukraine was not a member of Organization for International Carriage by Rail. Although Kyiv had declared its intention to join the organization in 1997, the Embassy in Bern was not involved in carrying out that intention.

Given that the OTIF's mission, according to its convention, is to establish uniform legal regimes for the carriage of passengers, goods, and wagons in international traffic by rail between member states, and that there were more than 40 such states across Europe, North Africa, and the Middle East, including all of our Western neighbours, I sought to support the implementation of the intention declared by Kyiv.

The political context was that membership in the OTIF was a necessary link in Ukraine's European integration and in the harmonization of domestic legislation with the regulations of EU member states.

The leadership of the Organization for International Carriage by Rail broadly supported the Embassy's initiative, and our persistent appeals to the MFA and the relevant agencies helped secure the desired result.

On 5 June 2003, shortly before the end of my tenure in Switzerland, President Kuchma signed the Law 'On Ukraine's Accession to the Convention concerning International Carriage by Rail (COTIF)' after it had been passed by the Verkhovna Rada, enabling Ukraine to join OTIF.

It paved the way for Ukraine to become

підвищення конкурентоздатності її залізниць на європейському транспортному ринку.

На завершення слід зазначити, що робота Послом України у Швейцарії стала першою в моїй професійній біографії самостійною посадою. Всі попередні були пов'язані з підпорядкуванням безпосередньому керівнику, ритмом його роботи та виконанням постійних доручень, що обмежувало власні ініціативи.

До того ж, як порівняти з Женевою та Брюсселем, де проходило моє подальше посольське життя, Берн із низки причин залишався місцем, де українська дипломатія «менше застосовувала» свій потенціал, а отже, стартова позиція вимагала від ново-призначеного посла не лише ініціативної, а й інтенсивної та результативної роботи.

a strong player in transit, boosting the competitiveness of its railways on the European transport market.

To conclude, I should state that serving as Ukraine's ambassador to Switzerland was the first autonomous role in my professional biography. Before that, I had always worked under line managers, following their rhythm and running their constant tasks, which limited my capacity for initiative.

Moreover, comparing it with Geneva and Brussels, where I spent the rest of my years as ambassador, Bern, for a number of reasons, remained a place where Ukrainian diplomacy 'underused' its potential, and hence, any newly-appointed ambassador's starting position required not only proactive, but also intensive and high-impact work.

МОЇ РОКИ В ДИПЛОМАТИЧНІЙ АКАДЕМІЇ УКРАЇНИ

MY YEARS AT THE DIPLOMATIC ACADEMY OF UKRAINE

Микола Кулініч, Надзвичайний і Повноважний Посол, ректор Дипломатичної академії України (2003–2007, 2013–2015 рр.)

Mykola Kulinich, Ambassador Extraordinary and Plenipotentiary, Rector of the Diplomatic Academy of Ukraine (2003–7, 2013–15)

Дипломатична академія України (ДАУ) (нині — Дипломатична академія України імені Геннадія Удовенка при МЗС. — *Ред.*) посідає особливе місце в моєму професійному та особистому житті. Річ у тім, що роки, проведені в академії, були для мене омріяним щасливим поєднанням академічної, освітянської діяльності з доволі насиченою здобутками кар'єрою професійного дипломата.

На початку свого фахового шляху після закінчення факультету міжнародних відносин та міжнародного права Київського державного університету імені Тараса Шевченка (нині — національний. — *Ред.*) й аспірантури на кафедрі міжнародних відносин та зовнішньої політики я майже 15 років викладав в Інституті міжнародних відносин (нині — Навчально-науковий інститут міжнародних відносин. — *Ред.*) нашого університету різні дисципліни міжнародного спрямування, зокрема курс «Зовнішня політика Далекого Сходу», який охоплював Японію, Корею та КНР.

The Diplomatic Academy of Ukraine (DAU) [now Hennadii Udoenko Diplomatic Academy of Ukraine at the Ministry of Foreign Affairs] holds a special place in both my professional and personal life. My years at the academy were a dream come true, offering a fortunate combination of academic and educational work alongside a dynamic and rewarding career as a professional diplomat.

At the start of my career, after graduating from the Faculty of International Relations and International Law of Taras Shevchenko State University of Kyiv [now National] and completing postgraduate studies at the Department of International Relations and Foreign Policy, I taught at the Institute of International Relations [now the Educational and Scientific Institute of International Relations] for almost fifteen years. I led various courses in international studies, including Foreign Policy of the Far East, which covered

1994 року мене запросили до МЗС України, де тодішній Міністр закордонних справ Анатолій Зленко запропонував мені перейти на дипломатичну роботу. У той час планували відкрити українське дипломатичне представництво в Японії. Я прийняв пропозицію щодо мого призначення до Токіо як радника новоствореної дипломатичної місії. Відтоді я став професійним дипломатом, однак бажання не поривати з академічним життям було осмисленим і стійким.

Уже на початку 1995 року до мене в Токіо доходила інформація з міністерства щодо створення Дипломатичної академії при Міністерстві закордонних справ і пошуку кандидатів на посади викладачів академії. Проте повна зосередженість на практичній дипломатичній діяльності у новоствореній установі не давала тоді можливості реалізувати опцію повернення до викладацької праці.

China, Japan, and Korea.

In 1994, the Ministry of Foreign Affairs of Ukraine invited me to join its staff. The then Minister for Foreign Affairs, Anatolii Zlenko, proposed that I join the diplomatic service. Around that time, the ministry was planning to open a Ukrainian Embassy in Japan, and I accepted the offer to go to Tokyo as counsellor of the newly established mission. From that moment, I began my professional diplomatic career. Yet, my desire to remain connected with academic life stayed conscious and strong.

In early 1995, while in Tokyo, I heard from the MFA about the establishment of the Diplomatic Academy at the Ministry of Foreign Affairs and its search for teaching staff. However, my complete engagement in diplomatic work at the newly opened mission left me with no opportunity to resume teaching.

2003 року, перебуваючи в Сеулі на посаді радника-посланника Посольства України у Республіці Корея, я несподівано одержав пропозицію тодішнього Міністра закордонних справ Костянтина Грищенка очолити Дипакадемію у зв'язку з переходом на дипломатичну роботу ректора ДАУ Бориса Гуменюка. Вагень у мене майже не було, і я, повернувшись до Києва наприкінці 2003 року, отримав наказ про призначення на посаду ректора академії.

Сама академія була тоді розташована в корпусі Київського національного університету імені Тараса Шевченка на вулиці Мельникова (нині — вулиця Юрія Ілленка. — Ред.), 36, де був Інститут міжнародних відносин (ІМВ), і займала лише кілька кімнат на четвертому поверсі красивої та солідної будівлі інституту, в якому я колись працював.

Керівництво ІМВ на чолі з директором Леонідом Губерським всіляко сприяло діяльності ДАУ не лише у справі логістичного функціонування академії, а й у залученні свого професорсько-викладацького складу до забезпечення нормальної діяльності нечисленного колективу нашої установи.

In 2003, while serving in Seoul as minister-counsellor at the Embassy of Ukraine in the Republic of Korea, I unexpectedly received a proposal from the then Minister for Foreign Affairs, Kostyantyn Hryshchenko, to head the Diplomatic Academy following the transfer of Rector Borys Humeniuk to diplomatic service. I had little hesitation. Upon returning to Kyiv at the end of 2003, I received the order appointing me as rector of the academy.

At that time, the academy occupied several rooms on the fourth floor of the Institute of International Relations at Taras Shevchenko National University of Kyiv, located at 36 Melnykova Street [now Yuriiia Illienka Street]. It shared the elegant and imposing building with the institute, where I had once worked.

The institute's leadership, headed by Director Leonid Huberskyi, actively supported the academy's operations by facilitating its logistical needs and engaging its faculty to help our institution's small team.

Мене приємно вразили зусилля тоді невеликого ректорату академії, представниками якого, крім ректора, були проректори Вячеслав Ціватий і Григорій Хоменко, спрямовані на організацію ефективної роботи цього дипломатичного закладу освіти.

Уже під час моїх перших зустрічей із керівництвом МЗС і колегами по академії я почав усвідомлювати весь обсяг складних завдань, які постали переді мною як новопризначеним ректором. Одним із пріоритетних був переїзд до нового будинку ДАУ на Михайлівській площі, реконструкція якого тривала вже декілька років, а її завершення не досить чітко проглядалося в осяжному майбутньому.

Замовником реконструкції нового приміщення для розміщення ДАУ було Міністерство закордонних справ, і, хоча державні кошти з бюджету міністерства надходили доволі регулярно (хай і не в повному обсязі), саме будівництво просувалося доволі повільно з вини насамперед підрядних будівельних організацій, які працювали вкрай несистемно.

I felt genuinely impressed by the dedication of the then modest rectorate, which, apart from the rector, included Vice-Rectors Viacheslav Tsivatyi and Hryhorii Khomenko, in their efforts to organize the effective work of this diplomatic educational institution.

From my first meetings with the leadership of the Ministry of Foreign Affairs and with my colleagues at the academy, I began to realize the scale of the complex tasks ahead of me as the newly appointed rector. One of the key priorities involved the relocation of the academy to its new premises on Mykhailivska Square. The building's reconstruction had been ongoing for several years, with no clear end in sight.

The Ministry of Foreign Affairs commissioned the reconstruction of the new premises for DAU. Although the ministry regularly allocated funds from the state budget (albeit not in full), construction proceeded relatively slowly, largely due to subcontracting organizations that operated in a highly un-systematic manner.

Міжнародна конференція «Виклики європейській архітектурі безпеки: український контекст» під егідою МЗС України в Дипломатичній академії України, 9 жовтня 2014 р.

International Conference on the Challenges to the European Security Architecture: The Ukrainian Context, held under the auspices of the MFA at the Diplomatic Academy of Ukraine, 9 October 2014

Виступ **Хосе Касанови**, старшого наукового співробітника Центру Берклі у справах релігії, миру та міжнародних справ. У президії: **Володимир Турчиновський**, директор Міжнародного інституту етики та проблем сучасності УКУ; **Микола Кулініч**, Надзвичайний і Повноважний Посол; **о. Богдан Прах**, ректор УКУ; **Ярослав Грицак**, професор кафедри нової і новітньої історії України УКУ, 21–22 квітня 2015 р.

Address by **José Casanova**, senior research fellow at the Berkley Center for Religion, Peace, and World Affairs. The presidium: **Volodymyr Turchynovskyi**, Director of the International Institute for Ethics and Contemporary Issues at UCU; **Mykola Kulynich**, Ambassador Extraordinary and Plenipotentiary; **Fr Bohdan Prach**, Rector of UCU; **Yaroslav Hrytsak**, professor of the Department of Modern and Contemporary History of Ukraine at UCU, 21–22 April 2015

Першочерговим завданням міністра новопризначеному ректору на цьому напрямі було налагодити ефективну координацію з тодішнім заступником Міністра закордонних справ, який відповідав за успішне завершення цього проєкту, Анатолієм Дронем — колишнім Послом України в Білорусі, а до цього головою Державного комітету України з питань житлово-комунального господарства.

Я добре пам'ятаю свій перший робочий день на посаді ректора, який почався із зустрічі з А. Дронем для ознайомлення зі станом робіт із реконструкції нового приміщення академії. У приймальні заступника міністра на мене чекали гумові чоботи та будівельна каска. Ми разом вирушили до будівельного майданчика, що був розташований поруч із головною будівлею МЗС на Михайлівській площі.

The minister's primary task for the newly appointed rector was to establish effective coordination with Anatolii Dron, Deputy Minister for Foreign Affairs responsible for the project's successful completion, who previously served as Ambassador of Ukraine to Belarus and Head of the State Committee of Ukraine on Housing and Communal Services.

I vividly remember my first day of work as rector, which began with a meeting with Anatolii Dron to review the construction status of the new academy premises. In the deputy minister's reception room, I found rubber boots and a construction helmet waiting for me. Together with Mr Anatolii, we went to the construction site, located adjacent to the main building of the Ministry of Foreign Affairs on Mykhailivska Square.

Огляд майданчика справив не надто радісне враження: роботи вели на другому поверсі, стін і перекриття на верхніх поверхах не було. Попри запевнення присутнього на огляді виконроба забудовника, було зрозуміло (і не лише мені), що роботи на об'єкті триватимуть щонайменше ще декілька років.

Треба віддати належне керівництву МЗС, яке було рішуче налаштоване прискорити завершення проєкту. З цією метою в міністерстві створили окрему адміністративну структуру, яка відповідала за практичні заходи з координації робіт із завершення будівництва та введення до експлуатації нового приміщення академії.

Загалом мої нові колеги в академії, більшість із яких я знав особисто задовго до свого призначення, нетерпляче чекали переїзду до нової будівлі. Втім, усвідомлюючи реалії тодішньої ситуації в країні, багатьом здавалося, що успішна реалізація цього проєкту — справа дещо віддаленої перспективи.

Щоби додати трохи оптимізму та зміцнити віру в наш успіх, я повісив на стіні ректорського кабінету кольоровий ескіз фронтона майбутньої реконструйованої споруди академії, який позичив у дирекції будівництва.

Цей великий картон (2 м x 1,5 м) слугував для мене джерелом наснаги та впевненості у нашому спільному успіху, а також додатковою доказовою базою для ілюстрації наших масштабних планів на розвиток Дипломатичної академії, а надто для численних іноземних гостей, які прибували до нас із пропозиціями подальшої співпраці.

Саме на цей період припав бурхливий розвиток налагодження партнерства з аналогічними дипломатичними закладами освіти в Європі, Азії та Латинській Америці.

Майже щотижня до нас приходили співробітники дипломатичних представництв і міжнародних організацій, акредитованих у Києві, закордонні гості з пропозиціями щодо різних форм взаємодії з Дипломатичною академією, насамперед нашої участі в різних міжнародних спільних навчальних

The site inspection did not leave a particularly positive impression: work was in progress on the second floor, and the upper floors lacked walls and ceilings. Despite the assurances from the site foreman present at the inspection, it was clear — and not only to me — that construction would take several more years.

I must give credit to the MFA leadership, which demonstrated firm resolve to accelerate project completion. To this end, the ministry created a separate administrative structure to coordinate practical measures for completing the construction and ensure the building's commissioning.

My new colleagues at the academy, most of whom I had known personally long before my appointment, eagerly awaited the move to the new building. Nevertheless, recognizing the realities of the country at that time, many considered successful project completion a somewhat distant prospect.

To raise the spirits and strengthen faith in our success, I hung a coloured sketch of the future academy façade on the wall of the rector's office. The sketch came from the construction management team.

The large cardboard (2 m x 1.5 m) became a source of inspiration and confidence in our collective success. It also served as visual evidence to illustrate our ambitious plans for the Diplomatic Academy, particularly to the many foreign guests arriving with offers for further cooperation.

This period also coincided with a vigorous expansion of partnerships with similar diplomatic educational institutions in Asia, Europe, and Latin America.

Almost every week, staff from diplomatic missions and international organizations accredited in Kyiv visited us, bringing proposals for collaboration, especially regarding participation in joint international training programmes, conferences, and workshops. These initiatives provided the academy's students with additional opportunities to

програмах, конференціях і тренінгах, які надавали слухачам ДАУ додаткові можливості розширити їхні міжнародні обрії, поглибити базові знання, професійні навички, компетенції, поліпшити фаховий рівень, що відповідав би найвищим міжнародним стандартам.

broaden their international horizons, deepen their fundamental knowledge, acquire professional skills and competencies, and enhance their expertise in line with the highest international standards.

Найяскравішою сторінкою в моїй ректорській діяльності, яка збагатила мій професійний та особистий досвід, була плідна співпраця з Віденською дипломатичною академією, яку справедливо називали «альма-матер» у широкому колі інституцій, причетних до дипломатичної освіти.

One of the most memorable aspects of my tenure as rector, which enriched both my professional and personal experience, was fruitful collaboration with the Diplomatic Academy of Vienna, widely recognized as the 'alma mater' within the broad community of diplomatic education institutions.

Створена на базі цієї унікальної установи мережа керівників закладів дипломатичної освіти всього світу давала змогу не лише підтримувати плідні зв'язки між дипломатичними академіями, інститутами, навчальними центрами майже на всіх континентах, а й установлювати певні стандарти навчальних програм, наукових досліджень у сфері підготовки дипломатичних кадрів, задавати той високий рівень фахової підготовки, який був би орієнтиром як для навчальних установ у сфері зовнішніх відносин, так і для великої кількості «цивільних» університетів, закладів освіти в багатьох країнах світу.

The network of heads of diplomatic education institutions established under the auspices of this unique academy enabled us not only to maintain strong links among diplomatic academies, institutes, and training centres on almost every continent, but also to establish standards for curricula and research in diplomatic training. It helped set a high benchmark for professional preparation, serving as a reference point both for institutions specializing in international relations and for numerous 'civilian' universities and educational institutions across many countries.

Регулярно в межах програм під патронажем Віденської дипломатичної академії ДАУ направляла своїх слухачів для участі в навчальних програмах і тренінгах не лише до Відня, а й до партнерів із мережі «побратимських дипломатичних установ».

Із великим задоволенням хотів би зазначити, що дружні відносини з багатьма ректорами з цієї мережі згодом вельми допомогли мені під час роботи на посольських посадах у Японії, Філіппінах, Австралії, оскільки «віденське ректорське товариство» створювало особливу атмосферу довіри та розуміння, взаємної підтримки.

Добрими теплими словами хотів би згадати свої дружні взаємини з Послом Єгипту в Японії (2007–2011 рр. — Ред.), колишнім ректором Інституту дипломатичних досліджень МЗС Єгипту Валідом Абдельнассером, із яким ми познайомилися під час чергової зустрічі ректорів у Відні.

As part of programmes under the patronage of the Diplomatic Academy of Vienna, Diplomatic Academy of Ukraine regularly sent its participants to take part in training courses and programmes not only in Vienna but also with partners within the network of ‘twin diplomatic institutions’.

I am pleased to note that the friendly relations I developed with many rectors from this network later proved extremely helpful during my ambassadorial postings in Australia, Japan, and the Philippines, since the Vienna rectors’ circle created an atmosphere of mutual trust, understanding, and support.

I have particularly fond memories of my friendship with Walid Abdelnasser, Ambassador of Egypt to Japan [2007–11] and former Rector of the Institute for Diplomatic Studies at the Ministry of Foreign Affairs of Egypt, whom I first met during one of the regular rectors’ meetings in Vienna.

Робоча зустріч із тодішнім Послом Республіки Корея в Україні **Сол Кьон Хуномщодо** розвитку співпраці між ДАУ та Посольством Кореї, 12 вересня 2014 р.

A working meeting with the then Ambassador of the Republic of Korea to Ukraine **Sul Kyung Hoon** on the development of cooperation between DAU and the Embassy of Korea, 12 September 2014

Наші приязні та довірливі відносини допомогли нам із єгипетським колегою виступити серед токійського дипломатичного корпусу зі спільною ініціативою створення «Групи послів-друзів Університету ООН» у Токіо. Цей унікальний заклад освіти системи ООН пропонує своїм слухачам з усіх країн світу ексклюзивні навчальні академічні програми з оонівської тематики.

Покладаючись на особистий досвід послів, які входили до групи, а також на їхні професійні практичні знання з актуальних проблем оонівської тематики, неформальне об'єднання, яке ми створили 2009 року, надавало пропозиції, рекомендації та поради щодо університетських навчальних програм, допомагало організовувати лекції, семінари, конференції й інші дипломатичні заходи в Університеті ООН.

Певним визнанням активних зусиль, яких ми з Валідом Абдельнассером доклали до створення групи, стало те, що мене обрали президентом, а мого єгипетського колегу — віцепрезидентом цього неформального об'єднання.

Під час подальшої роботи ДАУ під гостинним дахом Інституту міжнародних відносин дедалі очевиднішими ставали ознаки об'єктивної обмеженості масштабів і фізичних умов діяльності нашої установи. Це стосувалося не лише лімітованих аудиторних можливостей, логістичних проблем через наш «гостьовий» статус, а й труднощів впровадження сучасних навчальних програм, більшого залучення викладацьких кадрів, розширення спільних програм із закордонними партнерами.

Виникла нагальна потреба у розробленні нового бачення подальшого розвитку академії, нарощування її потенціалу, яке ми пов'язували з формуванням нової концепції Дипломатичної академії після переїзду до реконструйованого приміщення на Михайлівській площі, яка б стала вагомою складовою частиною загальної кадрової стратегії Міністерства закордонних справ України.

Our cordial and trusting relationship helped us jointly address the diplomatic corps accredited to Japan with an initiative to establish the Group of Ambassadors-Friends of the United Nations University in Tokyo. This unique UN educational institution offers its students from around the world exclusive academic programmes focused on UN-related topics.

Drawing upon the personal experience of ambassadors who joined the group and their professional expertise in UN affairs, the informal association we founded in 2009 provided suggestions, recommendations, and advice on the university's curricula. It also helped organize lectures, seminars, conferences, and other diplomatic events at the United Nations University.

The active efforts that Walid Abdelnasser and I devoted to the establishment of the group were acknowledged by my election as president and by the appointment of my Egyptian colleague as vice-president of this informal body.

As the Diplomatic Academy of Ukraine continued its work under the hospitable roof of the Institute of International Relations, it became increasingly evident that the size of the premises and the conditions in which our institution operated were objectively insufficient. The challenges went beyond limited classroom space and logistical constraints resulting from our 'guest' status. They also included difficulties in introducing modern academic courses, expanding faculty involvement, and strengthening joint initiatives with international partners.

We recognized an urgent need to design a new vision for the academy's further development and capacity-building, linked to shaping a renewed concept of the Diplomatic Academy after its relocation to the reconstructed building on Mykhailivska Square. This concept aimed to make the academy a vital component of the Ministry of Foreign Affairs of Ukraine's overall personnel strategy.

Особливу увагу тоді, звичайно, надавали впровадженню в навчальний процес нових освітніх програм і планів із головного профілю академії — підготовки магістрів за напрямом «Зовнішня політика».

До цього залучали найкращих викладачів і фахівців із міжнародного права, дипломатичної та консульської служби, міжнародних економічних відносин тощо. Серед них були такі відомі в галузі зовнішніх зносин імена, як професори Михайло Білоусов, Василь Кисіль, Михайло Кірсенко, відомі дипломати Юрій Кочубей, Микола Маймескул, Микола Макаревич, Олександр Купчишин, Олександр Цветков і багато інших.

Величезна робота із заохочення цих корифеїв до єдиного освітнього процесу лягла на плечі навчально-методичного відділу академії на чолі з невтомною Раїсою Кошелевою.

Новим елементом навчального процесу стало залучення закордонних викладачів і спеціалістів у царині спільних програм співпраці з нашими надійними партнерами.

Naturally, particular attention focused on introducing new educational curricula and programmes in the academy's core field — the preparation of master's students in Foreign Policy.

We invited leading lecturers and experts in international law, diplomatic and consular service, and international economic relations. Among them were distinguished figures in foreign affairs, including Professors Mykhailo Bilousov, Vasyl Kysil, and Mykhailo Kirsenko, as well as renowned diplomats Yurii Kochubei, Mykola Maimeskul, Mykola Makarevych, Oleksandr Kupchyshyn, and Oleksandr Tsvietkov, among many others.

A tremendous effort to engage these eminent experts in a unified educational process rested on the shoulders of the Educational and Methodological Department, headed by Raisa Koshelieva, a tireless professional.

An important new element of the academic process included involvement of foreign lecturers and professionals as part of cooperation programmes with our reliable partners.

Одним із таких провідних партнерів стало Представництво НАТО в Києві в контексті реалізації Програми Україна — НАТО з професійного розвитку цивільного персоналу сектору безпеки і оборони для підготовки українських держслужбовців, зокрема дипломатів.

Частими гостями в аудиторіях ДАУ в межах програм їхніх візитів до України були послы, акредитовані в Києві, провідні професори та дослідники з іноземних університетів, високі гості з-за кордону, а також наші видатні державні діячі.

Наприкінці весни 2006 року завершили реконструкцію нового приміщення на Михайлівській площі.

Значної моєї уваги як керівника потребували прикінцеві роботи з упорядкування та забезпечення нового приміщення меблями й обладнанням.

Великих зусиль було докладено для погодження з авторкою проєкту — архітекторкою, яка здійснювала авторський нагляд для того, щоб нові аудиторії й кабінети набули нинішнього «академічного» вигляду. Пишаюся, що зміг переконати її розробити дизайн двох найбільших студентських аудиторій на першому та другому поверхах як класичного університетського амфітеатру.

Обговорювали та погоджували зовнішній вигляд зали вченої ради на другому поверсі, кольори оздоблення інтер'єрів академії та, що важливо, — замовлення меблів для всіх приміщень ДАУ. Над цим ми плідно працювали з дизайнерами з Білицької меблевої фабрики.

Значущою подією в оновленому житті академії був розгляд, затвердження та замовлення нового логотипа, який і нині є символом нашої академії.

Успішним завершенням проєкту з переїзду до нової будівлі стало відкриття 1 вересня 2006 року нового навчального року в нових стінах Дипломатичної академії України за участю керівництва Міністерства закордонних справ, високих урядових гостей, представників Адміністрації Президента України, викладачів, випускників і друзів академії.

One of the leading partners became the NATO Representation in Kyiv within the framework of the NATO–Ukraine Professional Development Programme for civilian personnel of the security and defence sector, which focused on training Ukrainian civil servants, including diplomats.

Ambassadors accredited in Kyiv, distinguished professors and researchers from foreign universities, high-ranking guests from abroad, as well as prominent Ukrainian statespersons, frequently visited DAU classrooms as part of their official programmes.

At the end of spring 2006, we completed the reconstruction of the new premises on Mykhailivska Square.

As rector, I devoted significant attention to the final stages of preparation, particularly arranging furniture and equipment throughout the new building.

We invested considerable effort in coordinating with the project's author, the architect who supervised the construction, to make sure that the new classrooms and offices acquired their current 'academic' appearance. I take pride in having persuaded her to design the two largest student lecture halls on the first and second floors as classic university amphitheatres.

We discussed and approved the appearance of the academic council hall on the second floor, the colour scheme of the academy's interiors, and, importantly, the procurement of furniture for all rooms. We worked closely with designers from the Bilytska Furniture Factory on this project.

A landmark event in the academy's revival came when we reviewed, approved, and commissioned a new logo, which remains the institution's symbol to this day.

The successful completion of the move into the new building culminated on 1 September 2006 with the opening of the academic year in the Diplomatic Academy of Ukraine's new premises. The ceremony brought together the leadership of the Ministry of Foreign Affairs,

Без перебільшення, це був і мій «зоряний час» як ректора ДАУ, — здійснилася мрія, моя та моїх колег, до якої ми так наполегливо й важко йшли.

Сталося так, що через декілька місяців після цієї радісної події Указом Президента України мене було призначено Надзвичайним і Повноважним Послом України в Японії, тож на початку 2007 року я попрощався з колегами з академії та відбув до Токіо, де пропрацював шість років.

Після закінчення посольської каденції в лютому 2013 року керівництво Міністерства закордонних справ, зважаючи на мої численні звернення щодо можливого повернення до Дипломатичної академії, в березні 2013-го призначило мене керівником ДАУ. Так вдалося дещо спростувати загальновідоме переконання, що не можна двічі увійти в ту саму річку.

senior government guests, representatives of the Administration of the President of Ukraine, faculty members, alumni, and friends of the academy.

Without exaggeration, that day also marked my 'moment of glory' as rector — a dream come true for me and my colleagues, one we had pursued with dedication and persistence.

However, a few months after this joyful event, the President of Ukraine appointed me Ambassador Extraordinary and Plenipotentiary of Ukraine to Japan. In early 2007, I bade farewell to my colleagues at the academy and departed for Tokyo, where I served for six years.

After completing my ambassadorial tenure in February 2013, the MFA leadership responded to my repeated requests to return to the Diplomatic Academy and appointed me rector again in March 2013. This somewhat debunked the well-known belief that you cannot step into the same river twice.

Я повернувся в рідні стіни, до рідного колективу, сповнений нових планів удосконалити діяльність академії.

I returned to familiar walls and to a team I knew well, brimming with ideas to further develop the academy.

Мені судилося вдруге працювати на посаді ректора з весни 2013 до осені 2015 років. Не всі задуми довелося втілити в життя. З'явилося нове законодавство в галузі освіти, яке вимагало серйозного реформування не лише навчального процесу, а й майже всіх аспектів діяльності нашого закладу вищої освіти.

Стало проблематичним збереження магістерської програми «Зовнішня політика», що призвело до ліквідації багатьох структур академії, перегляду педагогічного

I served a second term as rector from spring 2013 to autumn 2015. Not all of my plans came to fruition. New education legislation required significant reforms not just in the educational process, but across nearly all aspects of the academy's operations.

Maintaining Foreign Policy the master's programme became challenging. We eliminated several academy structures, revised teaching loads, and reduced the number of faculty members and students.

навантаження викладачів, відтак скорочення чисельності професорсько-викладацького складу та слухачів.

З новим керівництвом МЗС на чолі з Павлом Клімкіним домовилися про розроблення докорінно оновленої концепції подальшої діяльності ДАУ, в якій за збереження магістерської програми більший акцент був би на елемент, пов'язаний із підвищенням кваліфікації дипломатичних працівників.

Протягом літа – осені 2015 року ми з керівником Центру підвищення кваліфікації ДАУ Олександром Кириченком опрацювали основні принципи та реальні контури цієї оновленої концепції.

Водночас виникла необхідність направити мене в довгострокове відрядження як Посла України до Австралії. Після оприлюднення відповідного Указу Президента України я відбув до Канберри. Так закінчилася моя друга каденція керівника ДАУ.

We agreed with the new MFA leadership headed by Pavlo Klimkin to develop a fundamentally renewed concept for the academy's future activities. While retaining the master's programme, this approach placed greater emphasis on professional development for diplomatic personnel.

From summer to autumn 2015, we worked with Oleksandr Kyrychenko, Head of the Centre for Professional Development of DAU, to outline the key principles and practical contours of this renewed concept.

Meanwhile, the need arose to appoint me to a long-term diplomatic posting as Ambassador of Ukraine to Australia. After the corresponding Decree of the President of Ukraine was published, I departed for Canberra. This marked the conclusion of my second term as Rector of the Diplomatic Academy of Ukraine.

Обдумуючи роки своєї праці в ДАУ, я з великою приємністю та теплотою згадую своїх колег по академії, співробітників МЗС, які допомагали її успішному розвитку.

Reflecting on my years of service at the academy, I recall with great pleasure my colleagues and MFA staff who contributed to its successful development.

А надто хотів би подякувати тим, із ким працював протягом двох своїх ректорських каденцій: насамперед Вячеславові Ціватому, Олександрові Кириченку, Раїсі Кошелєвій, Наталії Шпак, Юрієві Кочубею.

Зі щирою вдячністю згадую всіх, із ким довелося зустрітися та працювати у стінах Дипломатичної академії України.

Дякую всім вам, друзі!

I would like to express my particular appreciation to those who worked with me throughout both rectorial terms: Viacheslav Tsivatyi, Oleksandr Kyrychenko, Raisa Koshelieva, Nataliia Shpak, and Yurii Kochubei.

I remember everyone I met and collaborated with within the walls of the Diplomatic Academy of Ukraine with sincere gratitude.

Thank you all, friends!

17-та конвокація магістрів Дипломатичної академії України при МЗС України, 2 липня 2014 р.

The 17th Convocation of Master's Graduates of the Diplomatic Academy of Ukraine at the MFA of Ukraine, 2 July 2014

ЖИТТЄДАЙНЕ ДЖЕРЕЛО НАШОГО НАРОДУ

THE LIFE-SUPPORT ROOT OF OUR NATION

Юрій Богаєвський, Надзвичайний і Повноважний Посол, ветеран дипломатичної служби

Yuri Bohayevsky, Ambassador Extraordinary and Plenipotentiary of Ukraine, veteran of the diplomatic service

У лютому світове співтовариство традиційно святкує Міжнародний день рідної мови. Варто нагадати, що такий, всесвітнього значення, мовний день був запроваджений на XXX сесії Генеральної конференції Організації Об'єднаних Націй з питань освіти, науки і культури (ЮНЕСКО), яка відбувалася 26 жовтня – 17 листопада 1999 року в Парижі. Офіційно таке рішення почало діяти 2000 року, але його ухвалення мало драматичну передісторію.

1952 року влада Пакистану оголосила урду¹ єдиною державною мовою, хоча, як засвідчили дослідження, рідною вона була лише для кількох відсотків населення. Натомість переважна його більшість, зокрема в провінції Східний Пакистан², розмовляла бенгальською. Влада Пакистану

¹ Офіційна мова цієї держави.

² До 1947 року це була Східна Бенгалія, яка протягом багатьох років належала до Британської Індії як частина англійської колонії. Того ж року вона стала територією Пакистану.

Ін February, the world community traditionally marks International Mother Language Day. It is worth recalling that this language observance of global significance was established at the 30th session of the General Conference of the United Nations Educational, Scientific and Cultural Organization (UNESCO), held in Paris (France) from 26 October to 17 November 1999. Although the decision formally came into effect in 2000, its adoption was preceded by a dramatic historical background.

In 1952, the government of Pakistan declared Urdu¹ the country's sole official language, although the studies showed that it was the mother language of only a small percentage of the population. By contrast, the overwhelming majority, particularly in the province of East Pakistan², spoke Bengali. The Pakistani

¹ The state's official language.

² Until 1947, this was East Bengal, which for many years had been part of British India within the empire's colonial system. That same year, it became part of Pakistan.

проігнорувала таку статистику, що призвело до масових протестів і демонстрацій. Наймасовіша демонстрація, під час якої поліція та військовики вбили кількох студентів, відбулася 21 лютого 1952 року в місті Дакка.

Після проголошення 1971 року незалежності Східного Пакистану, на основі якого постала Народна Республіка Бангладеш, ту трагічну подію відзначають як День мучеників. Саме на пропозицію цієї нової держави зі столицею Даккою ЮНЕСКО проголосила 21 лютого Міжнародним днем рідної мови.

Відзначення і в Україні такої важливої події міжнародного рівня стало ще однією нагодою привернути увагу до нинішнього стану української мови. Що ж необхідно ще здійснити, щоб вона стала рідною для всіх громадян нашої держави, об'єднувала їх незалежно від етнічного походження? Це і є головною темою моєї статті з такою багатозначною назвою.

Своє ставлення до цього конче важливого для незалежної України питання я та мій колега Ігор Турянський, Надзвичайний і Повноважний Посол, ветеран дипломатичної служби, вже мали можливість висловити в кількох спільних статтях, самі назви яких повинні спонукати до певних роздумів. Перша була розміщена на сайті газети «День» 21 лютого 2014 р. у рубриці «Суспільство» під назвою «Як тобі живеться, мово наша рідна?». Ще три статті були опубліковані в районній газеті «Баришівський вісник»: 20 лютого 2016 р. — «Шануймо нашу рідну мову»; 24 лютого 2018 р. — «Дзеркало своєрідності народу»; і 27 липня 2019 р. — «Природний скарб народу» з нагоди набуття чинності Закону України «Про забезпечення функціонування української мови як державної».

Про значущість збереження рідної мови для будь-якого народу свідчать мудрі вислови й афоризми, авторами яких є відомі в різні епохи політики, правовики, громадські діячі та письменники, причому не лише закордонні, а й вітчизняні.

authorities ignored this fact, which led to mass protests and demonstrations. The largest of them took place on 21 February 1952 in the city of Dhaka, where police and military forces killed several students.

Following the proclamation of independence of East Pakistan in 1971, which resulted in the establishment of the People's Republic of Bangladesh, this tragic event has been commemorated as Martyrs' Day. It was at the initiative of this young state, with its capital in Dhaka, that UNESCO proclaimed 21 February as International Mother Language Day.

The observance of this internationally significant day in Ukraine has become as another occasion to draw attention to the current state of the Ukrainian language. What further steps are still required to ensure that it becomes the native language for all citizens of our country and unites them regardless of ethnic origin? This question is the core subject of the present article with such a multifaceted title.

We have previously articulated our views on this critically important matter for Ukraine as an independent state together with my colleague Ihor Turianskyi, Ambassador Extraordinary and Plenipotentiary and a veteran of the diplomatic service, in several joint publications, the titles of which alone encourage reflection. The first of these was published on the website of *The Day* newspaper on 21 February 2014 in the 'Society' section under the title 'How Are You Faring, Our Native Language?'. Three further articles appeared in the district newspaper *Baryshivskyi Visnyk*: 'We Should Respect Our Native Language' dated 20 February 2016, 'A Mirror of the Nation's Distinctiveness' dated 24 February 2018, and 'The Nation's Natural Treasure' dated 27 July 2019, published on the occasion of the entry into force of the Law of Ukraine 'On Supporting the Functioning of the Ukrainian Language as the State Language'.

The significance of preserving a native language for any nation is reflected in numerous wise sayings and aphorisms authored by

Глибоке визначення сутності мови дав багато років тому знаменитий швейцарський юрист, професор державного права, автор кодексу міжнародного права Йоганн Каспар Блюнчлі (1808–1881 рр.): «Мова є надбанням, найбільш суттєвим чином, яке належить народу, найбільш живим виявленням його характеру, найбільш енергійним його зв'язком із загальною культурою».

Особливу мою увагу привернув такий короткий афоризм невідомого автора: «Історія мови нерозривна з історією народу, який говорить нею» [1]. Це, однозначно, і про дуже нелегку історію нашої української мови, і про багатостраждальну історію нашої України!

Повчальним, а надто для молодого покоління громадян України, є вислів, який я вирішив подати в розширеному форматі. Він належить добре відомому не лише в українському закордонні, а й в Україні громадському діячеві, адвокату, канадцю українського походження, з яким я познайомився далекого 1989 року, Петру Саварину (1926–2017 рр.): «Хто перестає житися хлібом рідної мови, культури, традицій тощо — раніше чи пізніше гине. Тільки в мові — краса минулих віків, надія майбутніх. Без неї нікому не зрозуміти душі нашого народу, його давньої слави, його талантів. І тому ми ніколи не сміємо забувати за майбутнє і дбати про те, щоби нашим нащадкам залишити нашу українську мову, культуру, традиції і віру» (в цих висловах збережено мову автора).

prominent politicians, legal scholars, public figures, and writers from different historical periods — both foreign and Ukrainian.

A profound definition of the essence of language was offered many years ago by Johann Kaspar Bluntschli (1808–81), a renowned Swiss jurist, professor of constitutional law, and author of a codification of international law: 'Language is the nation's most essential possession, the most vivid expression of its character, and its most energetic link with general culture.'

What also caught my attention was this short quote by an unknown author: 'The history of a language is inseparable from the history of the people who speak it' [1]. This certainly relates to both the tough history of the Ukrainian language and the long-suffering history of Ukraine!

Particularly instructive, especially for younger generations of Ukrainians, is the following reflection, which I have chosen to present in an expanded form. It belongs to Peter Savaryn (1926–2017), a public figure, lawyer, and Canadian of Ukrainian descent, widely known in both the Ukrainian diaspora and Ukraine, whom I had the opportunity to meet as far back as 1989: 'Those who stop drawing sustenance from the bread of their native language, culture, and traditions will inevitably perish. Only within language live the beauty of past ages and the hope of ages yet to come. Without it, the soul of our people, their ancient glory, and their talents remain incomprehensible. This is why we must never forget our responsibility for the future and must strive to pass on to our descendants the Ukrainian

«Історія мови нерозривна з історією народу, який говорить нею».

'The history of a language is inseparable from the history of the people who speak it.'

На превеликий жаль, і на 35-му році існування незалежної України значна кількість її громадян, як старшого, так і молодшого покоління, усе ще перебуває «в полоні» русифікації, яку впродовж століть насильницькими методами нав'язували українцям колишні російські імперії.

Примусове зросійщення українців під ідеологічним гаслом «Мы один народ» здійснювали керівники колишнього «непорушного союзу вільних республік». У радянській Україні воно почалося 1930 року всіма можливими засобами. В багатьох псевдонаукових публікаціях, що їх інспірувала союзна влада, московські «верховоди» намагалися довести, що «деукраїнізація» нашої мови, мовляв, була в інтересах народних трудящих мас. Водночас не тільки українському, а й усім іншим народам на теренах колишнього СРСР його правителі прищеплювали байдужість до рідної мови, переконуючи їх у тому, що рідні мови не мають ні вартості, ні майбутнього і що залишається тільки одне: почати говорити «на общепонятном пролетарском русском языке».

У ті роки на долю українських дипломатів випало чимало різних випробувань. Ми постійно відчували на собі антиукраїнську мовну політику самозваного «старшого брата», але вона не зламала нашої відданості рідній мові.

Не лише зневажливе, а й відверто вороже ставлення і до української мови, і до України як незалежної держави виявляє вже не один рік нинішній повелитель пострадянської росії, яку він, прикипівши до кремлівського крісла, перетворив на чергову тоталітарну імперію зла.

Але, як доволі слушно сказала відома німецько-американська дослідниця феномену тоталітаризму, філософиня і політологиня Ханна Арендт (1906–1975 рр.), «тоталітарне владарювання несе в собі зерна власного знищення» [2].

language, culture, traditions, and faith.'

Regrettably, even in the 35th year of Ukraine's independence, a significant number of its citizens, both older and younger generations, remain 'captive' to russification, which the former russian empires had forcibly imposed on Ukrainians through violent methods for centuries.

The forced russification of Ukrainians under the ideological slogan 'We are one people', was implemented by the leaders of the former 'unbreakable union of freeborn republics'. In Soviet Ukraine, this process began in 1930 and was pursued by every available means. In numerous pseudo-scientific publications inspired by the central authorities, moscow's top dogs sought to prove that the 'de-Ukrainianization' of our language allegedly served the interests of the working class. At the same time, not only Ukrainians but all peoples across the territory of the former USSR were deliberately instilled with indifference toward their mother tongues, being persuaded that such languages had neither value nor future, and that only one option remained: to begin speaking the 'universally comprehensible proletarian russian language'.

During that period, Ukrainian diplomats went through numerous trials. We constantly experienced the anti-Ukrainian language policy of the self-proclaimed 'elder brother', yet it failed to break our loyalty to our mother tongue.

For many years now, the current ruler of post-Soviet russia has demonstrated not only a contemptuous but an openly hostile attitude toward both the Ukrainian language and Ukraine as an independent state, having clung to the Kremlin throne and transformed the country into yet another totalitarian empire of evil.

Yet, as Hannah Arendt (1906–75), a renowned German-American scholar of totalitarianism, philosopher, and political theorist, aptly observed, 'totalitarian domination carries the seeds of its own destruction' [2].

Тож виникає цілком справедливе запитання: невже «русскоговорящие» громадяни України не можуть, а надто сьогодні, нарешті усвідомити, що постійне використання ними іноземної російської, а не рідної української мови — це наслідок багаторічної русифікації? Серед цих громадян є й такі, які, говорячи погано українською мовою, вживають багато русизмів, не розуміючи, очевидно, що це також є результатом тієї самої русифікації. Однак особливу увагу слід надати виховній роботі з тими громадянами, які на запитання, чому вони не розмовляють українською, з посмішкою відповідають: «А какая разница?».

Чи відомо їм, що свою злочинну агресію проти нашої держави путінська влада активно використовує і для русифікації наших країн, яких насильно зтягнули до росії, а також тих, хто залишається на тимчасово окупованих російським агресором територіях України?

Тому, як наголосили Володимир і Галина Островські в книзі «А українською кажуть так...», «настав час стягнути мокре рядно русифікації» [3]. Працю видали 18 років тому, але доволі аргументована порада її авторів має залишатися на порядку денному.

Скільки ж іще треба років, аби стягнути з нашої держави таке ще мокре рядно та викинути з нашої землі цю знахабнілу п'явку? Скільки ж іще треба десятиліть, щоби несвідомі мешканці України позбулися легковажного ставлення до мови, яка створила українську націю і є її стрижнем?

Уже не один рік доводиться бути свідком й іншого явища, котре може спричинити поступове витіснення української мови з повсякдення мільйонів наших земляків, а надто молодого покоління. Йдеться про наповнення її іншомовними словами, запозиченнями, зокрема, з англійської мови. А таких слів уже чимало. На таке новоявлення я і мій колега звернули особливу увагу ще 2018 року у згаданій вище статті «Дзеркало своєрідності народу».

This leads to a totally reasonable question: why are 'russian-speaking' citizens of Ukraine unable to realize, especially today, that their continued use of a foreign russian language instead of their native Ukrainian is a direct consequence of decades of russification? Among them are also those who, while speaking Ukrainian poorly, use numerous russianisms, apparently without recognizing that this, too, is a result of the same process of russification. Particular attention, however, should be paid to educational efforts directed at those citizens who, when asked why they do not speak Ukrainian, respond with a smile: 'What difference does it make?'

Are they aware that the putin regime actively exploits its criminal aggression against our state as a tool of russification — both of Ukrainians forcibly taken to russia and of those who remain in the territories of Ukraine temporarily occupied by the aggressor?

Therefore, as Volodymyr Ostrovskyi and Halyna Ostrovska emphasized in their book *In Ukrainian, We Say It This Way...*, 'it is high time to pull off the damp shroud of russification' [3]. Although the book was published 18 years ago, the well-argued recommendation of its authors remains relevant today.

How many more years will it take to remove this still-damp shroud from our state and to kick this insolent leech out of our land? How many more decades must pass before the ignorant citizens of Ukraine abandon their negligent attitude toward the language that created the Ukrainian nation and constitutes its very backbone?

For quite a while, we have been witnessing another phenomenon that could lead to the gradual displacement of the Ukrainian language from everyday use among millions of Ukrainians, especially the younger generation. This concerns the growing influx of foreign lexical borrowings, particularly from English. Their number has already become significant. My colleague and I highlighted this tendency back in 2018 in the article 'A Mirror of the Nation's Distinctiveness'.

Двомовну «мову» використовують уже не лише політики, урядовці, народні депутати, науковці, підприємці та деякі журналісти, а й студентство та учнівська молодь. Так легко можна дійти й до дитячих садків. Двомовність поширилася фактично на всю територію України. Свідченням цього є те, що не лише в Києві, а й обласних та районних центрах і навіть селах українськомовні назви на вуличних кафе, кав'ярнях, продовольчих магазинах, супермаркетах, мінімаркетах і просто маркетах, торговельно-розважальних центрах і багатьох інших об'єктах замінили англійськими. Це мовне нововведення не оминуло також громадських автобусів (не маршруток) і метро, в яких оголошення зупинок українською мовою «підкріплюють» англійською.

Як же сприймати таке явище, яке, безперечно, принижує статус української державної мови? Чи хтось намагається створити якусь її «нову модель»?

Багато років тому видатний поет, геній українського народу Тарас Шевченко (1814–1861 pp.) у поемі «І мертвим, і живим, і ненародженим землякам моїм в Україні і не в Україні моє дружнєє посланіє» написав такі мудрі слова: «Учітесь, читайте, І чужому научайтесь, Й свого не цурайтесь» [4].

Bilingual 'language' is now used not only by politicians, officials, MPs, scholars, entrepreneurs, and journalists, but also by students and schoolchildren. This trend risks extending even to kindergartens. Bilingualism has spread throughout Ukraine, as seen in the replacement of Ukrainian-language signage with English-language names in sidewalk cafés, coffee shops, grocery stores, supermarkets, mini-markets (and regular markets), shopping centres, and other public spaces, not only in Kyiv but also in regional and district centres and even in villages. This new linguistic development has also affected public transport, including buses (not mini-buses) and the metro, where English backs up Ukrainian-language announcements.

How are we supposed to regard this phenomenon that undoubtedly diminishes the status of Ukrainian as the state language? Is someone trying to impose some kind of 'new model' of it?

Many years ago, Taras Shevchenko (1814–61), an outstanding poet and genius of the Ukrainian nation, wrote these wise words in his poem 'To My Fellow Countrymen, In Ukraine and Not in Ukraine, Living, Dead and as Yet Unborn, My Friendly Epistle': 'Gain knowledge, brothers! Think and read, and to your neighbours' gifts pay heed, yet do not thus neglect your own' [4].

*«Тоталітарне владарювання несе в собі
зерна власного знищення».*

*'Totalitarian domination carries the seeds of
its own destruction.'*

Я в жодному разі не применшую важливості знання іноземних мов для громадян України. Це особливо стосується високопосадовців, народних депутатів і провідних громадських діячів, які мають змогу спілкуватися з іноземними колегами. Навпаки, що більше людина знає мов, то цікавішим і змістовнішим буде її життя, то більше можливостей вона матиме для самореалізації.

Знати іноземні мови не лише корисно, а й доцільно, оскільки володіння тією самою доволі популярною англійською дає можливість донести до співрозмовника з іншої держави відповідну інформацію про Україну, її дуже непросту історію, особливості її культури та мистецтва, а також народні традиції. Таку важливу роботу повинні виконувати не тільки дипломати, а й усі громадяни України, які мають можливість побувати за кордоном.

By no means do I downplay the importance of foreign-language proficiency for Ukraine's citizens. This is particularly true for senior officials, members of parliament, and leading public figures who have opportunities to communicate with foreign counterparts. Indeed, the more languages a person knows, the richer and more meaningful their life becomes, and the more opportunities they have for self-fulfillment.

Knowing foreign languages is not merely useful — it is highly relevant. Proficiency in, let's say, widely spoken English enables one to communicate to interlocutors from other countries proper information about Ukraine, its difficult history, the distinctive features of its culture and arts, as well as national traditions. This important work should be carried out not only by diplomats but by every Ukrainian citizen who has the chance to travel abroad.

Збереження та захист української мови, зміцнення її статусу для подальшого гуртування нашого багатонаціонального суспільства є дуже важливими чинниками.

The preservation and protection of the Ukrainian language, and the strengthening of its status for further consolidation of our multinational society, are crucial factors.

Однак знання іноземних мов не має применшувати значущості української, яку наші предки гордо називали солов'їною. Тож бережимо її так, як це робили впродовж багатьох десятиліть мільйони вихідців з України, котрих доля розкидала по всьому світу, але вони завжди пам'ятали про своє родинне коріння, а українську мову вважали материнською. На підтвердження цього промовистого факту згаданий вище

However, knowledge of foreign tongues must not diminish the significance of Ukrainian, which our ancestors proudly called the nightingale language. Therefore, let us cherish it as millions of people of Ukrainian origin have done for many decades, remembering their family roots and regarding the Ukrainian language as their mother tongue, even though fate scattered them across the world. This eloquent fact is vividly illustrated by the title

П. Саварин книгу своїх спогадів і роздумів назвав «З собою взяли Україну. Від Тернопілля до Альберти» [5].

У цьому я неодноразово пересвідчувався і в радянські роки, і в незалежній уже Україні, перебуваючи в тривалих службових відрядженнях, зокрема, у Канаді, Сполучених Штатах Америки та Бразилії, спілкуючись із місцевими громадянами українського походження, зокрібно й відомими політиками, державними і громадськими діячами, членами парламентів, сенаторами, дипломатами, письменниками, артистами, митцями, освітянами та підприємцями. Багатьох із них я згадав у спогадах про різні етапи моєї дипломатичної служби, які були опубліковані в науковому щорічнику «Україна дипломатична» та журналі «Дипломатія без кордонів».

Збереження та захист української мови, зміцнення її статусу для подальшого гуртування нашого багатонаціонального суспільства є дуже важливими чинниками, передусім у такі дуже нелегкі для нашої держави та її народу випробування на міцність. Стимулом для цього має бути й щорічне святкування 27 жовтня Дня української писемності та мови, що його запровадив 1997 року тодішній Президент України Леонід Кучма «на підтримку ініціативи громадських організацій та з урахуванням важливої ролі української мови в консолідації українського суспільства» [6].

Відтоді в Україні з'явилася небувала кількість нових захисників нашої рідної мови. Когорту Інституту української мови Національної академії наук України, що його багато років очолює авторитетний фахівець, доктор філологічних наук, професор Павло Гриценко, численних громадських та офіційних інституцій, а також Ліги українських меценатів поповнили Національна комісія зі стандартів державної мови, Всеукраїнський Комітет на захист української мови та Координаційна рада з питань захисту української мови. Була запроваджена й посада Уповноваженого із захисту державної мови.

of the book of memoirs and reflections by the above-mentioned Peter Savaryn — *We Took Ukraine with Us. From Ternopil to Alberta* [5].

I witnessed this repeatedly, both in Soviet times and after Ukraine gained independence, during long-term official postings, particularly in Canada, the United States of America, and Brazil. There, I spoke with local citizens of Ukrainian origin, namely with well-known politicians, statespersons, civic leaders, members of parliament, senators, diplomats, writers, performers, artists, educators, and entrepreneurs. Many of them I recalled in my memoirs covering various stages of my diplomatic service, which were published in the scientific yearbook *Diplomatic Ukraine* and the *Diplomacy Without Borders* journal.

The preservation and protection of the Ukrainian language, and the strengthening of its status for further consolidation of our multinational society, are crucial factors, especially given the exceptionally difficult trials our state and its people are enduring. The annual observance of the Day of Ukrainian Writing and Language on 27 October, which was established in 1997 by the then President of Ukraine, Leonid Kuchma, 'in support of the initiative of civic organizations and in view of the important role of the Ukrainian language in consolidating Ukrainian society', should serve as an incentive for this [6].

Since then, an unprecedented number of new defenders of our native language has emerged in Ukraine. The pre-existing network of numerous civic and official institutions, particularly the League of Ukrainian Patrons and the Institute of the Ukrainian Language of the National Academy of Sciences of Ukraine, long headed by Professor Pavlo Hrytsenko, a respected scholar and Doctor of Philology, was joined by the National Commission on State Language Standards, the All-Ukrainian Committee for the Protection of the Ukrainian Language, and the Coordination Council for the Protection of the Ukrainian Language. The post of the State Language Protection Commissioner was also introduced.

Виникає цілком логічне запитання: невже за такої кількості захисників української мови неможливо подолати перепони, які досі стримують її на шляху зміцнення єдності нашого суспільства?

A completely logical question arises: with so many defenders of the Ukrainian language, is it really impossible to overcome the obstacles that still hold it back from strengthening social cohesion?

Всі громадяни України повинні не лише добре володіти й повсякденно користуватися єдиною державною мовою — українською, а й ставитися до неї як до великої спадщини всього народу.

All citizens of Ukraine should not only be fluent in and use the single state language — Ukrainian — on a daily basis, but also treat it as a great heritage of the entire nation.

Успіхи ж громадських рухів в обстоюванні та поширенні українського слова викликали в недоброзичливців і відвертих нехтувачів єдиної державної мови організований опір, який мав найрізноманітніші форми. Саме він із кінця 2024 року підживлює ідею скасування, зокрема, важливої ініціативи провідного канадського підприємця та вельми популярного своєю винятковою щедрістю благодійника українського походження Петра Яцика — Міжнародного конкурсу знавців української мови імені самого ж мецената. Проведення протягом уже 26 років такого конкурсу повсякчас було стимулом об'єднання українськочорієнтованих громадських рухів і вітчизняних дипломатів, які представляють нашу державу за кордоном.

Із П. Яциком — такою неординарною, справді унікальною особистістю — я познайомився ще в радянські часи так званої горбачовської «перебудови», коли працював на посаді першого секретаря Посольства СРСР у Канаді від МЗС Української РСР.

Yet the successes of civic movements in defending and promoting the Ukrainian language have provoked organized resistance from ill-wishers and outright opponents of the single state language, which has taken many different forms. It is precisely this resistance that, since late 2024, has been fuelling calls to abolish, among other things, a major initiative of Petro Jacyk [also known as Peter Jacyk], a prominent Canadian entrepreneur of Ukrainian descent and a philanthropist renowned for exceptional generosity: the Petro Jacyk International Ukrainian Language Competition. For the past 26 years, this competition has consistently served as a unifying force for Ukrainian-oriented civic movements and Ukrainian diplomats representing our country abroad.

I first met Petro Jacyk, an extraordinary and truly unique individual, back in the Soviet era of so-called Gorbachev Perestroika, when I was serving as First Secretary at the USSR Embassy in Canada, seconded from the Ministry of Foreign Affairs of the Ukrainian

Ми неодноразово зустрічались і дискутували на різні теми, зокрема й «болючі», проте це тільки зміцнювало наші дружні відносини та взаємну повагу. Він був глибоко переконаний, що ініціювання міжнародного мовного конкурсу і є конкретним кроком у численних намірах і розмовах щодо захисту й утвердження української мови — найважливішого складника української національної ідентичності. Тому всі громадяни України повинні не лише добре володіти й повсякденно користуватися єдиною державною мовою — українською, а й ставитися до неї як до великої спадщини всього народу.

Надання такої особливої уваги українській мові не слід сприймати як вияв неповаги до рідних мов тих громадян України, які мають інше етнічне походження. У незалежній Україні для їх використання немає жодних перешкод. Це визнаний факт! Такі громадяни мають вважати її також рідною, оскільки є рівноправними членами нашого суспільства.

Тож пам'ятаймо такі мудрі слова, які написав далекого 1956 року видатний український поет, перекладач і громадський діяч Максим Рильський (1895–1964 рр.):

Як парость виноградної лози,
Плекайте мову [...]

Чистіша від сльози

Вона хай буде [7].

SSR. We met and debated on numerous occasions, including on painful topics, yet this only strengthened our friendship and mutual respect. He was deeply convinced that initiating an international language contest was a concrete step in the numerous intentions and conversations about protecting and affirming the Ukrainian language — the most important component of Ukrainian national identity. Therefore, all citizens of Ukraine should not only be fluent in and use the single state language — Ukrainian — on a daily basis, but also treat it as a great heritage of the entire nation.

Such particular attention to Ukrainian should not be interpreted as a lack of respect for the native languages of citizens of Ukraine who have different ethnic roots. There are no barriers to using those languages in independent Ukraine. This is a recognized fact! Yet such citizens, as equal members of our society, should also regard Ukrainian as their own.

Let us therefore remember these wise lines written back in 1956 by Maksym Rylsky (1895–1964), an outstanding Ukrainian poet, translator, and public figure:

Like tender shoots of the vine,
Nurture the language [...]

May it be pure, divine —

Cleaner than tears [7].

1. Энциклопедия мысли: сборник мыслей, изречений, афоризмов, максимов, парадоксов, эпиграмм / сост. и пер. Н.Я. Хоромина. Харьков: Прапор, 1995. 544 с.

2. Энциклопедия новейших афоризмов XX в. / авт. сост. А.П. Андриевский. Минск: Современный литератор. Серия: Классическая философская мысль. 1999. 752 с.

3. Островський В. А українською кажуть так... / В. Островський, Г. Островська. Одеса: Астропринт, 2008. 400 с.

4. Шевченко Т. І мертвим, і живим... // Зібрання творів: у 6 т. К.: Наукова думка, 2003. Т. 1: Поезія 1837–1847. С. 348–354.

5. Саварин П. З собою взяли Україну. Від Тернопілля до Альберти. К.: КВІЦ, 2007. 524 с.

6. Про День української писемності та мови: Указ Президента України № 1241/97 від 06.11.1997. Дата оновлення: 29.07.2023. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1241/97#Text>

7. Рильський М. Мова // Зібрання творів: у 20 т. К.: Наукова думка, 1986. Т. 4. С. 142–143.

ДИПЛОМАТІЯ БЕЗ КОРДОНІВ

Diplomacy without Borders

АВТОР ПРОЄКТУ Павло Кривонос, <i>генеральний директор ДП «Генеральна дирекція з обслуговування іноземних представництв»</i>	PROJECT MANAGER Pavlo Kryvonos, <i>Director-General of the Directorate-General for Rendering Services to Diplomatic Missions</i>
ГОЛОВНА РЕДАКТОРКА Інна Хоменська	EDITOR-IN-CHIEF Inna Khomenska
ЗАСТУПНИЦЯ ГОЛОВНОЇ РЕДАКТОРКИ Романа Касіячук	DEPUTY EDITOR-IN-CHIEF Romana Kasiianchuk
ЛІТЕРАТУРНІ РЕДАКТОРИ Анна Штефан, Олександр Садовський	LITERARY EDITORS Anna Shtefan, Oleksandr Sadovskiy
ЖУРНАЛІСТКА Юлія Ярмоленко	JOURNALIST Yuliia Yarmolenko
ПЕРЕКЛАДАЧІ Андрій Марценюк, Микола Резніченко, Анна Міхолат	TRANSLATORS Andrii Martseniuk, Mykola Reznichenko, Anna Mikholat
ВЕРСТАЛЬНИЦЯ Тетяна Заволоко	LAYOUT DESIGNER Tetiana Zavaloko
ДИЗАЙНЕРКА ОБКЛАДИНКИ Віра Литвинова	COVER DESIGNER Vira Lytvynova
ФОТОГРАФІНИ Анна Фіалковська, Валерія Петренко	PHOTOGRAPHERS Anna Fialkovska, Valeriia Petrenko

Підписано до друку 10.02.2026
Офсетний друк. Формат 60x90/16.
Ум.-друк. арк. 12. Обл.-вид. арк. 9. Наклад 1000 прим.

Підготувала до друку
Генеральна дирекція з обслуговування іноземних представництв

Signed for printing 10.02.2026
Offset printing. Format 60x90/16.
Conv.print sheets 11. Standard publisher's signature 9. № of copies 1000.

Prepared for publication by the
Directorate-General for Rendering Services to Diplomatic Missions